STEPHEN COONTZ

UN COŞMAR NUMIT VIETNAM

Traducere de DAN DUMITRESCU

Colecţia WAR, nr. 22

Editura Z
Bucureşti, 1995

Editor: RUSU M. ZAMFIR
Coperta: GH. BALTOC

ISBN 973–9127–09–6

1

Catapulta de la prova-tribord se declanşa şi proiectă avionul *Intruder* A-6 de-a lungul punţii de zbor, unde acesta luă viteză, într-un huruit care se repercută până în largul mării cufundate în beznă. Aripile i se înfipseră în văzduh şi bombardierul începu să se înalţe în întuneric. Peste cincisprezece secunde, atinse plafonul coborât al norilor care parcă apăsau apa.

Continuând să urce, el străbătu în doar câteva secunde stratul de nori. Pilotul, locotenent-comandorul Jake Grafton, îşi desprinse ochii de pe tabloul de bord şi contemplă bolta înstelată a cerului. Ca o seceră, luna lumina norii de dedesubtul său.

— Ia, uită-te, stelele.

Copilotul său, navigatorul de bord Morgan Mepherson. Mai mic în grad ca el, stătea aşezat în dreapta sa, cu figura lipită de parasolarul din tablă neagră, care proteja ecranul de orice sursă de lumină. Morgan se îndreptă de spate şi aruncă o privire spre cer.

— Mda… spuse el, şi după ce modifică înclinaţia parasolului se apucă să regleze din nou obiectivul. Pentru moment, nu slăbea din ochi coasta nord-vestică a Vietnamului, aflată la câteva sute de mile de ei.

— Mi-a apărut ţărmul, spuse el brusc. Asta e direcţia.

Apăsă un buton al calculatorului şi cursorul de pe ecran se deplasă cu un centimetru, informând pilotul asupra poziţiei exacte prin care trebuiau să pătrundă spre uscat.

Grafton schimbă direcţia de zbor cu câteva grade, conform cu indicaţia primită.

8

— Nu te-ai gândit până acum că prea îţi iei munca în serios… şi că eşti pe cale să te blazezi?

Înainte de a răspunde, Morgan Mepherson îşi depărtă privirea de ecran, pentru a se mai uita o dată la stele, dar numai pentru o secundă:

— Nu s-a schimbat nimic faţă de adineaori: stelele sunt tot acolo, ca şi noi, un pic mai jos de ele… Verifică antiradarul.

— Bătrâne, pe bune, eşti din cale-afară de romantic, spuse Grafton, întinzând mâna spre panoul sistemului antiradar.

Începură împreună seria de verificări obişnuite. Privirile lor înregistrară aprinderea becurilor de control, însoţită de un semnal sonor. Dispozitivul electronic înregistra emisiunile radarelor inamice permiţând echipajului să le identifice, fiind programat pentru a le şi contracara, emiţând în permanenţă imagini înşelătoare observatorilor vietnamezi. Siguri de funcţionarea perfectă a aparatului, cei doi reglară volumul bâzâitului pe care acesta îl scotea, continuând să-l supravegheze şi nu erau deranjaţi de zgomotul lui în momentele în care doreau să comunice între ei prin interfon sau prin radio.

Zborul continua, fără ca ei să schimbe vreun cuvânt, având în urechi doar frecvenţele joase ale radarelor comuniste, care măturau spaţiul nocturn. Fiecare tip de radar inamic avea o tonalitate specifică. Un „tip” profund, de o tonalitate joasă, provenea de la radarele de căutare, care scotoceau cerut. Semnale mai ascuţite emiteau radarele de control al tirului, mult mai periculoase, întrucât în clipa în care descopereau o ţintă, arma la care erau cuplate deschidea imediat focul. Dar adevăratul coşmar începea atunci când răsuna semnalul sonor foarte ascuţit, care semnala apropierea unei rachete controlate şi dirijate de radar.

La cincizeci de mile de coasta nord-vietnameză, Jack Grafton coborî cu patru grade botul *Intruder-u|ui* iniţiind o coborâre cu un unghi mic. Terminând manevra, trase curelele ce-l fixau de scaunul ejectabil şi, golindu-şi plămânii de aer, le strânse de corp cât putu de tare, exact la fel cum se înşeuează un cal. Verifică apoi fiecare dintre sistemele de armament.

9

Fără să se încreadă în memoria sa, Mepherson citi încet lista afişată pe ecran. Ca de fiecare dată, cei doi se asigurau

de buna funcţionare a dispozitivului verificat. După care, Jack Grafton stinse luminile de poziţie şi opri şi „papagalul”, adică emiţătorul electronic care permitea radaruriloc americane să distingă avioanele proprii de cele inamice.

Cuplă apoi emiţătorul radio şi dispozitivul de bruiaj şi spuse:

— Diavolul cinci zero cinci a sugrumat papagalul. Ating ţărmul în trei minute.

Cuvântul „Diavol” era indicativul de apel pentru escadrila A-6.

— Recepţionat, cinci zero cinci, răspunse avionul de control care descria cercuri largi deasupra golfului Tonkin.

Era un bimotor cu turbocompresor, un *Hawkeye* E-2, pe al cărui fuselaj era instalat un radar.

Ca şi ei, *Hawkeye-ul* fusese şi el catapultat de pe portavion.

Pentru *întruder,* începuse vânătoarea inamicului.

În stânga sa, apăru plaja, cu nisipul a cărei paloare îi atrase atenţia.

„Relaxează-te, acum relaxează-te şi concentrează-te la ce ai de făcut şi lasă fâşia asta albă pe care ai depăşit-o” îşi spuse el în gând. Îşi avertiza navigatorul:

— Am depăşit ţărmul!

Cu mâna stângă, Mepherson apăsă pe tabloul de bord butonul care pornea cronometrai, în timp ce cu piciorul stâng acţionă emiţătorul radio.

— Diavol cinci zero cinci are picioarele uscate… Diavol cinci zero cinci are picioarele uscate…

Şi din nou linişte. Mai târziu, după ce aveau să se întoarcă, vor lansa semnalul scurt convenit „… Picioarele ude…” reluând astfel legătura cu ai lor. Cu colţul ochiului, văzu câteva fulgere sacadate cum ţâşneau din întuneric.

— Tir de arme uşoare, Morgan, spuse el în interfon.

— O.K., micuţule Jack.

Mepherson nu-şi ridicase privirea de pe ecranul radarului. Cu mâna stângă răsuci pe ecran cursorul calculatorului, în timp ce cu dreapta regla radarul.

10

— Calculatorul ăsta merge bine, dar ar trebui puţin…

Nu-şi termină fraza pe care începuse s-o mormăie în interfon. N-avea nici-un rost, se înţelegeau şi fără să vorbească.

Jack Graf top se forţă să nu bage în seamă fulgerele de sub el, care imediat ce luminau cerut se şi stingeau.

Departe, din dreapta, o baterie antiaeriană deschise focul. Proiectilele trasoare păreau că urcă încet prin noapte. Preţ de o secundă, lui Grafton i se păru că aud? bâzâitul unui radar de control al tirului, dar liniştea reveni.

Chiar în faţa lor, se ridica un foc de baraj.

— Doamne sfinte… murmură el, în direcţia lui MePherson.

În perdeaua de obuze trasoare, zări imediat un spaţiu suficient de larg prin care se putea strecura, întors pe-o aripă. Mepherson nici mărar nu-şi ridicase ochii. Grafton aşteptă să se stingă zgomotul rafalelor antiaerienei din spatele lor şi-l întrebă apoi pe acesta:

— Se vede curbura fluviului?

— Uite-o. Încă trei minute şi ajungem acolo.

Pentru Mepherson, venise timpul să se pregătească.

Mâna-i stângă se apropie de partea tabloului de bord rezervată armamentului. Acţionă mai întâi comanda principală, după care trecu încă o dată la verificarea completă a fiecărui comutator de pe bord. Din acel moment, nimeni nu se mai putea opune lansării celor douăsprezece bombe de câte douăsute cincizeci de kilograme fiecare. Jack nu avea decât să apese butonul roşu de pe manşa de comandă, ca această încărcătură a morţii să fie eliberată.

— Gata bombele, Jake.

De câtva timp, perdelele de foc ale bateriilor antiaeriene inamice se succedau peste tot în jurul lor şi uneori chiar şi în faţă. Erau nori de proiectile trasoare, ce păreau scuipate de un vulcan în plină erupţie.

Din receptorul radio, se auzi o voce:

— Diavol cinci zero opt, Diavol cinci zero opt are picioarele uscate… picioarele uscate…

„Asta este Cowboy, se gândi Grafton”. „Cowboy” era poreclit căpitanul comandor Earl Parker, care pilota ce-

lălăit bombardier A-6, catapultat la câteva secunde după ei.

— Încă două mile şi vom coti, îl preveni Mepherson.

Un ţiuit asurzitor le străpunse urechile, în timp ce deasupra capului lui Jake începu să sclipească beculeţul roşu „RACHETA”. De data aceasta, Mepherson îşi dezlipi privirea de pe ecranul radarului şi se ridică pe jumătate din scaunul său. Cei doi bărbaţi începură să scruteze cerul. Cea mai bună şansă de a evita o rachetă sol-aer era de a o zări din timp pentru a te feri de ea.

— Un Sam! La ora două!

Lui Jack îi veni să urineze. Din acest moment, fiecare dintre ei se uita numai la dâra albă pe care avionul o lăsa în spate. Grafton apăsase imediat pe butonul dispozitivului de contracarare. La fiecare apăsare a butonului, în turbulenţa gazelor de eşapament era expulzat un mic recipient de plastic umplut cu pilitură de fier, care se dispersa imediat, formând un nor metalic. Acest nor intercepta undele electromagnetice ale radarului de ghidare inamic şi le reflecta, formând pe ecranul observatorului vietnamez o pată difuză.

Şi, dintr-odată, miracolul se realiză: beculeţul roşu care semnaliza racheta inamică se stinse, iar ţiuitul atroce al radarului încetă să le mai spargă timpanele.

— A renunţat să ne urmărească, spuse Mepherson cu o uşurare vădită. După care adăugă sec: Văd că astăzi, avem parte de distracţie…

Grafton nu-i răspunse. Continuând să zboare la o înălţime de două sute de picioare, avionul trecea razant pe deasupra orezăriilor. Mepherson continua să urmărească din ochi traiectoria albă, foarte îndepărtată şi mult deasupra lor a rachetei inamice derutate, care se îndepărta cu o viteză de trei ori mai mare decât a sunetului. Navigatorul reveni la

radarul său. Era şi timpul.

— La stânga, complet! spuse el imediat.

Avionul ascultă şi instantaneu, se aplecă pe aripa stângă. În acelaşi timp, Jake trase încet manşa spre el, iar aparatul urcă la trei sute de picioare. O rază de lună făcu vizibilă panglica argintie a fluviului.

— Vezi obiectivul? întrebă Jake.

— O secundă, bătrâne... Urmă o pauză, după care Mepherson spuse: Stabilizează...

v

Grafton aduse aripile avionului în poziţie orizontală:

— Gata. Văd obiectivul, mă îndrept spre el. Atac.

Navigatorul apăsă un alt buton, iar calculatorul începu să analizeze toate datele care defineau situaţia actuală, şi cuvântul „ATAC” apăru în roşu în partea inferioară a indicatorului vizual al direcţiei. Ecranul se umplu de tot felul de informaţii complexe. Mai întâi, cât timp mai avea la dispoziţie echipajul până în momentul lansării bombelor, apoi poziţia relativă a obiectivului faţă de avion, unghiul de derivă, direcţia de urmat...

Aparatul zbura la cinci sute de picioare, înălţimea minimă de la care puteau fi aruncate bombele explozive normale Mark 82. Prevăzute cu aripioare metalice care, deschizându-se în momentul lansării şi întârziindu-le căderea, aceste bombe erau împiedicate să explodeze înainte ca avionul să nu se fi îndepărtat.

Acul vitezometrului arăta patrusute optzeci de noduri. Mepherson cuplă brusc radarul de vizare.

— Drept pe obiectiv!

În exclamarea lui Mepherson era şi o notă de surpriză care nu-i scăpă lui Jake. Radarul de vizare se defecta destul de des. Mepherson rămase cu privirea lipită de lumina verde, tremurătoare, care, pentru el, înlocuia întreaga lume. Şi exclamă din nou:

— Doamne Sfinte, o să-i avem!

În această noapte de octombrie 1972, *Intruder-ul* Diavol

505 se năpustea asupra obiectivului său, un posibil „parking de camioane”, o zonă de formă triunghiulară, unde se presupunea, conform unor informaţii primite de la nişte observatori, că vietnamezii îşi ascundeau camioanele sub copaci, pentru a le feri de indiscreţia fotografiilor aeriene. Că erau sau mi camioane, pentru G-afton şi Mepherson obiectivul apărea un minuscul punct în imensitatea pădurii.

Douăsprezece şocuri succesive îi înştiinţară pe cei doi că bombele fuseseră lansate, amintindu-le că erau răspunzători de rezultatele bombardamentului, cu ţoale că de multe secunde nu mai făcuseră niciun gest. Cuvântul „ATAC” dispăruse de pe indicatorul de direcţie, în momentul în care ultima bombă fusese lansată. Imediat după aceea, avionul vină pe aripa stângă. Jake Grafton

13

îşi putu permite să-şi arunce privirea în afară – noaptea continua să fie brăzdată de proiectilele trasoare şi punctată de explozii.

— Uită-te în spate, îi spuse el tovarăşului său.

Morgan Mepherson se aplecă peste umărul pilotului pentru a vedea mai bine. Sub ei, obiectivul încă era ascuns, undeva, în întuneric. Dar douăsprezece explozii, de o paloare mortală, se succedară în mai puţin de o secundă. Erau bombele lor. Jake văzuse şi el exploziile în oglinda retrovizoare şi se întreba care puteau fi pagubele create. Dar acest lucru aveau să-l afle mai târziu, după următorul zbor de recunoaştere. Acum trebuia să termine virajul şi să îndrepte aparatul spre est. Uşurat de încărcătura bombelor, *Intruder*-ul Devii 505, acţionat de cele două motoare, prindea viteză şi zbura cu aproape şase sute de noduri.

— Morgan, pregăteşte Rockey-urile!

Încă două comutatoare de acţionat – de acum înainte pilotul putea să comande manual căderea celor patru bombe cu grenade Rockeye, atârnate sub aripile avionului. Înainte de a se lipi iarăşi de radar, pentru a examina terenul din faţa lor, Mepherson confirmă operaţiunea:

— Sosul este gata, Jake!:

În timp ce bombardierul continua să înainteze cu viteză maximă, Graf ton scruta întunericul. Căuta din ochi bateria antiaeriană pe care ar fi putut-o distruge cu bombele Rockeye, numai că existau nişte restricţii. Acest nou obiectiv nu trebuia să-l îndepărteze prea mult de la itinerariul său, iar tirul inamic trebuia să fie îndreptat spre largul mării, pentru a se putea apropia în deplină siguranţă.

Undeva, într-un sat, un ţăran nord-vietnamez auzise zgomotul celor două motoare cu reacţie ale *Intruder*ului. Vacarmul crescu, devenind din ce în ce mai greu de suportat. În momentul în care zgomotul aţmsese maximul său, ţăranul puse la umăr vechea sa puşcă de vânătoare, şi trase la întâmplare, la patruzeci şi cinci de grade, în noapte fără măcar să fi văzut în ce trage.

Glonţul făcu o gaură minusculă în plexiglasul carlingei, în partea dreaptă. În traiectoria sa, străpunse masca de oxigen a lui Mepherson, îi zdrobi maxilarul şi-i re-

teză carotida. Şi, după ce ieşi prin ceafa acestuia, se opri în spătarul scaunului ejectabil al pilotului care nu observase nimic. Cu un ultim reflex, Mepherson cuplă cu piciorul drept interfonul. Jake auzi în căşti un fel de horcăit. Îşi întoarse capul spre navigatorul său şi-l văzu pe acesta ducându-şi mâna la gât.

Privindu-l mai bine, distinse la nivelul gâtului acestuia un lichid negru care ţâşnea în lumina roşie din interiorul cabinei. Era sânge.

— Morgan!

Mepherson horeai încă o dată. Cu ochii brusc holbaţi, îşi privea fix colegul de bord încruntându-şi sprâncenele, forţându-se să vorbească. Dar nu putu să articuleze decât „Jake…” în mijlocul unei expectoraţii cumplite de sânge şi a unui acces de tuse care răsună cumplit în căşti.

Grafton îşi dădu seama că trebuia să-şi întoarcă privirea de la prietenul său, şi să arunce măcar o privire fugară asupra

tabloului de bord. Observă că, fără a-şi da seama, trăsese manşa înspre el, iar avionul se găsea la şapte sute de metri deasupra deltei fluviului, adică în bătaia radarelor inamice. Împinse manşa înainte şi bolborosi:

— Bătrâne, încearcă să nu vorbeşti. Te duc la ai noştri…

Coborâse la trei sute de picioare. Oftă. Dispăruse din ochii observatorilor inamici. Acum se putea gândi la Mepherson.

„Doamne Sfinte! Ce dracu' se întâmplase? Probabil că ceva găurise peretele carlingii, un glonţ rătăcit sau schija vreunui obuz al antiaerienei…"

Îşi auzi numele rostit ca într-o suflare:

— Jake…

O mână se lăsă pe braţul său, apoi căzu, reveni şi căzu din nou, de fiecare dată mai slab. Capul lui Mepherson se bălăbănea în toate direcţiile, se lovi de parasolarul ecranului radar, se sprijini de acesta şi rămase imobilizat. Sângele îi inundase vesta de salvare. Ţinând manşa cu mâna stângă, Jake încercă cu dreapta să scoată masca de oxigen de pe figura lui Morgan, întrucât sângele începuse să i se prelingă de sub garnitura de cauciuc care asigura etanşeitatea căştii. Îşi dădu seama că

mâneca era pătată de sânge în locul în care acesta îşi pusese mâna.

O baterie antiaeriană deschise focul, trăgând în salve scurte obuze trasoare de calibrul 37. Dar ocheau prea la dreapta. Pentru Grafton era o ocazie. Se îndreptă uşor spre stânga şi apoi se năpusti drept asupra fulgerăturilor tunurilor care continuau să tragă. Ochi, ridicând Uşor botul aparatului, până nu mai văzu flăcările de la gura tunurilor. În acea clipă apăsă pe butonul de comandă al celor patru bombe. Peste o fracţiune de secundă, auzi în spatele său patru explozii.

— Na! Pui de căţele! se auzi el urlând în mască.;

Nu-şi recunoscu vocea. Era vocea unui dement.

Privirea i se reîntoarse la Mepherson, ale cărui braţe care se bălăbăneau aproape că atingeau podeaua carlingii. I se

păru că sângele continua să-i curgă din piept.

Trebuia să-i oprească hemoragia şi asta repede de tot. Ţinând din nou manşa cu mâna stângă, Grafton îi îndreptă acestuia corpul moale, pe care centura îl menţinea de scaun şi pe bâjbâite încearcă să-i focalizeze rana. Mănuşa ce-o purta îl stânjenea, aşa că şi-o smulse cu ajutorul dinţilor şi reîncepu să caute la întâmplare, pe orbecăite în toate direcţiile.

Ochii îi reveniră asupra tabloului de bord. Se ocupa de prea multe lucruri în acelaşi timp şi ştia că acest lucru era o greşeală ce-i putea fi fatală, atât lui cât şi tovarăşului său. În primul rând, trebuia să supravegheze aparatul, căci dacă nu şi-ar fi recăpătat sângele rece, i-ar fi pândit o moarte sigură. Ridică aripa dreaptă a avionului, luând înălţime. Cinci sute de picioare. De la această altitudine era eliminat riscul ciocnirii cu solul, aşa că, pentru câteva secunde, îi acordă atenţie rănitului. Încă o dată mâna sa începu să examineze la întâmplare, corpul acestuia plin de sânge, ajungând până la gât. Şi brusc, ca prin miracol, simţi sub degetele sale o pulsaţie şi sângele care curgea sacadat. Era rana. Încercă să apropie marginile rănii cu degetele, dar tocmai atunci, trebui să-şi concentreze atenţia asupra avionului care se înălţase prea mult şi se părea că-şi pierduse din viteză, în faţa sa apăru o baterie antiaeriană. Cu mâna stângă, împinse la maximum maneta combustibilului, care se deplasa de la sine până aproape de zero. Revenind la Me-

Pherson, avu impresia că presiunea degetelor sale redusese şi aproape că blocase pierderea de sânge. Dar euforia i se risipi aproape imediat la gândul că nu avea cum să apunteze la bordul portavionului, pilotând doar cu o singură mână.

Întoarse capul spre corpul inconştient al celui de* lângă el, remarcând că acesta nu reacţiona în niciun fel şi că se bălăbănea încolo şi încoace, la fiecare mişcare a avionului care continua să străbată noaptea ca un fulger. Jake Graf ton

simţi că nu mai menţine mult timp apropiate marginile rănii cu degetele saie. Poziţia chinuită în care era obligat să-şi ţină mâna, oboseala muşchilor, îi paralizau încetul cu încetul, din ce în ce mai dureros, braţul drept…

Îşi aduse aminte brusc de dispozitivul care permitea pilotului să comunice cu navigatorul, fără să mai fie nevoie să se capteze interfonul. Îşi luă o clipă mâna stângă de pe manşă, pentru a stabili circuitul. Apoi, începu să strige:

— Hei, Morgan! Rezistă, bătrâne! O să scapi, ţi-o promit eu! Te duc la bord! Rezistă, afurisitule!

Nu-şi mai simţea mâna dreaptă.

„Oare o mai pulsa rana? S-o fi oprit sângele să curgă? Poate că am reuşit să opresc hemoragia, apăsând cu degetele. De ce nu?”

Cu inima strânsă, îşi luă mâna de pe corpul rănitului, şi-o şterse de pulpa piciorului şi apucă manşa, apăsând butonul emiţătorul radio. Auzi un „bip” scurt, care-i anunţa stabilirea legăturii pentru transmiterea mesajului de urgenţă.

— . Vultur negru! Aici Diavol cinci zero cinci!

— Cinci zero cinci, aici Vultur negru! Te ascult.

— Navigatorul meu este rănit. Am nevoie urgentă de ajutor. La apuntare, să fie pregătite ajutoare. Repet, navigatorul meu este rănit.

Se miră cum vocea sa putea fi atât de fermă şi de clară, când credea că nu şi-o va putea controla.

— Recepţionat, cinci zero cinci. Voi transmite.

După care, se aşternu liniştea. Aşteptând, nu se putu abţine să-i vorbească lui Mepherson:

17

— Ascultă, Morgan! Nu m-ai lăsat niciodată, aşa-i? Nu poţi să-mi faci una ca asta, să-ţi abandonezi vechiul tău camarad…

Încă o baterie antiaeriană. Acţionă din reflex comanda combustibilului, ca şi cum ar fi putut înainta mai repede. Dar deja mergea cu cinci sute cincizeci de noduri. „Dacă m-aş debarasa de nişte carburant? Tot mi-ar mai rămâne suficient.

Nu, chiar dacă ar fi mai uşoară, hardughia asta tot n-ar fi în stare să meargă nici cu un nod mai repede. Are doar două motoare. Şi, apoi, trebuie să păstrez carburantul de rezervă, ca să pot ajunge la Da Nang, dacă portavionul nu mă poate primi…”

În sfârşit, sub el apăru fâşia de nisip a plajei. Fără a pierde o secundă. Grafton cuplă „papagalul” şi-şi dădu poziţia:

— Diavol cinci zero cinci are picioarele umede!

— Transmite Vultur negru, Diavol cinci zero cinci. Trenul cu Vagoane a fost înştiinţat de cererea ta. Mai ai alte probleme, vreo avarie?

„Trenul cu Vagoane” era numele de cod al portavionului.

Jake Grafton trecu în revistă toate beculeţele indicatoare şi, înainte de a răspunde, îl mai privi o dată pe Morgan Mepherson.

— Nimic altceva decât că navigatorul meu este într-o stare gravă, Vultur Negru.

— Recepţionat cinci zero cinci. Acum te afli sub control radar. De acum înainte, direcţia ta este unu trei zero grade.

Grafton orientă imediat avionul spre nava ce-l aştepta. Tacanui, un dispozitiv radio, avea să menţină automat zborul avionului spre obiectivul fixat. După ce oscilă leneş la stânga şi la dreapta, acul Tacanului se imobiliză la o sută treizeci şi două de grade. Jake corectă imediat eroarea – trei zero, adică o sută treizeci de grade, şi nu o sută treizeci şi două. *Intruderul* zbura acum la cinci mii de picioare, cu viteză maximă. Tacanui avea şi o facilitate suplimentară, indicând distanţa rămasă până la obiectiv. Grafton ştia că mai avea douăzeci şi cinci de mile de „înghiţit” până să ajungă la portavion.

Vremea era închisă, nevăzându-se nici luna, nici stelele. Jake Grafton avea senzaţia că era singurul pămân-

tean încă în viaţă. Nu-l părăsea din ochi pe Mepherson, al cărui cap se bâţâia în spate şi în faţă la fiecare balansare a avionului, ll ţinea de mână, strângându-l din când în când, cât

putea de tare, dar toate aceste apeluri rămaseră deşarte. Continuă totuşi să-l strângă, gândindu-se că în ciuda inconştienţei stării sale, Morgan putea să simtă, măcar aşa, confuz, prezenţa prietenului său. Nu mai încercă să vorbească prin interfon. La ultima tentativă făcută, propria sa voce răguşită, semănase cu un croncănit.

Robert Borna, comandantul portavionului *Shiloh,* se se afla pe pasarelă în clipa când Diavol 505 lansase primul apei de ajutor. Era de douăzeci şi şapte de ani în marina militară a Statelor Unite, iar pe pieptul său, în partea stângă, avea insigna cu aripile desfăcute a piloţilor de avion. Înalt, subţire, cu părul grizonat, se învăţase să se mulţumească cu trei ore de somn pe noapte, şi, din când în când, cu câte un pui de somn ocazional. Ori de câte ori vreunul din avioanele sale decola, se instala pe pasarelă şi-i aştepta întoarcerea aşezat confortabil într-un fotoliu, de unde supraveghea puntea de zbor.

— La ce distanţă suntem de Da Nang? îl întrebă pe ofiţerul de punte.

Da Nang era cel mai apropiat aeroport. El, Robert Borna, hotăra dacă să primească rănitul la bord, sau să trimită *Intruder-ul* 505 la spitalul militar.

— Aproape două sute de mile, domnule comandant.

— O să-l primim la bord.

Prin interfon, cu o voce calmă, dădu imediat ordine:

— Aici comandantul. Evacuaţi zona de apuntare. Pregătiţi-vă pentru orice situaţie.

În câteva secunde, sub el, puntea avu aspectul unui furnicar, dar dezordinea aparentă era de fapt perfect organizată. Toate avioanele care erau încărcate cu bombe sau cu combustibil dispărură, mutându-se spre extremitatea din faţă. Peste cinci minute, zona de apuntare era degajată, iar nava virase cu prova în direcţia vântului. Elicopterul de serviciu, destinat căutătorilor şi salvărilor marine, „îngerul” cum mai era denumit, se instalase la tribord. Echipele de intervenţie, în costume de azbest,

porniseră motorul camionului pompierilor. Un medic şi câţiva infirmieri apărură ca prin farmec din interiorul navei şi se lipiră de „insulă”, cum i se spunea suprastructurii navei.

Sammy Lundeen, colegul de cameră al lui Grafton, fuma liniştit un trabuc în sala de adunare a escadrilei A-6 când interfonul montat pe peretele din biroul ofiţerului de serviciu bâzâi brusc. Erau primele veşti de la *Intruder* 50b. Comandorul Frank Camparelli se opri din cititul ziarului său, iar Lundeen îşi scoase trabucul din gură şi-şi fixă privirea asupra difuzorului, ca şi cum astfel ar fi putut înţelege mai bine.

— Sam, spuse Camparelli, urcă până la „stinghie” şi să nu te dezlipeşti de radio.

Apoi se întoarse spre ofiţerul de serviciu:

— Hargis, mă duc la controlul traficului. Spune-i locţiitorului meu să vină să mă înlocuiască aici.

Comandorul Camparelli şi Sammy Lundeen ieşiră grăbiţi din încăpere abandonându-şi unul ziarul iar celălalt, trabucul.

Responsabilul operaţiunilor aeriene se interesă la colegul său însărcinat cu controlul zborurilor pentru a afla gravitatea rănilor navigatorului. În încăperea vecină, un operator supraveghea pe ecranul radarului deplasarea lentă a unui punctuleţ verde spre centrul acestuia. Punctuleţul verde era *Intruder-ul* aflat în dificultate. Operatorul apăsă comutatorul microfonului său:

— Diavol cinci zero cinci, aici Trenul cu Vagoane. Precizează natura şi gravitatea rănilor navigatorului. Terminat.

Vocea lui Grafton răsună în sala de contrdl:

— Aici cinci zero cinci. Cred că navigatorul meu a fost rănit la gât. Nu pot preciza nimic. Este inconştient. Cum voi ajunge, îmi trebuie un „Charlie”…

În argoul cotidian, „Charlie” însemna autorizaţia de apuntare.

— Recepţionat, cinci zero cinci. O să ai „Charlie” cum vei ajunge.

— Recepţionat.

20

— Cinci zero cinci, apasă pe butonul trei pentru a-ţi semnaliza apropierea şi pune-ţi „Papagalul” pe trei zero zero.

— Recepţionat.

Pe ecranul radarului serviciului de control, apăru o nouă pată verde, corespunzătoare schimbării aduse de „papagal”. De îndată ce Graf ton zbură pe noua frecvenţă, controlorul de trafic trecu la etapa următoare, comunicând pilotului instrucţiunile pentru apuntare.

Ofiţerul de serviciu al controlului se întoarse spre Camparelli care tocmai intrase.

— Ia spune-mi Frank, ce zici, am impresia că omul tău este rănit grav. O să-l recuperăm în şase sau şapte minute.

Camparelli îi mulţumi cu o înclinare a capului şi se aşeză alături de el, pe un scaun. Toată încăperea era cufundată într-o lumină roşie, difuză. Pe un perete, un tablou translucid din plexiglas, de doi metri înălţime pe şase metri lungime, indica situaţia exactă a fiecăruia dintre avioanele aflate în misiune cât şi a celor în aşteptare pe puntea de zbor. În spatele tabloului, patru operatori cu căşti telefonice pe cap, modificau pe acesta schimbările survenite în poziţiile oricărui avion, scriind pe dos cu ajutorul unor markere, pentru a facilita citirea informaţiilor de către ofiţerii de control. În fund, se afla o perdea neagră, care-i făcea aproape invizibili în lumina roşie a încăperii, însă semnele galbene făcute de ei pe tablou se distingeau cu uşurinţă.

Camparelli nu-şi dezlipea privirea de la indicativul de pe tablou care-i captase întreaga atenţie: „505 Grafton, 9.0”. Se gândea fără încetare la Morgan Mepherson, la acea stewardesă brunetă cu care acesta era căsătorit şi la micuţul de doi ani pe care-l aveau.

„Doamne, fă să nu trebuiască să-i scriu acestei femei că este văduvă…” Tresări brusc:

— Ce fel de pilot este Grafton? îl întrebă ofiţerul de lângă el.

— Este în a doua campanie aici, iar asta, a fost prima lui

misiune. Este un tip pe cinste… Adăugă apoi – Şi un pilot bun. Dar celălalt nu-l mai asculta. Se cufundase în lista zborurilor ce aveau să urmeze după recuperarea lui Grafton.

2f

Frank Camparelli oftă adânc. Încercă să se destindă, dar nu reuşi. Neputând face nimic altceva, începu să se roage.

Pe platforma de semnalizare, pe „stinghia”, cum mai era denumită, vântul sufla în rafale, răvăşindu-i lui Sam hainele şi părul şi asurzindu-l de tot. „Stinghia” se afla la babord şi deasupra punţii de zbor. De acolo, de unde era, Sam putea să vadă cu claritate „îngerul”, elicopterul de salvare, care deja zbura în cercuri, la trei sau patru sute de metri de tribord. Privind în spate, distinse urma fosforescentă lăsată de *Shiloh,* iar la o milă distanţă, luminile de poziţie ale contratorpilorului de pază, care dansa printre valuri, gata să sară în ajutorul aviatorilor catapultaţi ca urmare a unei apuntări ratate. Dacă elicopterul nu-i găsea, atunci vor încerca marinarii de pe contra-torpilor s-o facă. Pentru cei căzuţi în mare, în plină noapte, existau mulţi „dacă”… La mai multe mile depărtare, câteva puncte luminoase indicau prezenţa altor două contratorpiloare.

— Lundeen, ţine asta.

Locotenentul-comandor Sonny Bob Battles, ofiţerul de serviciu, îi întinse un emiţător portabil, după care se întoarse pentru a-l întreba pe marinarul însărcinat cu legăturile telefonice interioare:

— Unde este?

Acesta îi răspunse, vorbind în microfonul fixat pe pieptul său:

— La douăsprezece mile de aici, domnule comandant. Zboară la două sute de picioare.

— Ce frecvenţă?

— Butonul trei.

Battles se apiecă asupra postului instalat pe punte şi apăsă butonul indicat. Imediat se auzi vocea ofiţerului care controla traficul aerian:

— Cinci zero cinci. Te preluăm complet de la opt mile.

— Preluare completă de la opt mile. Recepţionat.

Pentru Sammy Lundeen, care îl cunoştea foarte bine pe Grafton, vocea acestuia trăda o imensă sfârşeală.

22

Sam, cine pilotează cinci zero cinci?

— Grafton.

— Cel care zboară cu Mepherson?

— Da…

Sonny Bob Battles dădu din cap. Amândoi îl auziseră pe Grafton anunţând că este pregătit pentru a fi preluat. Ofiţerul controlor al traficului verifică datele avionului:

— Cinci zero cinci, precizează poziţia reticolului.

— Recepţionat. Sus în dreapta.

— Recepţionat. Coincide.

Grafton văzu cum se aprinse în faţa sa ecranul ce indica panta de coborâre, azimutul şi restul de informaţii necesare. Fiind lipsit de sprijinul navigatorului, el era cel ce trebuia să urmărească panta indicată până la bordul portavionului şi să corecteze în permanenţă abaterile. Pentru o singură persoană, această manevră era deosebit de dificilă. /

Pe „stinghie” Battles şi Lundeen scrutau văzduhul fără niciun rezultat. Nu se zărea nimic. Battles urlă în emiţătorul radio:

— Luminile de poziţie!

Într-adevăr, îndepărtându-se de coasta vietnameză, Jake uitase să aprindă luminile de poziţie ale avionului. „Diavol 505” apăru brusc din beznă. Gândindu-se că Grafton putea fi răvăşit de ştarea navigatorului său, Lundeen se întrebă în sinea sa dacă Jake închisese toate circuitele armamentului:

— Jake, verifică întrerupătorul principal al armamentului.

Se auzi ţin păcănit, care îl înştiinţă că totul era în ordine. Battles interveni din nou:

— O.K., cinci zero cinci. Puntea de aterizare gata.

La bordul navei, dispozitivul de oprire era deja reglat pentru a întâmpina *Intruder-ul* A-6.

Jake Grafton se forţa să urmărească panta de coborâre indicată pe ecran, accelerând şi frânând reactoarele avionului pentru a-l menţine pe traiectorie. La un moment dat, Battles avu impresia că atenţia pilotului slăbise şi că aparatul acestuia deviase spre dreapta:

— Cinci zero cinci, te-ai îndepărtat. Rectifică direcţia!

23

Instantaneu, avionul reveni spre centru, chiar deasupra navei, acolo unde, de fapt, trebuia să se afle.

— Continuă coborârea. Cum te simţi?

— Merge.

În ciuda acestei afirmaţii, vocea lui Grafton era fără vlagă şi atât de slăbită, încât Battles clătină din cap.”

— Redu viteza. Verifică „Chifteaua”!

Doar un aviator din Forţele Aeriene ale Statelor Unite putea înţelege semnificaţia acestui cuvânt. Ceea ce numise el „Chiftea” era dispozitivul esenţial, un sistem optic plasat la babordul zonei de apuntare. Era obligatoriu ca pilotul să-l vadă. Dispozitivul era compus dintr-o lumină galbenă între două lumini verzi de referinţă. Acest ansamblu luminos dădea pilotului o indicaţie vizuală asupra poziţiei avionului său în raport cu traiectoria pe care trebuia s-o urmeze. Dacă Grafton, în timpul coborârii, avea mereu în faţa ochilor „Chifteaua” între cele două lumini de referinţă, atunci era sigur că la apuntare avea să agaţe cel de-al treilea cablu din cele patru ale dispozitivului de oprire, dispuse de-a curmezişul punţii de zbor.

— *Intruăer,* şase punct zero.

Era o informaţie provenită de la avion. Jos, cei patru oameni din controlul traficului aerian, însoriseră imediat pe marele ecran de plexiglas comunicarea importantă primită. „Şase punct zero” se referea la cantitatea de carburant pe care *Intru der-ul* o mai avea de rezervă, adică aproximativ trei tone.

De la înlăţimea „stinghiei” aflate la babordul zonei de apuntare ofiţerul semnalizator îşi fixase ochii asupra avionului

ale cărui lumini de poziţie deveneau din ce în ce mai vizibile. La centrul de control al traficului, ca de altfel peste tot în imensul portavion, ochii tuturor erau îndreptaţi asupra ecranelor monitoarelor de televiziune, unde se puteau vedea, panta teoretică de coborâre şi luminile de poziţie ale *Intruder*-ului străIucind în noapte.

Lundeen auzi în cele din urmă zgomotul caracteristic al celor două motoare cu reacţie mai întâi un fel de mieunat slab, care se amplifica din secundă în secundă. Putea distinge acum accelerarea şi frânarea reactoarelor, acel joc epuizant prin care pilotul creştea sau diminua

alternativ puterea motoarelor pentru a menţine aparatul său pe panta de coborâre, exact înspre puntea de zbor.

— Cobori prea mult, spuse Battles.

Cele două reactoare mugiră şi *Intruder*-ul se redresa.

— Prea mult. Acum eşti prea sus.

Se auzeau clar vuietul ce acompania frânarea executată de pilot, apoi o nouă ambalare a motoarelor, atunci când Grafton mărea puterea pentru a-şi stabiliza avionul.

Intruder-ul A-6 se afla aproape de extremitatea navei, ţar zgomotul variaţiilor bruşte ale reactoarelor sale devenise de nesuportat. Battles avansă vreo doi metri în zona de apuntare, luptând fără a-şi da seama cu un vânt de aproape treizeci de noduri, întreaga sa fiinţă fiind concentrată asupra avionului ce se apropia rapid. Îşi dădu brusc seama că Intruder-ul zbura cu trei picioare mai sus decât trebuia. Probabil că pilotul întârziase să-şi modifice poziţia, întrucât botul aparatului tocmai se lăsa în jos.

— Înălţime! urlă el, gândindu-se că avionul putea să se ciocnească cu prova navei.

Uriaşa pasăre trecu însă pe deasupra sa, încercând să ia contact cu puntea prin trenul principal de aterizare, care se lăsa rapid. Vârful aripii trecu la cinci metri de capul ofiţerului convins că Grafton îi recepţionase ultimul apel şi că trăsese manşa. Avionul atinse puntea şi cârligul din coada sa se

agăţă de cel de-al doilea cablu de oprire. Timp de o fracţiune de secundă, *Intruder-ui* păru că-şi continuă cursa, motoarele sale mugind mai departe furioase. Lpndeen începuse să coboare spre punte în goană, chiar în momentul când cârligul avionului acroşase cablul. Violenţa curenţilor de aer îl făcu să alunece, dar îşi recapătă echilibrul ca prin minune.

În ciuda oboselii sale, Grafton îşi regăsise toate reflexele, iar experienţa sa îndelungată îi permitea să acţioneze cum trebuia. Când roţile avionului atinseseră puntea, ambalase motoarele şi retrăsese frânele aeredinamice, precauţie necesară pentru cazul în care ar fi ratat contactul *cxf* dispozitivul de stopare, iar elanul său l-ar fi dus dincolo de zona de amputare, devenind astfel un „dezertor”, termen folosit la bordul tuturor portavioanelor. După ce simţi frânarea produsă de cablul de oprire,

întrerupse imediat alimentarea cu carburant, stinse, luminile exterioare de poziţie şi ridică maneta de comandă a flapsurilor. După şocul datorat opririi şi zgâlţâietura reculului, decuplă cârligul şi frână. Un ultim zvâcnet, şi *Intruder*-ui se imobiliză.

Văzu ca prin vis cum oameni ieşeau alergând din „insulă”. Un infirmier îmbrăcat în alb era deja căţărat pe scara dinspre partea navigatorului, pentru a ajunge la Mepherson. Cum deschise uşa, îi ridică imediat capul şi-i examină gâtul. Apoi, infirmierul întinse mâna în sus, spre butonul de luminat fixat pe tija metalică ce separa carlinga în două părţi. O lumină albă, orbitoare, invadă interiorul acesteia.

Peste tot, se vedea sânge, un sânge roşu, încă proaspăt. Sângele îl acoperea pe Mepherson, dar şi peretele interior al avionului de lângă el. Pe mâna şi mâneca dreaptă a lui Jake Graf ton, sângele începuse să se închege şi să formeze o crustă, ca şi pe manşă şi pe toate instrumentele de bord pe care acesta le atinsese. Carlinga semăna cu un abator.

Alţi oameni se îngrămădeau în jurul avionului, căţărându-se şi ei în carlingă. Fiecare îşi îndeplinea sarcina în linişte şi

foarte iute. Ca adevăraţi profesionişti, blocară rapid dispozitivul de catapultare al scaunului, pentru a preîntâmpina o declanşare accidentală, şi desfăcură centura de siguranţă ce-l menţinuse pe navigator legat de scaunul său în perioada cât acesta fusese inconştient. Apoi ridicară pe braţe corpul inert al lui Mepherson şi-l trecură infirmierilor rămaşi pe punte.

Luptându-se pentru a-şi recăpăta şi păstra controlul de sine, Jake acţionă sistemul de pliere a aripilor avionului şi decuplă dispozitivul electronic de ghidare. Abia atunci îşi dădu seama că Sammy, colegul său de cameră urcase în carlingă şi se găsea alături de el, gata să-i dea o mână de ajutor. Îl văzu pe acesta cum acţionează frâna de staţionare şi cum opreşte motorul stâng. Grafton îşi scoase încet masca de oxigen şi-şi înlătură, casca de pe cap. Privea fix la infirmierii ce se îndepărtau cu targa pe care era întins Mepherson. Îi văzu dispărând în suprastructură, în spatele unei uşi metalice batante care se balansă de două-trei ori, după care se închise.

26

liniştea ce se instală brusc în carlingă avea în ea ceva neomenesc. Jake simţi cum îl trecu un fior rece prin şira spinării. Vântul ce mătura puntea de zbor îi usca transpiraţia ce-i îmbibase părul şi faţa. Mai privi la mâna sa acoperită de o crustă de sânge şi la manşa avionului, năclăită şi ea de sânge. Sângele era peste tot în lumina prea albă, prea crudă. Ceasul din tabloul de-bord era unul dintre puţinele lucruri rămase nemânjite, la fel de curat ca la plecare. Înălţă privirea spre Sammy, care aştepta alături de el:

— Sammy…

Stomacul i se contractă brusc şi abia avu timp să-şi ducă în faţa gurii casca. O vomă acră îi răbufni pe gură.

2

Se apropie de şeful de atelier, un tip mai în vârstă, a cărui uniformă impecabilă contrasta în mod vădit cu aspectul

subordonaţilor săi.

— N-ai cumva vreo bucată de fier care nu-ţi mai trebuie?

Subofiţerul privi o clipă la ofiţerul în uniformă kaki ce stătea în faţa sa – „cam un metru optzeci, îşi spuse el, vreo optzeci de kilograme, iar deasupra buzunarului stâng de la piept are brodate aripile de pilot şi poartă ecusonul albastru al escadrilei A-6, pe care scrie că se numeşte Grafton. Are ochi căprui, un nas de cel puţin două ori mai mare decât i s-ar potrivi chipului său şi părul şaten. A început să aibă riduri pe frunte. Sub braţ, are un combinezon de zbor, făcut sul."

— Ba da, domnule.

Şeful de atelier se îndreptă spre biroul său ticsit de formulare şi de tot felul de hârtii şi începu să scotocească într-o ladă de lângă birou. Scoase două bare de fier ruginit, de vreo două kilograme şi ceva şi i le întinse lui Grafton.

— Mulţumesc, şefule.

După care, Grafton se duse la capătul punţii pupa a navei.

Locul era pustiu. Jake Grafton despături combinezonul de zbor şi băgă cele două bucăţi de fier într-un buzunar pe care-l închise apoi cu fermoarul. Mai privi pentru ultima oară mâneca acoperită cu un strat de sânge închegat şi petele de sânge răspândite peste tot. Îl împături

şi-l aruncă în apă, abandonându-l în dâra de spumă ce se întindea din spatele vasului până către orizont. Îmbrăcămintea de culoare verde pluti o clipă, înainte de a fi înghiţită de apa tulbure şi de a-şi începe lungul drum spre fundul mării.

Cabina comandantului Camparelli, situată pe cea de-a doua punte deasupra hangarului, dădea într-un culoar liniştit. Jake Grafton verifică dacă avea cămaşa bine băgată în pantaloni, după. Care bătu la uşă.

Camparelli stătea la biroul său, căpitan-comandorul Cowboy Parker ofiţerul însărcinat cu operaţiunile escadrilei, era instalat în cuşetă, iar comandantul secund, Harvey Wiison, stătea pe canapea. Lângă birou, pe un frigider mic,

zăcea un maldăr de dosare. O măsuţă joasă în faţa canapelei şi un şifonier îngust completau restul mobilierului.

În calitatea sa de comandant al escadrilei A-6 de la bordul lui *Shiloh,* Frank Camparelli avea în subordine şaisprezece avioane, patruzeci de ofiţeri şi trei sute şaizeci de oameni. Îi trebuiseră douăzeci de ani pentru a ajunge să ocupe acest post, pe care-l considera ca apogeul carierei sale. Se obişnuia cu greu să-şi audă oamenii strigându-l „Comandante" sau „Şefule", dar ştia că imediat ce le întorcea spatele, nu era pentru ei decât „Bătrânul". Mic de statură şi vânjos, obişnuia ca în momentele când se gândea la vreo problemă serioasă, să bată darabana cu vârful degetelor peste părul scurt, tuns ca o perie al capului său. În acea seară, degetele sale se mişcau fără încetare.

— Ia loc, Jake, spuse Camparelli, arătând cu mâna spre cuşetă.

Grafton se aşeză lângă Cowboy.

— Am vrea să mai auzim încă o dată cum s-au petrecut lucrurile, înainte de a-ţi pune câteva întrebări. Cowboy va redacta raportul care se face în cazul unor pierderi umane, iar Wiison va conduce investigaţiile cu privire la acest accident. Noi toţi am citit raportul tău referitor la zbor.

Şi arătă cu un semn al capului spre hârtiile de pe biroul său.

29

Jake începu să relateze momentele importante ale misiunii sale din ajun. În afară de câteva întrebări puse din când în când, cei trei îl ascultau în linişte. Cowboy Parker făcea câteodată nişte însemnări în blocnotesul galben regulamentar destinat rapoartelor. Harvey Wilson, adjunctul lui Camparelli, asista la întrevedere în calitatea pe care o avea de şef al comisiei de anchetă. Avea o burtă proeminentă şi ochi mici şi negri, care aproape că dispăreau în figura sa rotofeie. Grafton, ca de altfel toată lumea de la bord, ştia că Wilson aştepta ca cei doi ofiţeri să-şi termine ancheta şi să-şi întocmească raportul, după care, avea să anunţe cu pompă

că trebuia multiplicat în trei sau patru exemplare.

Şansa şi omul pe care putea conta Jake era Frank Camparelli. Acesta îi ascultase relatarea, fixându-l tot timpul cu ochii săi albaştri şi limpezi, care păreau că ghicesc şi înţeleg totul. După ce Jake termină, se lăsă pe spate în fotoliul său şi-şi întinse picioarele pe coşul de hârtii.

— Toată chestia asta mi se pare o tragedie care n-a putut fi evitată. Pentru a obţine cele mai bune rezultate cu avioanele noastre, trebuie să le folosim aşa cum a fost prevăzut când au fost proiectate şi construite. Adică, pe timp de noapte şi zburând la foarte joasă înălţime. Iar într-o asemenea situaţie, se poate întâmpla ca un glonţ rătăcit să ne coste un avion...

Îl privi pe Grafton şi continuă;

— ...sau viaţa unui om.

Apoi i se adresă:

— Ai scris în raport să Sam-ul care a tras asupra voastră n-a putut să rămână la nivelul vostru când aţi coborât la două sute de picioare. Radarul său de ghidare l-a abandonat şi atunci s-a comportat ca un proiectil oarecare, supus legilor balisticii...

— Aşa este, domnule!

— Două sute de picioare! Doamne Sfinte, dar este mult prea jos! exclamă comandantul secund. La două sute de picioare, este suficient un sughiţ ca să pierzi controlul avionului şi să te striveşti de pământ.

— Tot ce se poate, spuse absent, şeful", continuând să răsfoiască raportul subordonatului său.

Jake Graf ton se forţă să-şi reprime dorinţa de a-i răspunde lui Wilson că atunci când survolezi Vietnamul de Nord nu ai timp să sughiţi.

Cât despre Cowboy, acesta continua să rămână impasibil. Cine nu-l cunoştea ar fi putut crede că avea un coeficient intelectual destul de scăzut, atât de evidentă îi ©ra tinereţea. Jake continua să-l privească pe „şef", dar pândea cu coada ochiului reacţiile comandantului secund. Şira că Wilson era împotriva raidurilor de noapte, ceea ce provoca printre ofiţerii

tineri tot felul de comentarii şi de glume la adresa acestuia. Fusese poreclit „Iepuraşul”… Jake îşi înclină capul, pentru ca nimeni să nu-i poată surprinde expresia figurii. „Mepherson murise, iar Wilson încerca să dea toată vina pe el pentru a-şi promova concepţiile sale. Of, Morgan, Morgan, de ce a trebuit să ţi se întâmple tocmai. Ţie?…”

„Se£ul” continua să analizeze situaţia cu seriozitate.

— Ceea ce mă nelinişteşte, este un singur lucru. Oare nord-vietnamezii primesc ajutoare de la ruşi, adică nişte echipamente tehnice de ultimul. Răcnet pentru radarele, lor încât să poată distinge imaginea avionului de reflexiile solului? S-ar putea ca anumite rachete de-aţe lor să fie echipate cu detectori sensibili la căldura avionului. Şi într-un caz şi celălalt, rachetele astea vor fi folosite cât de curând împotriva noastră şi o să începem să avem probleme mari…

Fără a-şi ridica ochii din blocnotesul său, Cowboy murmură sec:

— Şi n-o să mai vorbim nici de înălţime şi nici de şansă…

Camparelii îşi băgă creionul în gură, îl supse, după care i se adresă:

— Parker, să spui celor de la atelier să bage câteva rachete cu infraroşii în lansatoarele de rachete, să zicem în a patra şi în a douăsprezecea. Imaginea acestora va deruta primele două rachete ale inamicului, chit că sunt sau nu echipate cu detectoare de căldură…

În timp ce Cowboy îşi nota, Camparelii continuă:

— …Şi să-l sari pe Jake de la programul de zboruri din noaptea asta.

Grafton văzu că, în sfârşit, Cowboy îl privea.

31

— Domnilor, cu asta, întâlnirea noastră a luat sfârşit, continuă „şeful”. Jake o să mai rămână câteva clipe. Am să-i spun ceva.

Mai înainte de a relua conversaţia, Camparelli aşteptă ca zgomotul paşilor de pe coridor ai lui Cowboy şi ai secundului său să se îndepărteze.

— Cred că-ţi dai seama cât regret dispariţia lui Morgan. Să pierzi un om ca el, este o lovitură dură.

— Ştiu, domnule.

— Aş vrea să-i scrii o scrisoare soţiei lui Morgan. În acelaşi timp o să-i trimit şi eu una. Asta o să-i dea un răgaz să-şi revină după primul şoc.

— Bineînţeles, domnule.

În continuare, părea că se gândeşte cu voce tare:

— ...Cei mai curajoşi oameni pe care i-am cunoscut au murit. Toţi şi-au închipuit că sunt înconjuraţi şi protejaţi de un fel de aureolă a şansei, de o armură magică, de nepătruns pentru gloanţe...

Privirea sa reveni asupra lui Grafton 5

— ...Şi toţi sunt morţi.

Pronunţase ultimele cuvinte încet, apăsând asupra fiecăruia.

— Domnule, ştiu că aveţi dreptate. Ceea ce mă sâcâie mai mult...

Se opri, din respect pentru Camparelli, dar durerea pe care o resimţea gândindu-se la moartea lui Mepherson îl făcu să continue.

— ...Da, ceea ce mă sâcâie, este că nu reuşesc să înţeleg de ce continuăm să pierdem oameni şi avioane, pentru nişte obiective care nu reprezintă nimic, ca de exemplu ipoteticul ăsta parking de camioane. Domnule, oare aşa ceva are vreun sens? Nu se poate ca în ţara asta de ticăloşi, să nu existe obiective mai importante. De ce nu suntem trimişi să bombardăm ceva care merită într-adevăr, atât pentru inamic, cât şi pentru noi ceilalţi?

„Bătrânul" părea că îmbătrânise brusc şi că-şi merita porecla. Se lipi cu spatele de fotoliu:

— Nimeni de pe nava asta nu are latitudinea de a emite vreo părere atunci când este vorba despre obiectivele pe care trebuie să le bombardăm. „Politicienii" şi

generalii le aleg pentru noi, iar deciziile astea sunt luate

din considerente pur politice…

Pronunţase cuvintele „politicieni” şi „politice” ca un preot care s-a surprins înjurând. Cu un gest al mâinii, înlătură subiectul periculos al obiectivelor şi al celor care le aleg.

— Vreau să te urci în avion numai atunci când ai redevenit sută la sută tu însuti. Nu pot pierde alţi navigatori şi nu vreau să pierd nici măcar un avion. Singura grijă pe care să o ai de acum înainte este să-ţi protejezi viaţa ta şi a navigatorului tău de bord. Eu răspund de optsprezece echipaje. M-ai înţeles?

— Da, domnule.

— Acum, du-te la culcare. În noaptea asta nu ai fost planificat de serviciu. Profită de lucrul ăsta şi sene scrisoarea aia de care ţi-am spus. N-o să fie-ceva plăcut, dar te va ajuta să depăşeşti stare în care te fi.

— Da, domnule.

Se ridică, în timp ce Camparelli scoase din frigider o cutie de Cola.

— …Mulţumesc, şefule.

— Micuţule, dacă o să te laşi omorât, să ştii că o să fac pipi pe mormântul tău.

— Am înţeles, domnule.

Camparelli dădu din cap cu un aer absent şi deschise cutia de Cola:

— Şi acum, gata, Jake, du-te la culcare. O să ai nevoie de somn.

Îndreptându-se spre cabina sa, Grafton se gândi la Camparelli. „Un tip cumsecade, în stare să te bage. În mormânt, dar făcându-te fericit că ai luptat sub ordinele lui.”

Jake şi Sammy deschiseră prima sticlă. Medicul escadrilei le făcuse cadou două sticle de coniac vechi de doisprezece ani. Niciodată nu uita să dea un medicament de genul acesta cuiva care îndeplinise o misiune extrem de delicată.

Întinzând sticlele, le spusese;

— Îmi pare rău pentru Mepherson…

Şi continuă, neinspirat:

— …ce să-i faci, se mai întâmplă şi lucruri de-astea.

Grafton reacţionase prompt:

— Ei da, astea sunt plăcerile vieţii pa mare şi în avion.

Sarcasmul îl atinsese pe doctor. Acesta nu se simţea în largul său printre aviatorii care-l porecliseră „Jack şarlatanul” sau „Jack nebunul”, de pe vremea în care fusese împreună cu puşcaşii marini în Vietnamul de Sud. Se întorsese de acol© cu o boală tropicală a pielii, care nu se mai vindeca şi-i inflama în permanenţă ambele braţe. Pacienţii săi se temeau să nu fie şi ei contaminaţi şi nu-şi ascundeau deloc această temere.

— N-am vrut să jignesc pe nimeni, bâigui el. Zău că-mi pare rău.

Aruncase o privire distrată prin cabina mică a celor doi, în care combinezoanele de zbor zăceau mototolite pe umeraşe, cizmele de aviator aruncate într-un colţ, iar pe unul din cele două birouri o grămadă de hârtii. Doctorul avea treizeci şi cinci de ani, făcuse burtă şi părea într-adevăr rătăcit în universul atât de particular al piloţilor. Plecând, se oprise să spună:

— Dacă vreţi să discutaţi, sau să-mi faceţi vreo vizită…

Propunerea sa nimerise în gol. Hotărât lucru, n-avea să aibă niciodată tactul necesar.

Cei doi îl uitară imediat şi trecură la lucruri mai serioase. Jake deschise o sticlă de coniac, în timp ce Sam Lundeen, care trebuia să plece în misiune a doua zi, trebui să se mulţumească cu regret cu o Cola. A doua sticlă de coniac o puse în biroul său, în sertarul destinat hârtiilor importante. Neavând frigider în cabină, aşa cum avea „şeful”, trebuiră să renunţe la ideea de a bea cu cuburi de gheaţă. Iar după primul pahar, Jake renunţă şi la apa călâie cu care-şi îndoise băutura, şi începu să bea sec.

Sammy îşi sorbea Cola în tăcere. Era un tip înalt, de un metru nouăzeci, aproape de limita de înălţime admisă pentru un pilot.

Avea un piept puternic şi mişcări suple şi rapide. În cabina

lor mică, părea enorm. În afară de funcţia de pilot, îndeplinea şi pe cea de ofiţer de personal, dispunând ca ajutoare de un subofiţer şi de cinci secretari, aşa-zişi de „stat-major”. Obişnuia să-i citească lui Jake rezultatele cu care se finalizau eforturile sale, pentru a-i demonstra acestuia că toată armata şi, în special, marina Statelor Unite nu erau decât o „tâmpenie uriaşă”

34

— Ia spune, ce s-a întâmplat noaptea trecută? îl întrebă el pe Jake.

— Eh, un fel de a spune noapte. De ceeea ce sunt sigur, este că în afara bombelor noastre, n-au existat alte explozii… Morgan a reglat perfect zborul nostru cu radarul său de ghmare şi am avut o poziţie bună pentru lansarea bombelor. Dacă am ratat obiectivul,. Eu condiţia să fi existat într-adevăr aşa ceva, asta nu înseamnă că nu am încercat. Iar dacă l-am atins, a fost fără îndoială vreun hectar de pădure. Nişte tâmpiţi de observatori au crezut că acolo se ascundea ceva şi că trebuia bombardat cu orice preţ.

— Am spus mereu că avioanele noastre adoptă strategia scobitorilor. După părerea şefilor noştri, vietnamezii vor fi obligaţi să se predea abia după ce o să transformăm în scobitori toţi copacii din pădurile vietnameze. Şi o să câştigăm războiul!

— Doamne sfinte, ce-aş mai vrea să ni să dea într-o bună» zi un obiectiv ca lumea! Ce naiba, trebuie să existe undeva, prin toată ţara asta un adevărat obiectiv care să merite osteneala. Uite, Morgan, s-a dus, şi poţi să-mi spui pentru ce? Nu ne putem lăuda cu niciun rezultat cât de cât decent! La inamic n-au explodat decât bombele noastre, nimic altceva!

Cu o mişcare furioasă, îşi umplu paharul cu coniac.

— Şi şefu’ zice că nu este nimic de făcut şi că nu se poate remedia deloc tactica asta tâmpită!

Se ridică şi începu să se plimbe ca un leu prin cuşcă, atât cât îi permiteau dimensiunile cabinei lor strâmte.

Era din ce în ce mai convins că fondul problemei nu îl

constituia bombardamentul în sine, ci importanţa obiectivelor ce le erau indicate pe care trebuiau să le bombardeze, fără a avea putinţa de a obiecta. Această maşinărie imensă nu avea nimic uman în ea, în afară doar de cei pe care-i trimitea la moarte.

Liniştea lui Sammy era umplută probabil de gânduri asemănătoare, fiindcă Jake îl auzi spunând:

— În orice caz, nu mai avem mult timp de îndurat...

Ce tot spui acolo?

— Nu te-ai uitat la televizor aseară.? Kissinger a declarat că pacea este în vederea tuturor. Războiul se apropie de sfârşit.-

35

Jake avu senzaţia că primise un pumn în stomac. Dar Sammy continuă:.

— Fi-r-ar să fie! Ai dreptate! Tu zburai cu Mepherson când a fost emisiunea asta. Dar nu ţi-a spus nimeni despre aşa ceva?

— Nu...

Cuvântul său se auzise ca o adiere;

— Iartă-mă, bătrâne... Sunt convins că este o lovitură pentru tine... Zău, să ştii că-mi pare rău...

3

O transpiraţie rece îi scaldă fruntea. Cu mâinile încă trernurânde, îşi aprinse o ţigară. Era trei cbminea4a, Sammy Lundeen zbura pe undeva, deasupra Vietnamului de Nord. Morgan Mepherson nu mai era decât un cadavru într-un sac de plastic, cu o etichetă prinsă pe el, ca toţi ceilalţi, păstrat la morga vasului...

Evident, băuse prea mult. Tâmplele i se zbateau, iar tremurul mâinilor nu-l slăbea. Se ridică şi înghiţi o aspirină din dulăpiorul cu medicamente. Apoi înmuie în apă un prosop şi după ce se întinse din nou în pat şi-l puse pe faţă, lăsând lumina aprinsă, de frica de a nu adormi şi de a nu începe iarăşi să viseze.

Însă spiritul său obsedat, revenea, în ciuda voinţei sale, la zborul din noaptea precedentă. Glonţul care-l omorâse pe

Morgan putea la fel de bine să-i nimerească pe el. Cinci centimetri mai jos şi i-ar fi trecut pe sub bărbie şi i-ar fi zdrobit urechea, punând capăt funcţionării creierului său. N-ar fi simţit decât o izbitură violentă… şi asta ar fi fost tot.

Îşi dădu seama că avea să adoarmă şi să reînceapă să strige. Avea impresia că stomacul i se urcase în gât, deşi nu avea senzaţia de vomă.

„Calmează-te, calmează-te, îşi repeta el. Dacă o să te gândeşti tot timpul numai la aşa ceva, atunci ăsta o să fie cel mai bun mijloc de a te alătura foarte repede lui Mepherson. Ţii neapărat să fii un cadavru îngheţat într-un sac de plastic, jos, la morgă, ca el?”

Se răsuci pe-o parte, se ridică din pat, îşi luă un prosop şi ieşi din cabină, aşa îmbrăcat în pijama, îndrep-

tându-se spre cabina duşurilor din mijlocul culoarului.

Îşi puse o uniformă curată şi chiar prea călcată. Înainte de a-şi trage pantalonii, le netezi cu pumnul cuta scrobită. Îşi lăsă cabina în dezordine, şi porni aproape inconştient, printr-un labirint de culoare, până ce se găsi în faţa unuia dintre dormitoarele tinerilor ofiţeri. Acolo fus are locul lui Mepherson…

Uşa era deschisă. Două dulăpioare metalice vopsite în cenuşiul specific marinei militare, stăteau alăturate lângă perete. Intrând, Jake numără. Opt cuşete. Micuţul Augie Odegard şi navigatorul său, Joe Canfield, împătureau cu grijă o uniformă şi câteva articole de îmbrăcăminte.

— Ce mai faceţi? murmură Jake, aşezându-se pe o cuşetă, în faţa lui Augie Odegard.

Acesta înălţă din umeri:

— Ce dracu’ să facem? îi aranjăm lucrurile lui Morgan. Ce porcărie! îi vor fi trimise soţiei sale, în trei sau patru zile, în Filipine.

Sarcina aceasta revenea. Întotdeauna tovarăşilor de cabină sau de dormitor ai unui decedat sau dispărut, fiind în acelaşi timp şi unul dintre motivele pentru care cei doi, care făceau

echipă în avion, nu stătea împreună în aceeaşi cabină şi erau întotdeauna separaţi pe vas. Încă din prima zi, fusese prevăzută moartea a cel puţin unuia dintre ei.

Canfield se instalase la biroul lui Mepherson şi răsfoia rapid revistele, scrisorile şi amintirile pe care acesta le strânsese în ultimele şase luni. Canfield era numit de toată lumea „Marele Augie” întrucât era mai înalt decât pilotul său cu cinci centimetri şi fiindcă semăna surprinzător, deşi „Micul Augie”, era alb iar „Marele Augie”, era negru.

— Morg’ era un tip de milic ne, Jake, curat ca îacrima. Nicio revistă porno, nicio scrisoare de la vreo gagică. Ala care o să-mi cureţe mie biroul, o să aibă la ce să se holbeze…

Deschise o scrisoare, verifică rapid că era de la soţia lui Morgan, o băgă la loc în plic şi-l puse deasupra unui teanc.

38

— …Mai că-mi vine să mă fac şi eu băiat cuminte, după ce am văzut cum era Morg’…

— Era într-adevăr un tip de milioane, spuse Jake.

— Şi încă cum! O să-i ducem lipsa, făcu Micul Augie, înălţându-şi ochii spre Jake… Ia zi, bătrâne, cum te simţi după lovitura asta nasoală de tot?

— O să treacă., „Şefu” mi-a dat o noapte liberă, dar mâine, o să trec la treabă.

— Mai rezistă câteva zile, o să ne întoarcem la Subic Bay, spuse Marelş Augie.

Omonimul său îi luă vorba din gură:

— Eu, o să mă lungesc pe marginea piscinei şi n-am să mă mişc de-acolo. O să mă hrănesc numai cu gin tonic…

— Dacă o să mai ţină vremea aşa, fii tu sigur că o să plouă cu găleata.

Jake, gânditor, îi privea cum îşi vedeau de treabă. Micul Augie împăturea meticulos toate hainele lui Mepherson, după care le punea în unul din cele două dulăpioare. Graf ton oftă adânc. După ce uşile acestora se vor fi închis, păstrând înăuntrul lor toate lucrurile personale ale lui Mepherson, şi după ce hârţogarii de la bordul navei vor fi terminat cu toate

formalităţile necesare, Morgan putea fi considerat ea îngropat la câţiva metri sub pământ.

„Dar când voi reuşi oare eu să-l îngrop în adâncul meu?” se întrebă Jake.

Întors în cabină, el, aprinse tubul fluorescent care nu lumina decât biroul său, lăsând restul cabinei în semiobscuritate. Datorită luminii difuze, în încăperea strâmtă se degaja o atmosferă intimă, surprinzătoare pe o navă de război de 95 de mii de tone, în care se aflau cinci mii de oameni. Jake Grafton stinse restul luminilor, ca de fiecare dată când voia să se refugieze în universul său, delimitat de lampa cu neon...

Ce avea să-i scrie el lui Sharon Mepherson? „Dragă Sharon, îmi pare nespus de rău că soţul tău a murit...” Cum nabia să scrii o asemenea tâmpenie, un lucru atât de convenţional? Pentru această femeie tânără, totul avea să se prăbuşească, iar eu nu găsesc altceva mai bun să-i zic, decât că-mi pare nespus de rău...

39

Mâinile încă îi mai tremurau uşor. Se gândi că era o reacţie normală, cauzată de adrenalină. Şi le întinse, puse deasupra lor o foaie de hârtie şi o privi cum vibra. Nu avea putere de decizie asupra nici unui lucru, nici asupra obiectivelor care îi erau impuse, nici asupra vieţii şi morţii lui Morgan. Nu putea să-şi controleze nici măcar tremurai mâinilor sale. Privirea îi rătăci pentru

O clipă prin întunericul cabinei, iar în minte îi reveni brusc expresia figurii lui Morgan şi sângele pe care intenţionase să-l oprească, forţându-se să-i închidă rana cu degetele. Ca un idiot! Sânge peste tot. Este groaznic cât sânge poate avea un om... de necrezut!... Poate că şi unii dintre vietnamezii pe care el şi Mepherson îi omorâseră, muriseră în acelaşi mod, sângerând în neştire. Orice explozie a bombelor sale putea pune capăt în acelaşi mod vieţii unui om. Încă un lucru pe care nu-l putea controla...

Îşi dădu seama că-şi învârtea pixul între dinţi cu mintea

goală ca şi foaia de hârtie din faţa sa, întrebându-se întruna ce anume putea să-i scrie lui Sharon. Ce se poate spune unei femei care şi-a pierdut soţul şi a rămas singură ca un copil? „Dragă Sharon, am bombardat un obiectiv care nu făcea două parale. Acum, soţul tău este un cadavru înghesuit într-un sac de plastic. A fost depus într-o încăpere mare frigorifică, căreia noi îi spunem «Dulapul cu carne». Îmi pare sincer rău că a murit, dar acum este îngheţat şi rece ca marmura, iar părerea mea de rău pe care o simt n-o să-i redea viaţa. Aşa stând lucrurile, nu putem face nimic şi trebuie să acceptăm cu toţii acest fapt, tu, eu şi micuţul lui Morgan…”

Oare aşa ar trebui să te adresezi soţiei cuiva care ţi-a fost copilot atâta amar de vreme?

În cele din urmă, începu să scrie. Făcu trei ciorne, până să termine o scrisoare care să-i pară acceptabilă. La drept vorbind, nici vorbă să fie aşa, dar mai mult nu putea. Se căzni şi mai încercă încă două variante. În final, reuşi să scrie câteva rânduri, pe care le putu semna fără prea multă ruşine:

40

„Dragă Sharon,

Înştiinţarea oficială ţi-a dat de ştire că Morgan a fost omorât, luptând împotriva inamicului. A murit în timpul unui raid de noapte, împotriva unui obiectiv din Vietnamul de Sud, făcându-şi datoria faţă de patrie. Acest lucru nu va compensa niciodată golul pe care-l lasă dispariţia sa, cu atât mai mult amintirea lui nu mi se va şterge vreodată din memorie.

Am zburat împreună cu Morgan de mai bine de doi ani. Am petrecut mai mult de şase sute de ore împreună, deasupra acestei ţări. Îl cunoşteam poale tot atât de bine cât îi este permis unui om să-şi cunoască unul dintre semeni. Amândurora ne plăcea să zburăm, şi această pasiune comună a pecetluit prietenia noastră.

Pentru că am făcut şi eu parte din viaţa lui, cunosc profunzimea sentimentelor pe care le avea faţă de tine şi de Bobby şi sunt conştient de cumplita dramă pe care o

reprezintă moartea sa pentru tine. Te rog să primeşti condoleanţele mele cele mai sincere, Jake.”

Stinse lumina şi se întinse în cuşeta sa. Obosit cum era, somnul nu se lipea de el. Mai reluă o dată în minte filmul ultimului său zbor, de la început până la sfârşit. Oare nu existase vreun amănunt pe care-l uitase, un moment în care ar fi putut reacţiona altfel? Numai că glonţul venise de aiurea, nu putea nici să-l prevadă, nici să-l evite. Morgan era mort. De ce oare? Ticăloşii ăia de vietnamenzi vor plăti pentru asta, şi încă cum! Putea deja să se felicite că lansase bombele a upra bateriei ăleia antiaeriene – dacă Morgan n-ar fi fost rănit lângă el, niciodată n-ar fi resimţit într-atât de mult bucuria distrugerii. Trăi viziunea* pe care o avuse cu atâta intensitate, încât, aşa întins cum stătea în cuşetă, simţi pentru o clipă, îrcum corpul său fu biciuit de rafalele armei, de parcă s-ar fi întâmplat aievea. Înspăimântat, aprinse veioza.

Lumina îl readuse în cabină. Căută câteva clipe sticla lui Lundeen şi se aşează la măsuţa unde-i scrisese lui Sharon, pentru a bea o primă înghiţitură.

Aşadar, Morgan murise şi nimeni nu l-ar fi putut învia. Murise pentru un pâlc de copaci într-o ţară mică de ticăloşi, în care ducem un război mic de ticăloşi, fiindcă ticăloşii noştri de politicieni nu au suficient tupeu pen-

tru a îndrăzni să-l câştigăm, folosind forţa noastră, întreaga noastră forţă î

Ar fi posibil ca într-o zi să-l răzbun eu, ca moartea sa să aibă un sens? Aş putea profita de o noapte întunecată, s-o întind spre nord, fără ca nimeni să ştie, către un obiectiv ca lumea, pe care l-aş alege eu. Da, aş fi în stare să le trag un şut acolo unde într-adevăr i-ar durea, ticăloşilor ăstora, să le trag un şut drept în boaşe.

Îşi dădu seama că mergea ca un apucat, de-a lungul şi de-a latul cabinei. „Să fie oare posibil lucrul ăsta?” se întrebă el.

Bineînţeles că da. În afară de navigatorul avionului, nimeni nu mai ştie ce facem noi acolo, după ce am trecut de ţărm. Nu mai suntem urmăriţi prin radar, toate comunicaţiile sunt întrerupte, iar vietnamezii n-au nicio idee de direcţia în care ne îndreptăm. În fond, întreg Vietnamul de Nord ne este accesibil, şi putem lovi unde-vrem şi cum vrem.

Evident, astea sunt nişte idei tâmpite. Încearcă măcar o singură dată, micuţul meu Jake, să faci aşa ceva şi o să te găseşti într-o belea cât casa… păi sigur că da, consiliul de război, iar tipii ăia de-aoolo or să se înţeleagă între ei ca să te pună pe cruce…

Şi atunci, ce-i de făcut? Mepherson a murit, iar eu nu am dreptul să atac un obiectiv, unde i-aş putea măcelări pe vietnamezi, aşa cum l-au măcelărit ei pe Morgan şi cum o să ne măcelărească în continuare, pe Sharon, pe fiul ei. Pe mine…

Pentru a treia oară în decursul nopţii, se aruncă în cuşstă. Dar lăsă lumina aprinsă pentru a se putea concentra mai bine asupra trosniturilor şi scârţâiturilor tuturor elementelor din care era formată uriaşa navă, ce continua să înainteze imperturbabilă, despicând cu etrava ei valurile potrivnice.

Mult timp, foarte mult timp, Jake Grafton rămase treaz, ascultând viaţa portavionului.

4

Cineva îl zgâlţâia. Se trezi încet la realitate, gândindu-se că revenea de undeva, de foarte departe. Într-adevăr, cineva îl scutura de braţ. O voce veselă răsună:

— Scularea, Jake, că pleacă trenu’! E timpul să zbori!

Încă o dată, Lundeen îl apucă de braţ şi-l zgâlţâi bine. Pentru a fi sigur că-l trezeşte.

Din cuşetă, Jake privi masivul camarad de cabină, a cărui faţă era acoperită cu spumă de ras. Încercă să se mişte şi prima sa impresie fu că toţi muşchii corpului său lipseau de la locul lor.

— Cât am dormit?

— Pe puţin vreo paiş’pe ore. Pe bune, ai fost lovit în dungă,

zău aşa…

Lundeen continuă să se bărbierească şi reluă:

— …în cinci minute, adunarea pentru primul zbor de noapte.

— Cum e vremea?

— Marea este agitată. Plouă de rupe pământul. Ce mai, încă o vreme mişto pentru magnifica noastră marină!.

Şi începu să cânte. Jake se uită la ceas. Era 22 şi 25 de minute. Cu părere de rău, dădu cu piciorul cearşaful la o parte ţi se aşează în capul oaselor. Întreg corpul îi era acoperit cu un strat uşor de transpiraţie. Se scula şi căscă:

— Ce naiba cânţi acolo?

— Nu ştiu. Îmi vine, aşa…

Jake îşi trase rapid pe el un combinezon nou verde ignifugat.

43

În timp ce-şi lega şireturile la cizmele de zbor cu vârful de oţel întrebă:

— Auzi, Sammy, dacă ai putea să bombardezi ceva din Vietnamul de Nord, la alegerea ta, la ce te-ai hotărî?

— De ce mă întrebi?

— La ce ţin javrele alea cel mai mult?

— La mormântul lui Ho Ghi Minh.

— Dai, pe bune, că nu glumesc…

— Nici eu. Adevărul este că nu au nimic care să1 merite osteneala. Dacă a existat într-adevăr aşa ceva, atunci să fii sigur că a şi fost bombardat.

— Ai spus o tâmpenie! Asta este propagandă şi ştii şi tu că este o minciună gogonată. De fapt, noi nu bombardăm niciun obiectiv ca lumea…

Sammy îşi dăţi maşina de bărbierit şi-şi şterse faţa.

— Păi, atunci ar fi Hanoiul. Dacă şobolanii jăştia or avea ceva de soi, atunci numai la Hanoi se poate găsi aşa ceva. Flota noastră a bombardat deja nişte poduri şi gara. Poate că şi o centrală electrică sau două. În afară de astea…

Cei doi îşi deschiseră aproape în acelaşi timp lada

personală, îşi luară fiecare revolverul şi-l băgară într-unui din buzunarele de la piept. Sub greutatea armei, combinezonul se lăsă la amândoi în acelaşi loc. Îşi închiseră lăzile, stinseră luminile şi trântiră în urma lor uşa cabinei.

Îndreptându-se spre sala de adunare, Sammy, remarcă:

— Doar n-o să zbori de unul singur ca să bombardezi un obiectiv oarecare, numai fiindcă ţi-a venit ţie aşa. Jake, ştii şi tu lucrul ăsta, nu-i aşa?

— Mda…

— Scoate-ţi din cap ideea că o să poţi pune capăt războiului de unul singur.

— Gata, bătrâne, ce naiba, doar mă ştii…

Jake Grafton se opri o clipă în faţa automatului cu mâncare din sala de serviciu, situată chiar lângă sala de adunare. Îşi umplu un pahar cu cafea caldă, lua o felie de friptură şi-şi făcu un sandvici cu două felii de pâine.

În sala de adunare, raportul începuse, Grafton se aşează într-un fotoliu liber, lângă Razor Durfee, navigatorul său pentru zborul de noapte ce avea să urmeze. Razor îşi

lua note. Raportul era transmis de sistemul de televiziune cu circuit închis, al cărui monitor era plasat în colţul sălii, aproape de tavan.

— Chestia cu Morgan a fost o lovitură nasoală, murmură Durfee, fără să slăbească din ochi ecranul monitorului.

Jake mormăi ceva nedesluşit, în timp ce mesteca. Da, fusese o lovitură nasoală. Îşi aminti că Morgan îl cam antipatiza pe Durfee, şi nici el însuşi nu prea avea o impresie bună despre acest navigator. Îl privi. Părul îi stătea în dezordine, dar în concepţia acestuia, dezordinea era compensată din plin de mustaţa bogată pe care şi-o mângâia aproape fără încetare, cu un gest care devenise un tic.

Sammy Lundeen şi Marty Greeve aveau să zboare cu primul bombardier, iar Cowboy Parker şi Miles Rockwell cu cel de-al doilea. Micul şi Marele Augie urmau să se găsească la bordul avionului de alimentare de rezervă. Ei fuseseră

planificaţi să rămână la bordul vasului gata în orice clipă să decoleze în cazul în care avionul principal de alimentare, cel al lui Grafton, ar fi avut probleme.

După ce Abe Steiger termină de parcurs pe monitor lista obiectivelor, veni rândul specialistului meteo, cel poreclit „Nouraş”. Ochii tuturor urmăriră cu şi mai multă atenţie mişcarea baghetei lui „Nouraş” pe hărţile ce se succedau.

Jake închise pentru o clipă ochii. Stând aşa, recepţionă uşoara mişcare de tangaj şi ruliu a navei care înainta, spărgând valurile. În spate, la vreo sută şaizeci de metri de centrul de greutate al vasului, acest balans era cu siguranţă şi mai accentuat. Nu era uşor deloc de apuntat pe o asemenea vreme şi mai ales noaptea.

După ce „Nouraş” îşi încheie expunerea, Razor îl întrebă pe Grafton:

— Ia spune-mi, ce-i cu tine, ai o figură cumplită? Te simţi în formă?

Se uita la Jake cu o privire piezişă, mângâindu-şi mustaţa într-o parte şi în alta. Evident încerca să descopere în cel ce avea să-i fie coechipier primele semne ale prăbuşirii nervoase ce-i pândea pe toţi. Lui Jake îi veni să scuipe de silă, dar se mulţumi să spună pe un ton sumbru.

— Mă simt atât de bine, încât aş putea cânta de fericire..

45

Se ridică, pentru a vedea dacă se afla vreo scrisoare în cutia sa, o simplă cutie pe care era înscris numele său „printre alte şi alte cutii asemănătoare, aranjate una lângă alta într-un corp de bibliotecă. Primise două, una de la părinţii săi şi cealaltă de la Linda, prietena sa. Încercă — Să-şi amintească când primise de la ea ultima scrisoare. În decursul ultimelor trei luni, frecvenţa cu care aceasta îi scrisese scăzuse dramatic. Privi îndelung plicul, fără a-l deschide, apoi îl băgă în buzunar, sub mâneca stângă a combinezonului de zbor. Hotărâse brusc să citească scrisoarea Lindei mai târziu, în timp ce avea să piloteze avionul de alimentare ce i se încredinţase. La bordul unui

; asemenea-avion, cea mai mare încercare la care trebuia să facă faţă pilotul în timpul unei nopţi ele zbor era să nu adoarmă.

Pupă ce-şi umplu paharul cu cafea pentru a doua oară se aşeza într-un colţ liniştit şi începu să citească scrisoarea de la părinţii săi. În celălalt capăt al sălii, echipajele: avioanelor în misiune şi de bombardament studiau cu atenţie particularităţile zborurilor lor şi soluţiile de rezervă posibile.

Unui câte unul, aviatorii începură să părăsească sala de adunare. Toţi se opreau îndelung la toaletă, mai înainte de a intra în vestiarul unde era pregătit echipamentul lor de zbor – combinezoane presurizate, paraşute, veste de salvare cu colaci autogonflabili, căşti în săculeţe speciale, măşti de oxigen şi o serie întreagă de accesorii, al căror număr crescuse mereu în decursul ultimilor ani. Mulţi piloţi îşi luau şi câte un revolver..

Vestiarul era încă plin, când Jake îşi făcu intrarea. Îşi deschise dulapul şi-şi luă combinezonul. Observă că era acoperit cu sânge închegat, ca de altfel şi vesta sa de salvare. Cum de putuse să uite un asemenea detaliu?

Se opri brusc, hipnotizat de petele maronii, care nu aveau nicio legătură cu sângele roşu, viu, fluid, de un miros care nu se putea uita, pe câre-l văzuse curgând sacadat din rana lui Morgan. Lăsând echipamentul să-i cadă din mâini, se repezi la toaletă, unde vomită sandviciul şi cafeaua pe care le înghiţise.

După ce contracţiile stomacului său se mai liniştiră, reveni la vestiar. Sammy Lundeen tocmai răzuia cu cuţitul peleie de sânge de pe combinezon:

— Poţi să le dai, după ce te întorci şi să iei altele de la magazie, îi spuse el.

Razor remarcă figura răvăşită a lui Jake şi întrebă suficient de tare, ca să fie auzit de toată lumea:

— Chiar te simţi în formă ca să poţi zbura?

— Da.

Jake începuse deja să-şi pună combinezonul începând cu picioarele.

— Poate doar crezi că eşti în stare, dar să ştii că împreună cu tine o să fie şi fundul meu şi tot restul…

Uriaşul Lundeen îi răspunse în locul lui Jake cu atâta înverşunare, încât Razor se dădu un pas înapoi:

— Auzi, în legătură cu fundul tău, dacă nu ai atata sânge în tine încât să poţi zbura în noaptea asta, n-ai decât să ţi-l laşi aici, şi pe tine cu el cu tot!

Cowboy se apropia deja din celălalt capăt al culcatului, strecurându-se printre bănci. Fără să spună nimic, îl privi pe Jake cum îşi strângea în jurul pieptului harnaşamentul. Un fel de vestă de care era fixat dispozitivul paraşutei şi centurile de siguranţă ce se prindeau de scaunul ejectabil. După ce termină, privirea i se încrucişa cu a lui Cowboy, care îl întrebă scurt:

— Gata de zbor?

Jake îl asigură, dând din cap.

— …E în regulă. Atunci, dă-i drumul!

Nu mai aveau ce discuta. Cele câteva cuvinte erau nu numai o constatare, ci şi un ordin.

În timp ce Cowboy se întorcea să plece, răsună vocea stridentă a lui Durfee:

— Asta-i bună!

Cowboy rămase nemişcat, după care se întoarse încet. Surprins, Razor începu să-şi răsucească mustaţa şi continuă:

— S-ar zice că sunteţi dispus să-mi riscaţi pielea nu? Nu credeţi că ar fi mai bine ca Jake să se ducă la „Jack şarlatanul” să fie consultat?

Nimeni nu se ducea la „Jack şarlatanul” să fie consulta-:, decât dacă era constrâns să facă acest lucru. Cowî\>v îi privi pe Razor cu din ce în ce mai multă răceală. După c-V eva momente bune de tăcere, îi răspunse cu o.. Voce neutră:

— Întrucât pilotul tău zboară, o să zbori şi tu cu el, Durfee. Şi acum, gura şi îmbracă-te!

— Dumneata nu eşti şeful ăl mare! Aici este vorba despre pielea mea. Cine vă dă dreptul de a-mi ordona să zbor cu un bolnav?

Cowboy, care deja se afla lângă dulapul său, preferă să nu-l bage în seamă. Marele Augie răspunse în locul său, izbucnind în râs:

— Razor, ceea ce-i dă lui dreptul ăsta, este gradul de comandor, în timp ce tu eşti un rahat mititel de tot. Şi, în plus faţă de asta el este cel însărcinat cu bunul mers al operaţiunilor. Ia spune-mi, la Universitatea aia de bărci, de unde ţi-ai luat diploma, nu v-au învăţat gradele şi că trebuie să-ţi respecţi superiorii?

Ceea ce Marele Augie numea „Universitatea de bărci” nu era altceva decât Academia Navală. Cea mai mare parte a aviatorilor studiaseră la altă universitate, ceea ce constituia un subiect permanent de discuţii şi de glume. Razor îşi îndreptă spre el un deget ameninţător:

— Băi, rahat umflat, dacă îndrăzneşti să vorbeşti aşa despre Academia Navală…

Vocea tărăgănată a lui Cowboy puse capăt discuţiei:

— Domnilor, gata cu prostiile. Adunarea pe puntea de zbor, imediat!

Razor trânti uşa dulapului, umblă la cifrul încuietorii şi, ameninţându-i pentru a doua oară cu degetul pe cei doi Augie, ieşi trântind uşa vestiarului în urma sa.

După ce-şi încuiară şi ei dulapurile, cei doi Augie luară acelaşi drum ca şi Razor, pentru a urca pe puntea de zbor, continuând să glumească. Mergând pe lângă Jake, Parker îi făcu cu ochiul şi ridică în aer degetul cel mare. Jake îşi! recu centura prin găurile harnaşamentului pentru a o împiedica să se detaşeze în caz de catapultare. Îşi îmbrăcă apoi vesta de salvare, care, extrem de voluminoasă, comporta în afară de vesta prqpriu-zisă, vreo şapte kilograme necesar pentru menţinerea în viaţă cât mai mult timp posibil a aviatorului căzut în apă. În cele din urmă, verifică cu cea mai mare grijă prinderea tuburilor cu bioxid de carbon…:.

Lundeen se aranjase astfel, încât echiparea sa să dureze şi

să rămână singur în vestiar cu Jake. Trecând prin faţa acestuia, se opri, balansându-şi casca din sac.

48

— O să fii atent în noaptea asta, nu-i aşa? Nu trebuie să le dai apă la moară unor ticăloşi ca Razor.

Înainte de a ieşi, îşi puse mâna grea pe braţul lui Jake şi-i zâmbi:

— .. Cască bine ochii şi să ai încredere!

— Evident, Sammy, evident!

Jake Grafton ieşi din suprastructura căreia toţi îi spuneau.. Insula", apărând pe puntea de zbor. Avioanele şi oamenii adunaţi lângă ele erau scăldaţi într-o lumină roşiatică. Luate de vânt, trombele de apă măturau puntea pieziş, biciuind steagurile roşii care indicau amplasamentul locurilor unde erau stocate dispozitivele de fixare a bombelor.

522, avionul său, se găsea la babord la câteva palme distanţă de angrenajul dispozitivului de catapultare.

Urcă scara din stânga carlingii şi verifică sistemul de: catapultare al scaunului său. Înainte de a se aşeza desfăcu j cele cinci clapete de siguranţă. Un marinar de nouăspre-i zece ani, poreclit „Maggot", adică „Viermele" originar din Oklahoma, căruia i se mai spunea şi „Căpitanul" avionului se căţăra până în capul scării şi-l ajută pe Jake să-şi lege harnaşamentul care îl ţinea de scaun, şi spuse:

— Ştiţi, domnule, noi, toţi „căpitanii" de avion, am fost dezolaţi când am aflat ce s-a întâmplat cu locotenentul Mepherson. Era un adevărat domn, un tip de treabă şi un ofiţer a-ntâia.

Jake Grafton îl privi. Figura gravă a tânărului marinar, pe care şiroia ploaia, lucea în lumina roşiatică. Nu fusese niciodată catapultat în noapte şi nici hărţuit de bateriile antiaeriene sau de rachetele inamice, dar respecta pe cei ce făceau acest lucru. Jake oftă. „Oare meritătm noi acest-respect? Cel puţin el, Mepherson, îl meritase."

— Maggot, să ştii că toţi îl regretăm...

— Domnule, să aveţi parte de un zbor fără probleme şi la

întoarcere să vă agăţaţi de al treilea cablu.

Maggot închise uşa carlingii şi coborî pe punte. Razor stătea la locul său, cu ceafa lipită de spătar, cu ochii în-: chişi, luptând după toate aparenţele pentru a-şi găsi stăpânirea de sine.

Jake, cu casca pe genunchi, privi spre întunericul din faţa sa, spre neantul în care avea să fie catapultat. Ura catapultările de noapte.

49

Simţi cum stomacul i se contractă. Îşi duse mâna între picioare, şi verifică poziţia manetei de rezervă pentru catapultarea scaunului său. Se putea să nu aibă timpul necesar să atingă maneta principală de deasupra capului…

Aruncă o privire spre Razor. Noul său navigator nu se mişcase din loc, dar figura sa părea că i se destinsese.

Difuzoarele de pe punte mugiră. Sosise momentul, Grafton şi Durfee îşi puseră căştile pe cap. Îl văzură pe Maggot, „căpitanul” aparatului lor, dându-le semnalul obişnuit, prin mişcarea degetelor într-un anumit fel. Când cele două motoare începură să se învârtească la ralanti. Jake şi Razor îşi aprinseră lămpile portative de semnalizare. Lumina roşie pe care ele o dădeau avea forma literei L. Jake îşi agăţă lampa de vesta de salvare. Întinse degetul către giroscop, iar Razor aprobă cu o mişcare a capului. În secundele critice care aveau să urmezee după catapultare, navigatorul trebuia să lumineze cu lampa sa giroscopul. În acest fel, dacă cele două dinamuri s-ar fi defectat pilotul tot ar mai fi avut posibilitatea să supravegheze indicaţia acestuia. Giroscopul nu avea decât şapte centimetri şi jumătate în diametru. În cele maximum treizeci de secunde, el avea să furnizeze pilotului, fără a fi alimentat cu energie electrică, informaţii de o importanţă vitală. Treizeci de secunde, mai mult decât suficient. După care se putea defecta, dar momentul periculos în care ar fi putut muri, ar fi fost depăşit. Aşa era.

La acţionarea lui Jake, aripile aparatului se pliară în poziţia normală. Apoi coborî eleroanele.

Şeful de manevre dădu avionului semnalul de înaintare prin rulare. Jake elibera frâna de staţionare şi avionul începu să se mişte încet spre cremalieră, până când un şoc înştiinţă ocupanţii acestuia că se realizase cuplarea. Jake împinse maneta carburantului la maximum. În oglinda retrovizoare, văzu cum stabilizatorul fixat pe coadă şi cele două eleroane începuseră să vibreze. Propti cu dosul palmei maneta de comandă a carburantului şi-şi încleştă degetele de maneta de catapultare, pentru a preîntâmpina o mişcare accidentală a celei dintâi, în decursul lansării şi scăderii puterii avionului care ar fi putut rezulta. Mai privi încă o dată toate instrumentele şi se asigură că manşa răspundea perfect la cea mai mică mişcare a mâinii sale. Temperatura motoarelor era normală. Maneta de comandă a

carburantului era împinsă până la refuz şi controlată da mâna sa. Totul era în ordine.;

Cu motoarele cuplate la maximum, aparatul era gata să ţâşnească.

— Gata? îl întrebă el pe Razor.

— De când m-am născut… Poţi să-i dai drumul.

Jake îşi lipi ceafa de spătar şi cu degetul cel mare al mâinii stângi acţionă de pe maneta de catapultare comutatorul principal al luminilor exterioare. În retrovizoare, văzu farul aprins din vârful cozii.

Ofiţerul responsabil cu catapultarea salută şi apoi coborî bastonul galben într-o mişcare de forma unui arc de cerc, atingând puntea cu acesta, după care îl readuse la orizontală, indicând astfel puntea de zbor…

Asta este… încă o secundă… Acum…

: Catapul…

5

K azor luă legătura cu nava, pentru a anunţa că operaţiunea de alimentare luase sfârşit. Răspunsul îi veni imediat: – Recepţionat. Descrieţi un cerc de patruzeci şi cinci

de mile în jurul vasului, pentru a vedea până unde se întinde stratul de nori.

După ce descriseră un cerc de patruzeci de mile, semnalară prin radio că stratul de nori se întindea până mai departe. Apoi îşi reluară rondul monton, descriind un cerc cu raza de cinci mile. Plictiseala începuse. Din moment ce era cuplat pilotul automat, echipajul nu mai avea mare lucru de făcut, decât să supravegheze nivelul carburantului, indicaţiile instrumentelor de bord şi să sondeze cerul prin radar, pentru a depista un eventual avion nesemnalat. Convins că totul decurgea bine, Jake îşi scoase mănuşile şi le băgă în despărţitura strâmtă dintre partea stângă a tabloului de bord şi parbriz. Apoi scoase din buzunarul mânecii scrisoarea de la prietena sa. Începu s-o citească în lumina roşie ce venea de la beculeţul fixat deasupra lor, pe armătura plexiglasului.

Şocul pe care-l resimţi din primele rânduri crescu pe măsură ce continua să citească. Prima pagină se referea la clipele fericite petrecute împreună. A doua pagină era consacrată anunţului căsătoriei ei cu altcineva decât el. Iar a treia şi ultima era o înşiruire de motive datorită cărora relaţiile dintre ei trebuiau să se sfârşească astfel. Şi erau destule. Citi întreaga scrisoare încă o dată, încet, fără să se grăbească. Apoi o băgă în plic şi plicul în buzunarul din mânecă.

5?

După prima sa deplasare, când escadrila părăsise nava pentru insula Whidbey, Linda venise să-l aştepte îl văzuse coborând din carlingă. Celelalte femei alergau în întâmpinarea celor ce se întorceau de pe front, aur ea nu făcuse nici măcar un singur pas înainte şi-şi deschisese braţele doar în clipa când se apropiase de ea, gata s-o atingă. Cum de nu bănuise încă de pe atunci ce avea să se întâmple?

Ultimele ore petrecute împreună fuseseră la San Francisco. Într-o duminică. Se plimbaseră de la cheiul Pescarului până la coloanele corintiene ale palatului de Arte Frumoase. Luaseră metroul, ascultaseră cântăreţii folk din stradă, priviseră

păsările plutind în soarele ce incendia culorile pastelate ale oraşului. Atunci, ea îi spusese „Tu nu aparţii cu adevărat marinei. Zău aşa, Jake eşti pe cale de a te abate de la diurnul tău pentru a urma o himeră. De ce vrei tu să faci parte din sistemul p. Sia?”

Şi apoi adăugase: „Dintre aviatorii din marină au murit atâţia pe care i-am cunoscut. De fiecare dată când te văd sau când îţi vorbesc, mă întreb dacă nu cumva este ultima oară când te ştiu în viaţă”.

Oare de ce nu înţelesese el atunci?

Vocea ofiţerului semnalizator se făcu auzită:

— Nu te mai uita la ecran. Eşti puţin în sus şi în dreapta. Îa-o la stânga*şi măreşte viteza de coborâre.

Jake îşi concentra atenţia asupra instrumentelor de bord „privind la indicaţiile diferitelor cadrane. Micşorând viteza până la o sută douăsprezece noduri, înălţă botul aparatului. Apoi. Compară indicaţia celor două altimetre, cel barometric şi cel radar. Amândouă indicau aceeaşi înălţime.

Eşti pe linia de coborâre, chiar la centru. Acum coboară drept.

Drept care ofiţerul de semnalizare se adresă avionumi de vânătoare *Phantom* aflat înaintea lor:

— Mai bagă gaz... Prea mult... Dezertare! Dezertare! Dezertare!

Pentru a doua oară. *Phantom*-ul ratase intercepţia cu dispozitivul de oprire. Trebuia să ia înălţime şi să se plaseze ia cinci mile de navă.

— Cinci doi doi, eşti pe linia de coborâre, uşor la stânga.

53

Jake îşi aplecă aripa dreaptă pentru a corecta traiectoria.

— Cinci doi doi, eşti în centrul liniei.

— De ce nu-l trimit pe *Phantom*-ul ăla să aterizeze la Da Nang? Dacă zbârceşte şi a treia oară, o să trebuiască să se cocoaţe deasupra norilor, să fie alimentat!

— Habar n-am! Trebuie să fi avut ăia de jos vreun motiv.

Şi-şi termină fraza în minte „Cel puţin, aşa sper”.

În timp ce micşora viteza după cum îi ceruse serviciul de apropiere, auzi în staţia radio cum alimentatorul care tocmai decolase, emitea pe pna dintre frecvenţele rezervate aterizărilor.

— Uite şi răspunsul la întrebarea ta, îi spuse lui Razor. Şi ăsta are probleme şi trebuie să se întoarcă pe navă!

Situaţia Păanfom-ului se agrava. În aer nu se mai găsea niciun alimentator „amabil”, capabil să alimenteze în zbor, deasupra norilor, avionul de vânătoare aflat în dificultate. Jake se gândi că serviciul de control trebuia să facă imediat apel la alimentatorul de rezervă, care, de la începutul operaţiunilor de noapte, aştepta pe punte, cu echipajul pregătit.

Trebuia procedat rapid, altminteri avionul de vânătoare n-ar mai fi avut timp să atingă altitudinea prevăzută pentru realizarea întâlnirii. Pilotul Pnantom-ului, cu ochii fixaţi pentru a treia oară asupra „Chiftelei” probabil că-şi spunea acelaşi lucru, ceea ce nu era deloc în măsură să-l ajute să se calmeze şi să se concentreze. Într-adevăr, aproape imediat, se auzi strigătul ofiţerului de semnalizare:

— Dezertare! Dezertare! Dezertare! Doi zero trei, corectezi prea mtilt. Urmăreşti fiecare mişcare a „Chiftelei”. Trebuie să te iei după media mişcărilor. Manevrează cu blândeţe!

„Blândeţe” era cuvântul cheie care însoţea fiecare greşeală comisă de vreun pilot. Ceea ce însemna ca pilotul să acţioneze maneta carburantului şi manşa cu blândeţea cu care un violonist ar fi atins cu arcuşul strunele viorii.

— Cinci doi doi, te apropii de linia de coborâre, iniţiază coborârea… Anunţă-ţi reticolul.

— Sunt în sus şi la dreapta!

— Coincide.

54

Întrebările şi răspunsurile se succedau. Jake Grafton îşi fixa atenţia ba asupra cadranului sistemului automat de aterizare comandat de portavion, ba asupra indicatoarelor de bord indispensabile coborârii – unghiul de atac, vitezometrul şi

giroscopul. Era mai uşor să se ia după reticol decât; după „Chiftea”, întrucât calculatorul navei stabili, za_ linia electronică de coborâre chiar pe o mare agitată, în timp ce sistemul de aterizare vizual stabiliza numai mişcările navei datorate ruliului.

Continuând să coboare, auzi cum pilotul *Phaniom*-ului întreba dacă putea fi alimentat sau trebuia să aterizeze la Da Nang. Răspunsul de pe vas sosi imediat:

— Da Nang este indisponibil pentru moment, din cauza unui atac inamic cu rachete, iar alimentatorul nu mai are nicio picătură. O să-ţi trimitem în curând nişte gaz.

După un moment de tăcere, pilotul răspunse:

— Curând s-ar putea să fie prea târziu…

Între timp, Jake ieşise din nori la douăsute optzeci de picioare altitudine. Instantaneu, privirea i se întoarse de la instrumente. De acum înainte trebuia să se ghideze numai după imaginea propriu-zisă a obiectivului, adică a „Chiftelei”. Razor cu ochii măriţi, pentru a zări farurile galbene şi verzi, declanşă jeturile de aer cald ce curăţau parbrizul. Cu cât se apropiau măi mult de navă, cu atât mai mult „chifteaua” galbenă devenea mai vizibilă. Sălta fără încetare, în sus şi în jos, între cele două faruri verzi. Se părea că vremea se înrăutăţise şi mai mult. Fără ca Jake să fi modificat poziţia manşei sau a manetei de carburant, avionul tremura şi se hurduca fără încetare.

Totul se petrecu foarte rapid. Botul aparatului trecu de rampa verticala a luminilor roşii şi „chifteaua” începu să se înalţe. Ceea ce însemna că unghiul de apropiere al avionului se micşorase, sau puntea se lăsa sub ei. Oare aveau sa dezerteze? Reduse carburantul, împinse uşor manşa mamte, apoi o aduse la loc, mărind debitul carburantului. Era o manevra care încălca toate regulile, întrucât în acest „plonjon” spre punte putea să-şi „rupă coarnele”, dar era cea mai sigură metodă de a atinge puntea într-o asemenea situaţie. Se auzi un zgomot cumplit. Rotile principale se izbiseră de puntea de oţel, apoi roata din faţă lovi de la o înălţime de trei picioare puntea, riscând să sfărâme şi să

zdrobească amortizorul cu ulei. Motoarele mai

mugiră încă o dată în regim maxim, când decelerarea i-ar fi putut proiecta pe cei doi în faţă, dacă harnaşamentul lor nu i-ar fi menţinut lipiţi de spătarul scaunelor ejectabil’e.

— Fi-r-ar să fie, spuse Razor... Mă înnebunesc după şmecheria asta.

Şeful „taxiurilor” îi şi luă în primire, conducând alimentatorul spre „insulă”. Abia ajunşi acolo, unul dintre şefii ele întreţinere ai escadrilelor coborî scara dinspre partea pilotului, deschise uşa cabinei şi se căţără până ajunse la nivelul lui Jake. Pentru a auzi mai bine, acesta îşi scoase casca. Cel care se urcase, strigă pentru a acoperi zgomotul motoarelor care continuau să funcţioneze.

— O să vă umplem rezervoarele interne şi o să vă catapultăm imediat. Alimentatorul de rezervă are probleme mecanice care trebuiesc rezolvate mai înainte de a putea decola. Voi sunteţi ultimul aparat în stare de funcţionare.

Încă nu terminase de vorbit, când oamenii săi se şi repeziseră spre avion, trăgând în urma lor furtunul pentru a-i tixa în avion. Jake depresuriză rezervoarele şi ridică degetul mare în sus. Apoi se întoarse spre Razor şi-l anunţă prin mterfon:

— Închipuieşte-ţi că plecăm din nou. Alimentatorul de rezervă s-a paradit.

— Asta ne e bafta! Dar cum naiba se face că noi suntem ăia de corvoadă? Ce alt echipaj nu mai există? Trebuie să vorbeşti cu şefu’! Spune-i că echipajul alimentatorul de rezervă, poate foarte bine să ne înlocuiască şi până o să vrea o să le ţinem locurile calde. Sunt convins ca Cowboy a aranjat toată chestia asta, fiindcă m-ara luat în gură cu el la vestiar!

— Razor, Cowboy de-abia a aterizat, aşa că vorbeşti fără rost.

— De fiecare dată când afară e o vreme de-ţi vine să vomiţi, nu alta, eu sunt ăla care trebuie să urce şi să coboare întruna, ca o păpuşă pe sârmă. Asta mi se întâmplă mereu.

Ce nu există niciun voluntar care să mă înlocuiască?

Jake nu-l băgă în seamă, însă acesta continua să-şi verse năduful.

Peste cinci minute, rezervoarele fuseseră umplute. Între timp, avionul alimentator; care avusese dificultăţi imediat după decolare, reuşi să apunteze şi, imediat după el,

avionul de vânătoare *Phantom* mai „dezerta” încă o dată, lăsând în urma sa o dâră de scântei, căci cârligul de agăţare zgâriase serios blindajul punţii.

Jake se întrebă dacă nu cumva era cazul să se instaleze.. Bariera”, adică acea plasă uriaşă de nailon, întinsă pe pilonii instalaţi în faţa ultimului cablu al dispozitivului de oprire. Astfel, se putea bloca pe punte orice tip de avion, cu un minim de pagube. Dar, pentru aceasta, trebuia ca mai întâi avionul să atingă puntea, altminteri s-ar fi produs o catastrofă.

— Păcat că stâlpii „Barierei” sunt defecţi, spuse brusc Razor, ca şi cum ar fi răspuns gândurilor sale.

Lui Jake i se făcu ruşine de el. Fusese atât de preocupat şi de distrat în cursul şedinţei din sala de adunare, încât nici măcar nu auzise această ştire importantă. Ceva în el nu mai funcţiona normal din acea noapte. Brusc, se simţi cumplit de obosit.

Cu rezervoarele pline dj carburant şi cu carlinga închisă, alimentatorul înaintă încet pe marginea zonei de apuntare. Una dintre catapultele din mijloc avea să-i asigure decolarea, întrucât cele două catapulte din faţă erau blocate de avioanele parcate cam peste tot în preajma lor. În acei moment, *Phantom-i* apăru din nori, şi Jake îl văzu ratând încă o dată apuntarea. Fără îndoială că pilotul îşi dăduse seama că ţatase apropierea, aşa că nu mai avea rost să insiste. Iniţiase un viraj pentru a se înălţa din nou, înainte ca roţile sale să atingă puntea.

Dar şeful traficului aerian îi făcea semn lui Grafton să avansese până la catapulta nr. 3, în timp ce o echipă specială

coborâse de pe o pasarelă de serviciu pentru a înlătura cu ajutorul unui tractor placa de protecţie a cremalierei şi a arma catapulta. „Totul este gata, se gândi Jake. Nu am decât să-mi repliez aripile, să cobor eieroanele şi să mai verific încă o dată comenzile.” După aceasta, aşa cum mai făcuse în decursul primei lansări din acea noapte cuplă cu grijă avionul de cremalieră. Se auzi clincănitul aşteptat. Peste douăzeci de secunde. Grafton zbura deasupra oceanului.

Acum trebuia să se gândească numai la misiunea sa. Întrebă prin radio pilotul avionului de vânătoare:

— Doi zero trei, care este situaţia ta?

Mai am vreo şapte sute de litri.

— Bine. Ascultă, nu ai suficient carburant ca să mai poţi urca deasupra norilor. Mai încearcă încă o dată să apuntezi şi, dacă o să „dezertezi”, o să te alimentez sub nori. Rămâi la două sute cincizeci de picioare sub nori şi o să te întâlnesc eu.

Se adresă apoi navigatorului său:

— Razor, din clipa în care o să ne aflăm sub trei sute de picioare o să trebuiască să controlezi altitudinea din cinci în cinci secunde. Ai înţeles?

Da, totul depindea deci de Razor, de modul în care avea să supravegheze altimetrul. Dacă acestuia i-ar fi scăpat neobservată o scădere cât de neînsemnată a altitudinii, atunci câteva secunde ar fi fost suficiente ca amândoi să se găsească în acelaşi sicriu lichid şi să-şi ia adio deci de la viaţă.

— Ascultă Grafton, dacă o să mor din cauza ta, n-o să scapi nici în infern. O să-mi petrec primii zece mii de ani trăgându-ţi şuturi în fund.

Şi cum Jake nu-i răspunse, adăugă:

— De ce dracu’ am avut eu ideea asta tâmpită să mă angajez în aviaţie şi nu în armata de uscat?

Întrucât *Phantom* lua poziţie cu vântul în faţă, la cinci rrale de navă, pentru a-şi începe coborârea Jake continuă câtva

timp să se apropie de el cu vântul în spate. Calculă distanţa care ar fi trebuit să-i separe înainte de a vira şi el pentru a avea vântul în faţă şi pentru a începe să coboare încet deasupra valurilor. Zburând la cinci sute de picioare şi ajungând la punctul fixat, începu să se apropie de portavion. Avionul de vânătoare, aflat la două mile de acel loc, se înscria pe linia de coborâre.

— Coboară o dată, fiu de căţea! Agaţă cablul ăla blestemat, pentru numele lui Dumnezeu!

Jake ştia în fundul sufletul său că această speranţă era zadarnică. Pilotul lui doi zero trei îşi pierduse orice încredere în sine. Probabil că umplerea rezervoarelor sale cu carburant i-ar fi redat încrederea. Jake coborî la trei sute de picioare. Se simţea în continuare încarcerat între pereţi invizibili. La două sute cincizeci de picioare se găsi la nivelul ultimilor nori pe care continua să-i traverseze, fără a îndrăzni să coboare mai jos.

Viteza sa era de două sute cincizeci de noduri, iar distanţa faţă de portavion, indicată pe cadranul Tacanului,

era de cinci mile. *Phantom* se afla la o, milă de navă, căutând probabil în acele momente să zărească „Chifteaua”.

„De data asta să reuşeşti!”, îşi spuse în sinea sa Jake. Abia avu timp să articuleze:

— Doamne Sfi…

— Mai sus! urlă Razor.

Trase de manşă ca un nebun şi împinse maneta carburatorului la maxim, cu o energie care-i invadă dintr-odată corpul. Avionul făcu un salt în sus. În ciuda acceleraţiei brute care-i lipea spatele de scaun, verifică pe Tacan distanţa ce-l separa de portavion. Să fi fost posibil ca…? Nu nu era *Shiloh.*

„Doamne, a fost un „câine de pază”, un contratorpilor.

Cine s-ar fi gândit la una ca asta? -

Realiză că reflexele începuseră aă-i joace feste. Aproape fără să-şi dea seama, reduse debitul carburantului şi împinse

manşa înainte. Preţ de o clipă, cei doi avură senzaţia că se dezlipiseră de scaune şi că zburau prin cabină. Era senzaţia datorată scurtului interval dintre urcare şi coborâre. Când aparatul încă nu începuse să se îndrepte cu botul în jos. Urcaseră brusc până la aproape o mie de picioare, şi asta doar la două mile de navă. Trebuia să coboare foarte rapid. Coborî în picaj pe o pantă de zece grade. Pentru a se redresa, Jake acceleră din nou, fără să se gândească vreo clipă, găsindu-se din nou la două sute cincizeci de picioare. În acel moment, auzi în staţia radio vocea ofiţerului de semnalizare:

— Dezertare! Dezertare! Dezertare!

Încă o dată, pilotul avionului de vânătoare ratase apuntarea.

Acest lucru îl determină pe Jake să-şi revină complet Pupă o verificare rapidă, care-i confirmă că manevrase perfect şi că în prezent zbura orizontal deasupra mării, îşi aruncă ochii în faţa sa. Privirea încerca să străpungă ploaia. Nimic. Nu vedea nimic. Lupta din toate forţele împotriva valului de teroare care urca în el. Între două indicaţii de altitudine pe care i le dădea Razor, i se adresă acestuia prin interfon:

— Pregăteşte-te să scoatem furtunul.

În sfârşit, zări portavionul, sau mai bine zis o grămadă de lumini estompate de perdeaua ploii. *Phantom* trebuia să se găsească undeva, în faţă, zburând cu două sute cinci-

zeci de noduri, aşa cum conveniseră. Pentru a-l ajunge din urmă, trebuia să accelereze. Se înaltă cu o viteză de trei sute cincizeci de noduri, la două sute cincizeci de picioare deasupra lui *Shiloh* şi transmise imediat prin radio:

— *Phantom* doi zero trei, dă-ţi poziţia.

— Două mile drept în faţa ta. Carburant două sute de litri.

Doar două sute de litri. Aproape de limita de siguranţă. Ceva să te înspăimânte, nu alta. Dintr-un moment în altul, pentru echipajul *Phantom*-ului, asta avea să însemne sfârşitul..

— Viteza? întrebă el calm.

— Două cincizeci.

În sfârşit, Jake-îl văzu. Un sentiment de exaltare înlocui teama care pusese stăpânire pe el din clipa în care zărise „câinele de pază”. Încetini uşor, deschise uşor frânele şi anunţă, sigur de el:

— Alimentarea la trei sute de noduri.

Peste câteva secunde, ajunse la nivelul *Phantom*-ului, 51 depăşi pe dreapta şi-şi menţinu avionul la viteza anunţată. Pilotul lui F-4 acceleră şi el, poate pentru ultima oară dacă alimentarea nu s-ar fi desfăşurat normal. Avionul de vânătoare trecu în spatele Intruder-ului, şi peste câteva secunde de încordare Jake simţi şocul uşor care-l anunţa că sondă de alimentare intrase în pâlnie. Peste câteva clipe becul verde se aprinse pe panoul de bord, semn că transferul de carburant începuse. Jake putea de acum să se înalţe uşor, pentru a evita pericolul mortal pe care-l prezenta pentru el oceanul invizibil, aflat la câţiva metri în jos.

— Asta e! îi strigă el pilotului *Phantom-ului.*

Se părea că echipajul avionului de vânătoare era încă, jrea emoţionat ca să scoată vreun cuvânt, încât se auziră doar cele două ciocănituri din microfon:

— Cât trebuie transferat Phantom-ului, doi zşro trei? se adresă Razor navei.

— Două jumătate, şi dacă nu reuşeşte să apunteze nici de data asta, să se ducă la Da Nang. Zona este curată acum. Ai înţeles, doi zero trei?

— Recepţionat. Încă o apropiere. Şi Da Nang.

Cele două avioane continuau să zboare împreună la două mii cinci sute de picioare. Jake vină pentru a avea

vântul în spate şi a aduce *Phantom*-ul în direcţia portavionului. Când acesta termină alimentarea, pilotul le transmise prin radio:

— Mulţumim că ne-ai ajutat să nu pierdem chiar tot... Mulţumim la amândoi.

Jake îl văzu cum îşi deschise eleroanele, după care se

întoarse şi dispăru în spatele lor. Li urmări din priviri în oglinda retrovizoare. Când luminile de poziţie ale acestuia se pierdură printre nori, se surprinse cum murmură:

— Baftă!

Este foarte uşor să-ţi pierzi încrederea în ceva şi cu atât mai greu să ţi-o recapeţi. Pilotul de vânătoare, al cărui nume Jake nu-l ştia, îşi recuperase complet această scânteie, această tresărire de voinţă care-i lipsise în decursul ultimelor încercări. De data aceasta Jake era convins că apuntarea lui avea să fie perfectă.

— Şi acum, să coborâm, îi spuse el lui Razor, cu o voce blândă, de parcă l-ar fi rugat.

— Cinci doi doi, acum e rândul vostru. Sunteţi la şapte mile pentru apropierea finală. Încetiniţi până la viteza de apuntare. Care este situaţia combustibilului?

— Una jumătate.

Jake începu să încetinească şi scoase cârligul care trebuia să le oprească zborul în momentul apuntării. Îl anunţă şi pe Razor despre toate manevrele pe care le făcea: micşorarea vitezei, deschiderea frânelor aerodinamice, scoaterea cârligului. Acesta verifică operaţiunile necesare în timp ce Jake încetinea până la viteza specificată pe indicatorul unghiului de atac, aşteptând urmarea.

— Cinci doi doi, te apropii de linia de coborâre.

Oare de ce încetinea prea mult? Vocea ofiţerului de semnalizare se auzi din nou:

— Cinci doi doi, eşti sub linie.

Aşa era, era prea devreme. Mări debitul carburantului, verifică vitezometrul şi încercă să se înalţe uşor pentru a fi pe linie. Dar turbulenţa aerului era prea mare, iar avionul nu asculta de comenzi.

— Eşti uşor sub linie. Verifică.

— Sunt jos şi în dreapta.

— Nu. Eşti sub linie şi în centru.

Ştia dinainte că lupta asta pe care o dădea cu avionul era deja pierdută. Nu-i reuşea nimic, nici manevrarea cu fi-

neţe, nici prin forţă. Putea să regleze la nesfârşit debitul de carburant şi să ajusteze poziţia manşei, că avionul, aflat la discreţia vremii de afară, nu ar fi răspuns niciodată exact cum i se cerea. Întotdeauna ar fi fost ori prea mult, ori prea puţin.

— Eşti sub linie la trei sferturi de mila. Cum vezi „chifteaua”?

Razor răspunse:

— Aici cinci doi doi. „Chifteaua” este la doi virgulă opt.

— Eşti prea jos.

Jake bătu în microfon de două ori şi acţionă maneta carburantului.

— Eşti prea sus şi mergi prea repede, se auzi imediat comentariul ofiţerului de pe navă.

Micşoră carburantul şi ridică botul aparatului, încercând ca prin această dublă manevră să încetinească şi să coboare. Se părea că reuşise, întrucât „chifteaua” cobora. Mări din nou debitul carburantului. Dar nu suficient. „Chifteaua” cobora sub luminile verzi care jalonau linia sa de coborâre, iar culoarea ei galbenă se schimbă în roşu. Trebuia să corecteze imediat şi să stabilizeze poziţia avionului, altminteri s-ar fi ciocnit cu nava. Mări mai mult debitul carburantului şi modifică din ochi înclinarea botului aparatului.

Deja survola rampa luminoasă a navei. „Chifteaua” se ridică spre el. Micşoră debitul carburantului. Prea târziu. „Chifteaua” dispăruse în susul oglinzii retrovizoare, atunci când roţile avionului izbiră puntea cu zgomot. Reacţionă instinctiv, mărind la maxim carburantul şi deschizând frânele aerodinamice fără să se gândească-vreun pic.

— Dezertare! Dezertare! Dezertare!

Avionul nu încetinise. Cu motoarele ambalate, *Intru*der-ul părăsi puntea şi se înfipse în noapte, la şaizeci de picioare deasupra apei, Jake ridică botul aparatului la zece grade. Sub ochii săi, altimetrul înregistra creşterea.

Îşi vorbi de unul singur: „Hai, Jake, uită-te la cadranele astea dintr-o singură privire, ca de obicei. Nu mai pierde vremea. Şi mai încearcă încă o dată. Trebuie doar ca

apropierea să fie bună…”

62

Noua apropiere începuse deja. În momentul când *Intruder* ieşi din nori, Razor acţionă comutatorul pentru aer caid. Nu se întâmplă nimic. La viteza de trei sute de noduri cu care zburau, vântul care le bătea din faţă făcea ca picăturile de ploaie să fie aruncate de jos în sus înaintea parbrizului, iar această pânză de apă în mişcare juca rolul unei prisme în care toate imaginile se descompuneau în crâmpeie confuze.

— Aer cald, ceru Jake.

— Nu merge, răspunse Razor. Naiba ştie, vreun contact prost, dar aripile sunt drepte.

Prin parbriz, „chifteau” galbenă şi farurile verzi erau doar nişte pete de lumină estompate, fără formă. Jake luptă împotriva panicii, încercând să urmărească indicaţiile ofiţerului de semnalizare, pe care, în starea în care se afla. Abia dacă le auzea sau le înţelegea. Trebuia ca roţile să atingă puntea, iar cârligul să se agaţe de un cablu… acest lucru devenise o obsesie. Nimic altceva nu mai conta.

— Prea repede! strigă ofiţerul.

Indicatorul unghiului de atac. Confirmă acest lucru, dar în noaptea de coşmar avionul refuza să încetinească. Mânjelile roşii pe care le zărea prin parbriz erau fără îndoială luminile rampei de pe *Shilah.* Se aplecă într-o parte pentru a încerca să vadă ceva prin panoul lateral de plexiglas al carlingii. „Chifteaua” era un pic prea sus, dar se lăsă în jos. Simţi roţile aparatului izbindu-se ca de pământ, iar partea din faţă a avionului se aplecă prea rapid, prea puternic. Îşi reţinu respiraţia, împingând maneta carburantului. Nu se gândea decât la un singur lucru, la acea decelerare care trebuia să apară, care trebuia să apară… Altminteri…

şi decelerarea se produse. Respiră convulsiv. În clipa în care dispozitivul de oprire absorbi în câteva secunde sutele de cai putere ai celor două motoare, un tremur de fericire îi invadă corpul. Apoi, urmă o zgâlţâitură produsă de avion, care, înainte de a se opri complet, mai fremătă într-un ultim

efort, ca pentru a se elibera d6 cârligul ce-l ţinea pe loc. Iar după oprire, mişcarea de recul obişnuită

Mai târziu, în liniştea şi obscuritatea cabinei sale, Jake avea să retrăiască în întregime această scenă, avea să în-

cerce să lipească bucăţile care fără îndoială se rupseseră în el de la moartea lui Morgan... Nimeni nu trebuia niciodată să-şi dea seama de acest lucru...

Ascensorul care-l urca pe el şi pe Razor ajunse la a doua punte. Acolo, cei doi se despărţiră. Jake se duse în cabina sa. După ce urină, se aşeză pe colacul scaunului de la toaletă, pentru a fuma încet o ţigară. În ciuda mirosului de urină şi de dezinfectant, simţea o mare uşurate că putea fuma liniştit, după mai multe ore de abstinenţă. Cu coatele pe genunchi şi capul între mâini, rămase mult timp aşa, nemişcat, copleşit de oboseală.

Îşi privi cizmele de zbor. Erau vechi. Una dintre tălpi avea într-o parte o ruptură de câţiva centimetri. Pielea era crăpată peste tot. De cinci ani nu le dăduse cu cremă niciodată, nici măcar nu le curăţase.

Pe combinezon şi pe vesta de salvare, cea mai mare parte din petele de sânge dispăruseră în cursul acelei nopţi, ca urmare a frecării provocate de mişcările sale. Stratul ignifug ce-i acoperea combinezonul era groaznic de murdar,. Pătat cu ulei, rupt în câteva locuri, dar privirea îi căzu asupra locurilor unde se aflau petele de sânge. Maronii cu câteva ore în urmă, ele se decoloraseră între timp, fiind greti de distins. „Sunt ca necazurile, se gândi el. Toate necazurile se duc, trebuie să continui să trăieşti.”

Şi închise ochii.

Când îi deschise, privirea îi căzu asupra mâinilor sale. Îi tremurau şi, în ciuda eforturilor pe care le făcu, trqmurul nu încetă. Uşa se deschise şi în cabină intră Sammy Lundeen. Acesta închise uşa după el şi rămase nemişcat, cu spatele lipit de ea.

— Ia zi, ai riscat mult de tot ca să-l alimentezi pe tipul ăla.

A fost formidabil.

— Mda…

Jake încă era preocupat de contemplarea mâinilor sale şi a petelor de sânge aproape dispărute – tot ceea ce mai rămăsese din Morgan Mepehrson. Când îşi ridica privirea, întrebă:

— Şeful e în toane rele?

— Nu. Îşi fumează trabucul, ca de obicei. Dar echipajul avionului de vânătoare este în sală de adunare şi

povesteşte la toată lumea că eşti un erou cum nu s-a mai văzut. Nu fac altceva decât să repete într-una cum le-ai Salvat viaţa. Dar ştii şi tu că tâmpiţii ăştia de aviatori de vânătoare povestesc te miri ce. Aşa că nu este nevoie să te fuduleşti cu asta.

Jake trase adânc fumul în piept. Nu se putea împiedica să nu se gândească la Morgan.

— Mda, toată chestia asta a fost cam floare la ureche.

Şi tu, cum te-ai descurcat?

— Am nimerit drept într-o baterie a porcilor ălora de la antiaeriană şi puţin a lipsit să ne cureţe tot ce aveam intra picioare şi tot restul. Nici acum nu înţeleg cum de au reuşit să ne rateze. După asta, a trebuiţ să ne apropiem de obiectiv fără ajutorul calculatorului.

— Şi pe urmă?

— Naiba ştie! Am lansat bine bombele, dar n-au fost explozii secundare. Probabil că am ratat cu o milă sau două „parkingul lor de camioane”. Comuniştii ăia or să se plângă că nenorociţii de americani au bombardat din nou o biserică sau, dracu să-i ia, ceva asemănător.

— Chiar a fost un parking de camioane?

— Mai bine spus un loc unde se presupunea că a” fi fost un parking de camioane. Doar ştii şi tu terminologia oficială…

— Pe bune, chiar trebuie să crăpăm pentru una ca asta?

— În Indochina, nu există nimic pentru care să merite să crăpi, asta e clar. Numai că în noaptea asta, ticăloşii ăia au

tras în noi, ca şi cum am fi vrut să le distrugem mormântul lui Ho Chi Minh. Pariez că nici în jurul Kremlinului nu există atâtea tunuri. Zău că am avut baftă. Dar după ce le-am băgat în fund Rockeye-urile mele, am numărat trei explozii secundare! Aşa că a meritat osteneala!

Jake se ridică pentru a-şi stinge ţigara în scrumieră.

— De ce naiba alimentatorul de rezervă n-a putut decola?

— Aşa este, nu eşti la curent cu asta? Păi, unul dintre „căpitanii de punte” a fost aspirat de un rotor al suflantei.

— «Săracul de el! Ce chestie tâmpită, să mori în halul ăsta!.

65

— Culmea este că n-a murit. Şeful l-a văzut apropiindu-se de priza de aer şi a cuplat suflanta la maxim, crezând că a trecut. Şi ăla săracu a intrat în reactor până la genunchi, mai întâi cu capul. L-au scos de-acolo zdruncinat rău de tot. Şi-a pierdut în motor casca, ochelarii şi lanterna. Motorul nu mai poate fi reparat. O pagubă, acolo, de vreo sută jumate de mii de dolari.

— Cum îl cheamă?

— Maggot. Este la infirmerie.

— Maggot! Săracul de el!

Jake se ridică, cu sacul căştii în mână.

— Mă duc să-l văd.

— După ce o să termini, ar fi bine să-ţi scoţi combinezonul şi să te duci în sala de adunare. Pilotul ăla de vânătoare ţine morţiş să te îmbrăţişeze şi precis că o să-ţi propună să ţi-o dea şi pe soră-sa, care se pare că este fecioară.

Pentru cei care-şi riscau în fiecare zi pielea şi mai erau pe deasupra văduviţi de plăcerile sexuale, asta era o glumă veche şi obişnuită.

Sala de adunare era plină ochi când Jake deschise uşa. Lundeen îi spusese adevărul – cei doi membri ai echipajului lui *Stagecoach* 203 îi întâmpinară, arătându-i mai mult decât recunoştinţa lor. Pilotul îl îmbrăţişă îndelung, bătându-l zdravăn pe spate şi strângându-i de mai multe ori mâna.

Tipul avea o mustaţă neagră, bine îngrijită, sub care, prin contrast, când zâmbea – şi zâmbea în permanenţă – dinţii îi păreau din porţelan alb.

— Grafton, zău că ai oule până-n pământ şi o să depun mărturie chestia asta, în faţa oricărei femei vei vrea tu, deşi nu prea cred eu că ai nevoie de mine pentru una ca asta. Şi să nu uiţi că ţin neapărat să mă revanşez cât de cât faţă de ceea ce îţi datorez, când o să ajungem în port, cu nişte sticle din care o să vrei tu.

„E puţin cam mult”, se gândi Jake.

— Şi tu ai fi făcut acelaşi lucru pentru mine, nu-i aşa?

Pilotul, Fighting Joe Brett, după cum se putea citi pe plăcuţa pe care o avea la reverul vestei, îşi eliberă mâna, spunându-i:

— Grafton, şi eu aş vrea să fiu tot atât de sigur ca şi tine. Dar în ceea ce priveşte escala noastră în port, să

ştii că am vorbit serios – toate sticlele pe care o să le pofteşti!

Sala răsuna de o grămadă de convorbiri purtate cu voce tare, în timp ce> „şeful” şi Cowboy discutau cu voce scăzută, retraşi de ceilalţi. Aceste scene erau obişnuite când echipajele se întorceau din misiune.

Ofiţerul de semnalizare, îmbrăcat într-o cămaşă şi un pulover de un alb imaculat îşi făcu apariţia, ţinând în mână un blocnotes, în care consemna detaliile fiecărei apuntări.

— Grafton, în noaptea asta ai fost cât pe ce să stabileşti un record. Două apropieri de „unu” şi o apropiere de „zero”. Ultima ta apuntare a fost cea mai nenorocită pe care am văzut-o de luni întregi…

O linişte de mormânt se lăsă asupra tuturor. Unii din cei prezenţi se uitau la ofiţerul de semnalizare, iar alţii la Jake. O notă de „zero” însemna că manevra fusese periculoasă, aproape de un accident. Iar nota de „unu”, superioară celeilalte, nu valora nici ea cine ştie ce. Ofiţerul nu terminase.

— Ştii la fel de bine ca şi mine că trebuie să dai dovadă de

mai multă prudenţă ca de obicei, pentru a apunta pe o navă în tangaj. Or în timpul primei tale treceri, ai făcut un mic plonjon spre punte, în ciuda tuturor instrucţiunilor. La a doua trecere, ai dezertat. Iar la a treia, ai depăşit limitele admise. Era cât pe ce să-ţi rupi roţile de punte, sau să zdrobeşti avionul de rampă.

Razor Durfee nu era omul care să-şi înghită vorbele:

— Ia ascultă, măi curule, nu m-ai auzit când te-am anunţat că suflantă de aer cald este defectă? Jake nu vedea nimic prin parbriz.

Ofiţerul dădu din umeri:

— Şi voi doi, geniile astea, n-aţi avut ideea să întrerupeţi manevra şi să vă plasaţi cu vântul în spate, ca să verificaţi scrutcircuitul? L-aţi verificat, da sau nu?

— Auzi istorie! o plimbărică în plus, ca să riscăm să rămânem fără carburant! Ai verificat carburantul înainte să vorbeşti?

Ignorându-l pe Razpr, ofiţerul de semnalizare se lua din nou de Jake;

— Mai fă tu figura asta încă o dată şi o să am eu grijă să nu mai pilotezi niciodată, nici măcar un singur aparat de pe nava asta.

Şi se întoarse cu spatele la ei. Jake, buimăcit, îşi privi Camarazii strânşi în jurul său:

— Nu puteam să fac altfel cu timpul ăsta…

Joe Brett îi luă mâna şi i-o strânse încă o dată. În acel moment vocea comandorului Frank Camparelli răsună în liniştea ce se lăsase.

— Jake, ai nevoie de somn. Du-te la culcare!.

Grafton se şi îndepărtase, dar Camparelli nu terminase. Cu o mişcare a degetului arătător, fără să spună un cuvânt, îi ceru ofiţerului de semnalizare să se apropie. Când acesta se află în faţa sa. Camparelli, continuând să stea jos, i se adresă cu o voce calmă:

— Ascultă-mă bine, domnule. Dumneata îţi ştii treaba şi ai

părerea ta despre piloţi. Dar dacă o să se mai întâmple să-i tratezi pe vreunul dintre ei în public, aşa cum ai făcut-o, o să fac pe dracu-n patru să-ţi pun capul pe o farfurie. M-ai înţeles?

— Da. Domnule.

— Şi acum, dispari. M-am săturat să te aud şi să te văd.

În timp ce ofiţerul îmbrăcat în alb se îndepărta, „şeful” îşi plimbă privirea asupra oamenilor săi, oprindu-se în cele din urmă asupra pilotului mustăcios, căruia îi zâmbi:

— Sper pentru Grafton, că într-adevăr ai o soră, Brett...

6

În acea dimineaţă, cele două avioane *intruăer* erau singure pe cerul albastru şi calm. Câteva mile mai jos, frânturi de nori obturau parţial vederea câmpurilor Vietnamului de Sud. Deasupra lor, soarele strălucea deja cu toată furia sa tropicală, încălzind pe cei doi bărbaţi care transpirau din abundenţa în combinezoanele lor.

Jake Grafton îşi menţinea în mod reflex poziţia la trei sute de picioare în spatele şi la dreapta avionului „şefului”. ’Sub aripile lor, cele două bombardiere transportau fiecare câte şaisprezece bombe Mark 82 de câte două sute cincizeci de kilograme, fără a mai socoti rezervorul obişnuit de carburant, adică încă o tonă, suspendată chiar sub linia mediană a avionului, sau „burta”, cum i se mai spunea. Aceste bombe de un verde închis păreau aproape negre în soarele strălucitor, iar culoarea neagră contrasta violent cu albul în care erau vopsite avioanele, lyi alb care din depărtare părea imaculat.

Jake Grafton şi Marty Greeve, navigatorul1 său pentru acest zbor, îşi petreceau o bună parte din timp privind peisajul ce defila sub ei. În mod obişnuit, erau prea ocupaţi pentru a-şi putea permite o destindere de acest fel, şi în afară de nori erau puţine lucruri de văzut deasupra oceanului.-

Postul radar de control, camuflat într-o colibă dd lângă Da Nang, îi luase în primire şi-i dirija spre sud, în stânga, Marea Chinei reflecta razele soarelui care profitau de cea mai mică

spărtură din nori pentru a se strecura. În dreapta, se vedea liziera junglei verzi şi compacte. Pe măsură ce pământul se derula încet sub ochii lor, găurile albastre din nori se lărgeau din ce în ce mai mult. La un

moment dat, radarul care-i ghidase până atunci îi predă unui controlor aerian, un avion de tipul *Fac.* Avionul, aflat pe undeva în faţa lor, răspundea la apelativul de „Covey”. Greeve reglă la staţia radio frecvenţa indicată, iară Grafton bătu de două ori cu degetul în microfon pentru a-şi înştiinţa „şeful” că trecuse pe noua frecvenţă.

— Covey doi doi, aici Diavol cinci zero unu, transmise „şeful”.

— Cinci zero unu, aici Covey doi doi. Identifică-te şi descrie-ţi armamentul.

— Zborul Diavol cinci zero unu cuprinde două avioane cu numerele cinci zero unu şi cinci zero cinci. Cinci zero unu este avionul din frunte şi conducătorul formaţiei. Fiecare aparat transportă, şaisprezece Mark 82. Terminat.

— Identificarea a fost înregistrată, Diavol. Care, este poziţia voastră în prezent?

— Cam cinci minute spre nord în raport cu voi.

— Recepţionat. Sarcina voastră este următoarea. Aici, prin zonă, avem trupe aliate în contact cu „Chariie”, probabil două companii, fortificate de-a lungul unei linii de copaci. Trebuie să încercaţi să-i măturaţi de-acolo. Linia de copaci despre care este vorba se află pe direcţia nord-sud. La trei sute de metri spre est, se afla aliaţii noştri. Pentru bombardament, veţi urma direcţia nord-sud, sau invers, cum vreţi. După bombardament, cea mai bună ieşire este spre est, deasupra oceanului. Până acum, nu s-a raportat despre existenţa vreunei baterii antiaeriene prin sectorul ăla. Aţi înţeles? Terminat.

— Afirmativ. Am recepţionat totul.

— Câte treceri puteţi face?

— Două fiecare.

„Şeful”, comandorul Camparelli, nu-şi asuma niciodată riscuri inutile. Întotdeauna, numărul maxim, de treceri asupra unui obiectiv era de două pentru fiecare avion. Din experienţa sa ştia că dacă un avion nu a reuşit să atingă un obiectiv din două treceri, atunci nu avea să reuşească nici în următoarele.

Marty se aplecă şi reglă panoul de armare pentru a lansa doar opt bombe. Grafton consultă harta şi ajusta vizorul optic instalat chiar în faţa sa, în partea de sus a tabloului de bord. Pentru a fi sigur că avea să atingă obiec-

tivul, trebuia să-l vadă prin vizor. Aşa că fu nevoit să-şi înalţe un pic scaunul, pentru a avea ochii exact la înălţimea retieoiului vizorului. Mai verfică încă de două ori comenzile panoului de armare. Circuitele electronice ale acestuia şi ale bombelor trebuiau să fie scoase din funcţiune până în ultima clipă, când urmau să fie acţionate de un comutator principal. Totul era în ordine, gata de funcţionare.

„Şeful” începu să coboare primul pe o spirală, largă pornind de la douăbeci şi două de mii de picioare. În acea zonă, doar câţiva nori joşi, ca nişte puncte cenuşii, erau răspândiţi în peisajul pe care-l survolau. Paralel cu plaja acoperită de un nisip alb, un drum urmărea conturul coastei. De sus, se distingeau meandrele unui râu care şerpuia venind de undeva, dinspre interiorul ţărmului, pentru a se vărsa în ocean. Se putea vedea şi podul pe sub care trecea. Orezării întinse porneau de la acel drum şi se pierdeau în depărtări, către sud.

Fac-ul care le servea drept ghid reluă dialogul:

— Trebuie să fiţi atenţi la orezăria din stânga drumului, la sud de râu.

Orezăria respectivă era uşor de recunoscut. La vest, era mărginită de un şir de copaci, în spatele cărora exista un teren împestriţat cu ochiuri de apă stătătoare. Văzut de sus, peisajul părea o preerie dar. Probabil că în realitate era vorba de un ţinut mlăştinos, acoperit de ierburi înalte, genul de loc

preferat al vietnamezilor.

— …Priviţi bine. Vietnamezii au luat poziţie sub şirul ăla de copaci de la sud de râu. Vă propun ca avionul din frunte să pornească dinspre râu şi să bombardeze şirul de copaci. Iar cel de-al doilea avion să facă acelaşi lucru în sens invers, după ce primul şi-a terminat treaba. M-aţi înţeles?

— Afirmativ.

Cincisprezece mii de picioare. Continuau să coboare în sensul invers acelor de ceasornic, într-un cerc larg, în al cai ui centru se găsea obiectivul lor. Graf ton ştia că în acele momente vietnamezii, probabil soldaţi din armata nord-vietnameză, auzind huruitul îndepărtat a celor două avioane începuseră să se arunce în gropile lor individuale, pentru a se adăposti. Comandantul operaţiunilor aeriene americane probabil că urmărea şi el îndeaproape evo-

luţia celor două avioane care planau din cer ca doi vulturi în urmărirea prăzii şi precis că se şi bucura la gândul că foarte curând peste inamici avea să se aştearnă vălul negru al doliului.

Jake micşoră debitul carburantului pentru a mări distanţa faţă de avionul din frunte. Voia pentru început să vadă unde aveau să cadă bombele lui Camparelli, înainte de a se năpusti şi el în picaj, urmărind să desăvârşească opera şefului său.

— Diavol, acum puteţi vedea Couey-ul…

Fiecare pilot de la bordul *Iniruder-ulm* său întinse capul pentru a zări avionul de recunoaştere. Îl observară spre est zburând în cerc deasupra plajei. Brusc, acesta lansă o rachetă fumigenă, care ateriză drept în şirul de copaci. Analizând direcţia fumului rachetei, Jake observară aceasta părea să se închine spre nord-vest iar. Vântul părea să bată cu vreo zece noduri. Trebuia să ţină seama de aceste lucruri în momentul în care ochea.

— Diavol, uite obiectivul! Cu *Covey* alături, aveţi toate informaţiile necesare! Fiţi atenţi ia comutatoarele principale.

Recomandarea nu era de prisos. Cu trupele aliate atât de

apropiate de inamic, armarea prea timpurie a bombelor şi lansarea lor la întâmplare ar fi putut avea consecinţe dezastruoase.

Camparelli se îndrepta spre obiectiv, Jake îl văzu cum cobora în picaj, aripile avionului său reflectând brusc lumina soarelui.

Îl auzi pe acesta spunând:

— Numărul unu atacă.

Jake aşteptă momentul ca şeful său se accelereze pentru a se înălţa de pe urma picajului făcut. Fumul care se condensă la capătul aripilor avionului acestuia îl lămuri că venise momentul. O secundă... două... zece secunde. La pământ, de-a lungul şirului de arbori, nu se întâmplase nimic, nici măcar o explozie.

— Numărul unu a ieşit bine, anunţă Camparelli, dar bombele au rămas agăţate.

Un defect pe undeva, electric sau mecanic al dispozitivului de lansare făcuse ca bombele să rămână imobilizate în sistemul de fixare.

7

Jake îşi mărise deja viteza la cinci sute de noduri. După o ultimă privire adresată altimetrului, ochii i se fixară asupra şirului de arbqri către care se îndrepta rapid, după ce în prealabil reperase locul exact în care avea să cadă într-un picaj de patruzeci şi cinci de grade. Obiectivul îi apăru chiar deasupra botului aparatului.

Totul se derula normal, aşa că transmise:

— Numărul doi atacă.

În clipa când începu să facă o jumătate de tonou pe spate, pentru a-şi poziţiona botul aparatului exact deasupra şirului de copaci, Marty cuplă comutatorul principal pe poziţia „Armare”.

Iniruder-ul se îndrepta în picaj asupra obiectivului, de parcă avea de gând să se ciocnească de el. Cu motoarele cuplate la putere maximă, viteza avionului creştea îngrijorător. Jake nu mai raţiona, acţiona numai prin reflexe. Simţea că trăia cu o

intensitate extraordinară. Reticolul vizorului era puţin la stânga şirului de copaci. Jake corectă traiectoria uşor la dreapta pentru a ţine seama de vântul ce bătea în sens invers, apoi îşi echilibra din nou aripile. În interfon, auzi vocea lui Marty:

— Zece mile... nouă mile... opt mile... Suntem la treizeci şi opt de grade. Corectează...

Corectă la patruzeci de grade, continuând să cadă în picaj, iar cum viteza era în jur de cincisute de noduri, simţi brusc că rezistenţa pe care manşa i-o opusese până atunci se neutralizase datorită lipsei de gravitaţie.

Cu degetul mare, apăsă butonul care trebuia să elibereze primele opt bombe. Avionul, uşurat brusc de greutatea lor, se zgudui puternic. Jake aşteptă ca aparatul să-şi revină, după care se înălţă. Imediat, gravitaţia îşi făcu simţit efectul, lipind cei doi oameni de scaunele lor, întrucât botul aparatului îi ascundea orizontul, Jake privi în sus, spre cer, căutând din ochi avionul şefului său. În ciuda efectului gravitaţional puternic din acele clipe, Marty ridicase braţul stâng, pusese la zero comutatorul principal de armare, după care anunţă:

— Numărul doi a ieşit bine.

— O lovitură pe cinste, Diavol doi! Drept la ţintă!

Jake privi în urmă. Copacii erau învăluiţi într-un nor negru de fum, care se înălţa încet, dar cu contur pregnant în atmosfera pură. Aplecându-se pe aripa stângă,

Jake continuă să se înalţe, pentru a-şi relua poziţia de atac.

Se afla la cincisprezece mii de picioare, când zări avionul lui Camparelli, care se îndrepta din nou în picaj spre sol. Apoi îl văzu înălţându-se, şi doar peste câteva clipe difuzorul staţiei de radio zumzăi:

— *Covey*, astăzi este ziua mea de ghinion. Bombele nu vor să se desprindă.

Din nou venise rândul lui Jake. Acesta îşi reglă încă O dată aparatul. Marty armă din nou bombele, acţionând comutatorul principal, după care începu să anunţe

altitudinea. Jake se găsi în curând la patruzeci de grade. Văzu în vizor cum şirul de copaci îşi mărea rapid dimensiunile şi în scurt timp reuşi să distingă pe fiecare dintre ei. La înălţimea de şase mii de picioare, îşi lansă ultimele opt bombe. Redresă apoi aparatul, observând cum, ca de obicei, altimetrul continua să coboare, din ce în ce mai încet, până la trei mii şapte sute de picioare. De abia atunci *Intruder* începu să urce. Trebuia să ai experienţă pentru a fi obişnuit în cazul unui picaj cu acest decalaj între comenzile date şi reacţia aparatului.

Vrând să-şi ajungă din urmă şeful de formaţie, Jake continuă să înainteze cu viteză maximă. Întrucât cele două avioane se îndepărtau spre nord, Fac-ul se făcu auzit:

— Diavol doi, îţi dau o bilă albă. Drept la ţintă, de fiecare dată. Bună treabă! Diavol unu, îmi pare rău că ţi s-au blocat bombele.

— Şi mie. O s-o luăm de la capăt altă dată.

— Puteţi să vă întoarceţi acasă. Vă salută *Covey* doi doi.

La lumina chioară a lămpii de birou privea fotografia. Cum aceasta îi tremura în mână, degetele sale o strânseră mai puternic. În fotografie se afla Linda, el, Morgan şi Sharon. Toţi patru stăteau aşezaţi pe capota motorului bătrânului Oldsmobile 442, iar în spate se vedeau Olympic Mountains. Făcuseră o excursie la Hurricane Ridge. Când se întâmplase asta? Da, într-o zi de august din 1971, chiar după prima lor ieşire pe mare. Iar cele patru figuri erau atât de tinere, atât de surâzătoare. Doamne, ce mult timp trecuse de-atunci, atât de mult timp…

i

74

Puse fotografia pe planşeta care-i servea drept birou şi rămase câteva clipe privind-o nemişcat în semiobscuritatea cabinei. Apoi luă o coală de hârtie şi câteva clipe se jucă nehotărât cu pixul. Ezită înainte de a lua scrisoarea Lindei şi o reciti de câteva ori. Atenţia i se concentra asupra vârfului minei cu pastă care ieşea din pix în timp ce-l apăsa; începu

să-l demonteze, cu mintea golită de orice gând, bucată cu bucată. Mai întâi, deşurubă cele două jumătăţi, apoi scoase mâna cu pastă şi în cele din urmă arculeţul. După care, le aruncă în coşul. De hârtii, rând pe rând. Mototoli între mâini coala de hârtie şi o aruncă şi pe ea la coş. În cele din urmă veni la rând scrisoarea Lindei, pe care o rupse în bucăţi mici, cărora le dădu drumul în coş încet, ca în joacă.

Cel puţin Sharon avusese curajul să împartă viaţa cu cineva a cărei existenţă era ameninţată de moarte în orice clipă. O adevărată femeie, Sharon asta. Numai datorită ei şi a lui Mepherson puse fotografia la loc în cutie. Capacul acesteia căzu greu, ca şi cum ar fi fost capacul unui sicriu.»

Unde naiba îşi pusese Lundeen ăsta sticla cu whisky?

7

JL'ormi până aproape de şapte seara, iar Lundeen trebui din nou să-l zgâlţâie ca să-l trezească t

— Bătrâne, e ora mesei. Dacă nu te scoli, o să-ţi chiorăie maţele de foame în noaptea asta.

— Ce este de mâncare?

— Tocană de carne cu curry.

— Lasă-mă să dorm. O să mănânc nişte floricele în timpul filmului.

— Dacă nu te scoli acum, n-o să mai poţi închide ochii toată noaptea.

— O să facem escală în Filipine, sau nu?

— Sigur că da, timp de cinci zile şi cinci nopţi, care, o să fie nemaipomenite, în cel mai extraordinar loc, lângă Tijuana!

Jake aprinse veioza de deasupra cuşetei sale şi se ridică în capul oaselor.

— Sammy, să ştii că am luat o hotărâre. O să plec din marină.

— Şi ce ai de gând să faci?

— Habar n-am. Probabil că o să vând maşini, sau o să încerc să conving lumea, din uşă în uşă, să facă asigurări pe viaţă.

— Asta-i un trai de mizerie, o ştii foarte bine, iar până la

urmă o să-ţi vină lehamite.

Luase tonul cuiva trecut prin toate, şi pentru că Jake continua să tacă, adăugă:

— Ce-ţi trebuie ţie acum, este să te gândeşti la ceva important, de exemplu la ceea ce o să te aştepte când e să facem escală.

— Păi sigur că da! După tine, am nevoie de o femeie!

Şi înălţând din umeri, îşi luă săpunul şi prosopul, ieşind fără să mai spună un cuvânt, îndreptându-se spre cabina duşurilor.

În timp ce apa îi curgea pe corp, se surprinse blestemându-şi soarta şi înjurând. Nu putea exista un drog mai cumplit decât senzaţia de a zbura în plin cer. „Asta-i unica mea plăcere, centrul existenţei mele, iar atunci când efectul drogului se risipeşte, simt cum îmi lipseşte, iar realitatea îmi apare aşa cum este, îngrozitor de sinistră. Iată-mă sub duş, cu picioarele într-o baltă de apă, iar singurele certitudini ale vieţii mele sunt faptul că Morgan a murit, că obiectivele care ni se impun sunt nişte tâmpenii. Îţi vine să crezi că în spatele unui birou din Pentagon s-a instalat un spion sovietic, care întocmeşte o listă cu locuri inutile şi ridicole, pe care sistemul birocratic o transmite şefilor noştri în primele ore ale dimineţii. Este o minune că încă nu ni s-a ordonat să bombardăm o groapă de gunoi din Hai-Phong. Ori faci războiul ca lumea, ori nu-l mai faci…”

Tocmai se pregătea să se şteargă, când Cowboy Parker intră gol, cu un prosop în jurul mijlocului:

— Jake, dacă pilotul ăla de vânătoare o să te lase să plăteşti un singur pahar cu băutură, când o să fim pe pământ, atunci înseamnă că nu are ouăle până la pământ!

— Chestia asta o putem verifica! Oricum, mi-a promis o sticlă întreagă.

— O sticlă! Auzi tu, o sticlă, asta e de-a dreptul meschinărie! Da’ ce, crede cumva că piloţii din prima linie, cum suntem noi, se mai hrănesc în continuare cu biberonul?

Băgându-se sub duş, Cowboy continuă să peroreze:

— Îţi dai seama? O sticlă? Ce zgârciobi pot fi piloţii ăştia de vânătoare! Tipul este convins că ouăle lui pe care i le-ai salvat, ca şi restul fiinţei lui nesemnificative nu valorează mai mult decât o sticlă cu whisky. După mine, cred că ar fi trebuit să ofere câte o sticlă fiecărui membru ai escadrilei noastre!

Vorbea într-una, fără să-i pese de apa pe care o lăsa să curgă, în ciuda prescripţiilor conducerii. În timp ce pleca, Jake îi câtă,. Râzând:

— Economiseşte apa! Unul dintre camarazii tăi o să aibă nevoie de ea!

— Nu zău? Ascultă, măi şoricel, care încă n-ai ieşit în lume, când eu făceam duşuri în marină tu îţi frecai fundul pe băncile şcolii. Iar când eram puşti, în Texas, în fiecare dimineaţă îmi luam săpunul şi mă tăvăleam în iarbă, cât încă era plină de rouă. Asta înseamnă un duş în Texasul meu. Doar nu crezi că o să economisesc apă pentru voi, mucoşii ăştia?

În timp ce continua să sporovăiască, Jake deschise robinetul cu apă caldă. Un urlet şi un nor de vapori de apă ţâşniră dinspre duşul lui Cowboy, iar un săpun zbură în direcţia lui Jake, care deja se afla la uşă..

Când intră în cabina sa, încă mai râdea. Lundeen, aşezat la biroul său, frunzărea o revistă.

— Tocmai i-am opărit fundul lui Cowboy!

— Poanta ta! Să fii sigur că o să ţi-o plătească cu aceeaşi monedă, atunci când o să te aştepţi mai puţin.

— Ai idee cine o să-mi fie navigator?

— Nu. De altfel, nu cred să existe vreun navigator în escadrilă, care să vrea să-şi schimbe pilotul. Cowboy şi „şeful” hotărăsc treaba asta. S-ar putea să fie noul navigator pe care o să-l luăm din Cubi, după cum am auzit la buletinul de informaţii care s-a transmis acum o oră, în timp ce dormeai.

— Se ştie ceva despre tipul ăla? Are ceva experienţă?

— Nu se ştie nimic. S-a pomenit doar despre doi navigatori

şi un pilot. Pilotul şi unul dintre navigatori vin de la escadrila VA-128, iar al doilea navigator de la escadrila VA-42.

— Sper numai să nu-mi dea vreun ageamiu.

— Ce vrei să spui?

Jake îşi agăţă prosopul în spatele uşii şi înainte de a răspunde se aşeză în cuşeta sa:

— Vreau să spun că am nevoie de un navigator adevărat, care să nu fie un ageamiu.

— A.scultă, Jake, ştii la fel de bine ca şi mine că toţi navigatorii care vin de-acolo îşi cunosc meseria. Sunt adevăraţi profesionişti.

— Mie îmi trebuie un tip care să facă toţi banii, unul care să nu aibă altceva în cap, decât dorinţa să demoleze Vietnamul.

78

Sammy îşi puse revista deoparte, pe planşetă, şi înclinându-se pe spate, cu mâinile încrucişate pe ceafă, îl privi pe Jake cu un aer gânditor.

— Jake, nu fă pe tâmpitul. Sper să-ţi iasă din cap gândul să faci pe Superman, de unul singur, şi să-ţi alegi tu obiectivele. Gândeşti prea mult, asta este. Eşti ca tipul ăla, care jucând la zaruri după calculul probabilităţilor, şi-a pierdut toţi banii fără să câştige măcar o dată.

— M-am săturat să tot bombardez copacii, Sammy…

— Dacă o să faci din războiul ăsta o afacere personală, atunci n-o să ai mult de trăit, crede-mă. Tu ai nevoie să te îmbeţi zdravăn şi să colinzi cârciumile când om ajunge pe pământ. Şi eu am nevoie de aşa ceva, dar nu în măsura în care-ţi trebuie ţie. Moartea lui Morgan te-a afectat prea mult.

— S-ar putea.

— Bătrâne, în fiecare din noi există fluxuri şi refluxuri. Ca în mare. Ascultă ce-ţi spun eu – când te afli în scobitura valului, experienţa a arătat că nimic nu-ţi poate reda mai bine încrederea în tine decât o femeie încălzită şi o bere rece.

În acea seară, după cină, „şeful” convocă pe toţi ofiţerii în sala de adunare. Cei patruzeci şi patru de oameni se înghesuiră cum putură, unii dintre ei aşezându-se şi pe biroul

ofiţerului de serviciu, în timp ce trei întârziaţi trebuiră să se mulţumească cu ultimele locuri din fundul sălii. Comandantul Camparelli, în picioare pe podium, îl întrebă pe Cowboy dacă era prezentă toată lumea.

— Nu, domnule comandant. Marele Augie este sus, verifică filmul din seara asta.

Marele Augie era responsabilul filmelor şi acum absenta trebuind să aleagă un film pentru acea seară. Ofiţerul responsabil cu filmele era însărcinat nu numai cu alegerea filmelor, ci şi cu proiecţia lor.

— Bine, atunci o să începem fără el, spuse Camparelli. Mâine dimineaţă, la ora zece, pe punte va avea loc o slujbă religioasă în memoria lui Mepherson. Ofiţerii vor veni îmbrăcaţi în ţinută-de gală. Uniforma albă tropicală.

79

Se opri o clipă, parcă în căutarea unui cuvânt sau a unei idei pe care o uitase. În liniştea care se prelungea, adăugă:

— Fişele militarilor din eşaloanele El, E2 şi E3 trebuie să plece la sfârşitul lunii. Le veţi completa şi le veţi da şefilor voştri ierarhici. Ultimul termen pe care vi-l dau este sosirea noastră la Cubi Point. Aţi devenit cu adevărat neglijenţi. Trebuie să vă ţineţi hârtiile la zi. Indiferent de misiunile voastre de zbor şi de orice altă ocupaţie. Nu aveţi fişele completate, nu pupaţi permisie. S-a înţeles? Pe de altă parte, în timpul-escalei noastre o să avem două avioane de serviciu pe plajă. O să primim un pilot nou şi unul sau doi navigatori, aşa încât o să facem câteva exerciţii pentru a-i forma pilotului mâna cu apuntările. Lundeen şi Greve, Grafton şi Jack Nebunul vor duce avioanele la Cubi. În ceea ce-l priveşte pe medicul nostru, Jack Nebunul, sau Jack Şarlatanul, cum îi spuneţi voi, a muncit din greu în perioada asta, aşa că o să-i oferim voiajul ăsta cu avionul. Plecarea poimâine la şapte dimineaţa.

Un murmur de dezaprobare şi de invidie străbătu sala. Câteva ore în plus pe uscat erau întotdeauna binevenite. Dar Camparelli continuă:

— Nava va acosta la ora zece.

Uralele celor prezenţi salutară cuvintele lui Camparelli. Nava era în larg de cincizeci şi două de zile.

— Şi acum, cine este acolo, în spate, să închidă uşa.

Un murmur se iscă. Nu se ştia exact ce avea să urmeze, dar precis avea să fie ceva amuzant.

— Ce am să vă spun acum, nu trebuie să iasă dintra pereţii ăştia. În după-amiaza asta, am stat de vorbă o jumătate de oră cu ceilalţi şefi de escadrile. Se pare că la bord şi-a făcut apariţia Fantoma Căcăcioasă…

Cea mai mare parte din asistenţă scoase un strigăt prelung de reprobare, dar câţiva căscară ochii raari de uimire.

— Văd că printre voi sunt unii care au nevoie de explicaţii. Fantoma asta este un fenomen care se manifestă din când în când pe o navă din marina noastră şi care se amuză, înnebunind lumea. N-am mai auzit vor-

bindu-se de ea de câţiva ani buni, dar se pare că s-a instalat la noi şi se simte bine aici.

În asistenţă, se iscară râsete şi lovituri cu cotul.

— De curând, câţiva membri ai serviciului ingineresc şi al aerului au găsit fecale în locuri în care nu s-a umblat ore întregi. Şi fantoma asta ţine cu tot dinadinsul să ne arate că este şmecheră de tot. Lasă bilete în cutiile noastre de sugestii. De exemplu: „În noaptea asta, o să-mi fac nevoile în sala catapultei nr. 4” şi semnează „Fantoma”. Iar a doua zi dimineaţă, în sala catapultei nr. 4 i se găseşte la vedere o grămăjoară de materii fecale.

Un imens hohot de râs umplu sala. În orice armată de pe pământ sfidarea şefilor se bucură de simpatie. După ce râsetele mai încetară, vocea lui Cowboy răzbătu cu inocenţă:

— Ce-s alea materii fecale? Dacă sunt ceea ce mă gândesc eu, atunci noi le spunem altfel!

Noi hohote de râs salutară intervenţia lui Cowboy. „Bătrânul” continuă imediat:

— În orice caz, ieri după amiază a fost găsit într-o cutie de

sugestii un nou avertisment. Fantoma anunţa că avea să lovească în timpul nopţii pe puntea-pupa. Comandantul a luat măsuri severe pentru a înceta scandalul ăsta. A interzis accesul pe puntea-pupa şi a pus pază în jurul ei, cu ordinul de a nu lăsa pe nimeni să treacă.

Tăcu, privind îndelung figurile tinere din faţa sa. În încăpere se putea auzi zburând musca. Continuă, făcând cu ochiul:

— În dimineaţa asta, pe puntea-pupa era un rahat. De data asta ai înţeles, nu, Cowboy?

Toţi râdeau cu lacrimi în ochi:

— Şi acum, domnilor, gata cu gluma.

Întinse mâna spre adjunctul său, Harvey Wilson.

— Dă-mi dosarul ăla. Un raport al poliţiei de bord, nu-i aşa?

— Domnule comandant credeţi că într-adevăr merită să…

Dar întrucât comandantul continua să stea cu mâna întinsă, Harvey Wilson se execută cu strângere de inimă, întorcându-se apoi la scaunul său cu aerul celui mai constipat din lume. Camparelli, stând în continuare în

picioare, răsfoi dosarul fără grabă, examinând atent fiecare foaie. În sală domnea o linişte de mormânt.

— Parker, vino aici!

Cowboy se ridică încet, cu sprâncenele încruntate şi se îndreptă spre podium, întorcându-se apoi cu faţa la asistenţă.

„Şeful” reciti în tăcere foaia de hârtie pe care o ţinea în mână. În cele din urmă se întoarse spre ofiţerul însărcinat cu operaţiunile.

— Parker, raportul ăsta semnalează un comportament ciudat pe care l-ai avut în ziua de 6 octombrie. Este semnat de câţiva dintre ofiţerii prezenţi aici, a căror reputaţie este deasupra oricărei bănuieli… sau, mă rog, să zicem o reputaţie care nu este chiar foarte proastă… niţel deasupra mediei, fiindcă, după câte îmi amintesc eu, şi ei fumează mult, beau mult şi trişează la cărţi ori de câte ori au ocazia. Oricum ar fi, aceşti ofiţeri te-au văzut umblând pe culoare gol-puşcă.

Din nou se iscară râsete.

— Pârker, ce, ai de spus în apărarea ta?

— Păi, şefule, făceam duş şi cineva mi-a furat prosopul.

În încăpere izbucniră câteva proteste indignate.

— Domnule Parker…

Tonul lui Camparelli exprima o dezamăgire profundă:

— Te rog, rezumă-te la fapte. Nu sunt de acord cu încercarea de a da vina pe unul dintre camarazii tăi, pentru a-ţi justifica o atitudine condamnabilă. După cum se menţionează în raport, erai la vreo treizeci de metri distanţă de cabina ta, gol-goluţ „, ca un pui gata să fie înfipt într-o frigare”, aşa scrie aici. Şi în această ţinută, nedemnă pentru un ofiţer, se pare că băteai pe la toate uşile cabinelor. Ce încercai să găseşti? Un amator de dezmăţ?

— Domnule, cineva mi-a luat cheia şi a închis uşa cabinei mele. Am fost victima unei conspiraţii.

Întrucât Cowboy privea asistenţa cu un aer ameninţător, râsetele crescură în intensitate, dar acesta îşi recăpătase stăpânirea de sine.

82

Domnule, individul sau indivizii care mi-au făcut-o au vrut să-mi ştirbească reputaţia. Oricât de necrezut ar părea, ăsta-i adevărul gol, cum am fost şi eu.»

Toată lumea râdea de se prăpădea. În afară de Cam-» parelli.

— Ei bine, fiule, pentru chestia asta o să-ţi dau o medalie, care să-ţi răsplătească purtarea ta proastă faţă de adversar.

Şi luă dintr-un plic o eşarfă albastră lungă, pe care o legă de gâtul lui Cowboy. De eşarfă atârna o cheie.

— Data viitoare, când o să mai ai chef să te plimbi în pielea, goală pe culoare, să păstrezi cu tine asta.

Şi cu, un gest al mâinii, îl trimise pe Parker la locul său. Atmosfera se mai linişti. De abia atunci, cei din fundul sălii îşi dădură seama că se bătea la uşă, probabil că mai demult. Deschiseră, şi Marele Augie îşi făcu apariţia, cărând rolele filmului pentru seara aceea.

— Ce naiba se întâmplă aici? Se aude de la cincizeci de meri cum strigaţi.

Mai mulţi încercară să-i explice în acelaşi timp ce se petrecuse, încât Camparelli se văzu obligat să facă linişte şi să-l întrebe:

— Ce porcărie mai ai de gând să ne arăţi şi în seara asta?

— Filmul se numeşte „Vârful negru al drumului”.

— N-am mai auzit de filmul ăsta, spuse Camparelli, care niciodată nu lăsa să-i scape ocazia de a-l şicana pe Marele Augie în legătură cu filmele.

Cowboy interveni:

— Şefule, eu l-am văzut. Nu-i deloc rău.

Camparelli îl priyi pe Cowboy Parker cu un aer neîncrezător, mijindu-şi ochii.

Cu sex, bineînţeles.

— Da, şefule, da’ nu prea mult.

— Şi dacă ar fi să dai o notă filmului ăsta, de la unu la zece, ce notă i-ai da?

Cowboy se uită îndelung la tavan şi, după ce îşi scărpână bărbia, răspunse:

— În jur de doisprezece, şefule!

Un fluierat de aprobare străbătu sala.

83

Bine, atunci dă drumul la proiecţie, îi spuse Camparelli Marelui Augie, lăsându-se să cadă în fotoliul său.

După film, Grafton se duse pe puntea a treia, unde se afla un bufet non-stop, şi comandă un hamburger. Abe Steiger, ofiţerul de la serviciul de informaţii al armatei aerului se afla şi el acolo, stând singur la o masă.

— Salut, Jake. Aruncă-ţi ancora lângă mine.

— Măi spionule, ce învârţi pe-aici?

După prima îmbucătură, Jake îşi aruncă privirea asupra cărţii larg deschise, aflată lângă farfuria comeseanului său.

— . Jake, am primit un raport formidabil despre misiunea ta de ieri, în sud, împreună nu „şeful”.

— Nu se poate… spuse acesta, cu ochii ţintă la titlul cărţii

„Ascensiunea şi decăderea celui de-al treilea Reich”. Am citit-o pe vremea studenţiei, dar mi se pare atât de mult de-atunci.

— Am impresia că ce ţi-am spus nu te-a prea impresionat, dar ştii că ai făcut o treabă a naibii de bună? Au fost găsite cadavrele a patruzeci şi şapte de vietnamezi.

Jake lăsă cartea din mâini:

— Chiar aşa. Patruzeci şi şapte de vietnamezi.

— Patruzeci şi şapte? întrebă el cu o voce albă.

Abe Steiger începu să râdă.

— Când te pui pe treabă, atunci eşti periculos al naibii. Închipuie-ţi că a fost cel mai eficient raid din toată campania asta. Bătrâne, s-ar putea ca chestia asta să-ţi aducă medalia Meritului Marinei. Sau poate chiar cea a Aerului…

— Tieălosule ce eşti!

Lui Steiger, îi îngheţă râsul pe buze. Niciodată Jake nu simţise o senzaţie de vomă atât de puternică.

— Gunoi nenorocit ce eşti! De ce dracu-mi spui toate astea? Crezi că am nevoie să ştiu ce ispravă am făcut?

Ridicase vocea tot mai mult, până ajunsese să strige:

— De ce nu-mi dai şi numele lor? Şi adresele familiilor, ca să le scriu? Sunt convins că le aveţi, voi ăştia de la Informaţii!

— Am crezut că ţineai să ştii…

— Să ţin să ştiu una ca asta? Eu? Nu-ţi dai seama că toată viaţa mea o să fiu un nenorocit, care o să care după el grozăvia asta? Grafton, tipul ăla cu patruzeci şi şaple de morţi dintr-o singură lovitură, eu sunt! înţelegi, tâmpitule ce eşti?

— Nu am vrut să…

— Tu şi cu medalia ta de rahat! Nu mai pot eu de ea! Drept cine mă iei? Ce om crezi că sunt?

Îşi simţi buzele umede de salivă şi, şi le şterse cu podul palmei.

— Jake, stai o clipă…

— Sigur că da, medalia aia frumoasă de rahat pe care o s-o port la rever, ca să-mi amintească, de fiecare dată când o s-o pun, cum am omorât eu patruzeci şi şapte de oameni dintr-o

singură lovitură! Imbecilule, chiar ai crezut că eu am nevoie de aşa ceva! Poate încă mai crezi că am nevoie de o încurajare de acest fel, ca data viitoare să încerc să-mi depăşesc recordul? Da' de ce naiba nu te duci la Lundeen imediat? Doar el redactează rapoartele de genul ăsta şi i le transmite lui Wilson. Du-te şi spune-i!

Se întinse pe deasupra mesei şi-l apucă pe Steiger de guler cu o asemenea violenţă, încât îşi răsturnă scaunul.

— Întinde-o de aici. Steiger! întinde-o şi caută-l pe Lundeen!

Steiger se îndepărtă rapid, foarte. P-did. Jake aruncă o privire de jur-împrejur asupra celor a căror atenţie fusese atrasă de altercaţia lor. Încet-încet, figurile surprinse ale acestora se întoarseră de la el. Jake îşi puse scaunul la loc şi se aşeză, uitându-se fix în ceaşca cu cafea din faţa sa.

„Cum putea un individ ca Steiger să ştie că zborul îţi dă senzaţia că ai aripi? Cum putea să ştie rahatul ăla ce mseamnă să omori?

Doamne sfinte!"

8

P e durata slujbei religioase, toţi oamenii rămaseră nemişcaţi. Uniformele lor albe străluceau în lumina soarelui. O uşoară briză făcea să fluture drapelele de pe „insulă". Jake Graf ton se afla, cu gândurile aiurea, în spatele platformei rezervate ofiţerilor escadrilei A-6. Privirea îi rămăsese fixată asupra valurilor ce scânteiau neîntrerupt.

„Cum naiba că observatorii aerieni putuseră să afirme cu atâta precizie că fusese vorba de patruzeci şi şapte de morţi? Doar nu coborâseră pe pământ, să-i numere. Ce naiba număraseră ei ca să ajungă la cifra asta? Nasuri, limbi, picioare, sau ce dracu' altceva? Ce mai putea să fi rămas din corpurile alea făcute praf de patru tone de bombe cu şrapnele? Iar ce-o mai fi rămas din ele, nu se amestecase cu pământul ăla roşu al Vietnamului?"

În perioada de antrenament de pilot, Jake avusese ocazia să facă parte odată dintr-o comisie însărcinată cu anchetarea

unui accident. Împreună cu camarazii săi, traversase o preerie din Mississippi pentru a căuta şi a aduna tot ce mai rămăsese dintr-un avion-şcoală care se prăbuşise cu o viteză de patru sute de noduri. Motoarele avionului lăsaseră dâre adânci în pământ, dar restul se dezintegrase în bucăţi răspândite pe o jumătate de kilometru pătrat. Atunci el făcuse o descoperire – o bucăţică de piele, cu dimensiunile unei monede de un sfert de dolar, pe care o pusese cu grijă într-o pungă de plastic. Bucăşica de piele pe care o găsise în iarbă provenea de_ la unul din cele două corpuri care pieriseră în accident. În ciuda tuturor cercetărilor, nu se putuse afla mai mult. Cei doi avuseseră o moarte rapidă şi sfârşiseră mai repede decât poate

creierul uman să deceleze scurgerea unei secunde. Poate că şi vietnamezii striviţi de bombe muriseră la fel, fără ca măcar să-şi dea seama. Morgan nu avusese şansa asta…

Îndepărtându-se de obiectiv, făcuse un ocol pentru a se apropia de coastă, Morgan închisese compartimentul bombelor şi se aplecase spre calculator, când… Dacă măcar…

— Jake, e timpul să plecăm.

Sammy se afla lângă el. Toată lumea pleca.

Într-adevăr, Morgan nu avusese şansă.

Nu se putu să nu zâmbească atunci când îl privi pe doctor. Acesta avea un aer caraghios cu abdomenul său prins în chingi şi cu cele douăzeci de kilograme de echipament fixate de ele. Semăna bine de tot cu o pară uriaşă, sau şi mai bine, cu un ou prevăzut cu o pereche de labe.

— Ai mai zburat vreodată cu un *Intruder?*

Jack Nebunul răspunse afirmativ, dând din cap. Transpiraţia făcea ca fruntea-i să lucească, iar Jake avu impresia că pasagerul său era mai palid ca de obicei.

— Nu te-ai jucat încă până acum de-a leapşa pe cocoţate în avion? Ei bine, atunci să ştii ca aşa ceva este prevăzut în

programul de astăzi. O să trăieşti lucrul cel mai extraordinar din viaţa ta. Trebuie doar să fii cuminte şi să-ţi ţii mâinile pe picioare, fără să le mişti de-acolo. Şi în nici-un caz să nu te atingi de vreunul din butoanele care se află în faţa ta. Să faci exact ce-ţi spun eu.

Jack Nebunul înclină capul, incapabil să rostească vreun cuvânt.

— S-ar putea să existe un moment când o să ai ceva de făcut, de exemplu, dacă trebuie să ne aruncăm din avion. În cazul ăsta, o să-ţi strig „Ejectare! Ejectare! Ejectare!” Ai înţeles? Ejectare! de trei ori.

— Dar dacă o să mi se întâmple să spun ceva, aşa, ca pentru mine?

— Jack, ce ţi-am spus eu, este un ordin. Dacă o să spui ceva în timp ce zburăm, o să te afli singur pentru tot restul primului şi probabil ultimului tău zbor la bordul unui A-6. Şi bineînţeles că dacă o să fiu într-atât de ocupat încât să uit să-ţi atrag atenţia şi să mă vezi că m-am ejeculat, vei face bine să te grăbeşti şi să-mi urmezi exemplul.

87

Cu o satisfacţie din care nu lipsea şi o oarecare doză de sadism, Jake observa că pe măsură ce vorbea medicul dădea din cap din ce în ce mai des, ceea ce-i trăda o nervozitate crescândă.

— Şi acum, am să-ţi arăt cum funcţionează scaunul ejectabil.

Însoţit de victima sa, se îndreptă spre tabla neagră şi desenă pe ea scaunul şi dispozitivul de ejectare. Urmă apoi o explicaţie lungă, pe care precis că medicul o mai auzise de mai multe ori, dar regulamentul era regulament şi era de prea mult timp în aviaţie pentru a nu fi conştient de importanţa acestor verificări fără sfârşit, pe care un profan le putea găsi plictisitoare, dar care, într-o situaţie extremă, ar fi putut fi salvatoare.

Grafton trecu la lămuririle privind interfonul:

— Ca să cuplezi microfonul, apeşi pedala care se află lângă

degetul mare al piciorului tău drept. Dar dacă o să auzi vorbind prin staţia radio, să taci. Circuitele mele sunt deschise pentru a fi în stare să recepţioneze în orice moment un apel radio, chiar când vorbeşti prin interfon. Alminteri, eşti liber să vorbeşti ce vrei. Ei bine, nu-mi rămâne altceva decât să-ţi urez călătorie plăcută.

Ultimele cuvinte nu le spusese numai cu ironie. În adâncul sufletului său, Jake chiar îi dorea acest lucru.

La zece minute după cele două catapultări, Jake şi Sammy se apropriau de coasta Lusonului. Sammy Lundeen îl preceda, zburând puţin la stânga sa. Din marea albastră, ca de cobalt, ţâşniră brusc coline joase şi verzi, şi primele umbre provocate de răsăritul soarelui se profilară pe albul imaculat al plajelor de nisip.

Cele două avioane coborâră împreună, căzând ca nişte păsări de pradă, şi oprindu-se la două sute de pidoare înălţime, cotind pe o aripă pentru a se îndrepta spre nord. Zburau grupate deasupra mării, paralel cu ţărmul de care valurile se spărgeau la mai puţin de cinci sute de metri de el. Aveau impresia că sunt singuri pe pământ, pe apă şi în aer, chiar dacă, ici-colo, câte o barcă de pescuit apărea din când în când în infinitatea apelor. Ochii aviatorilor erau îndreptaţi mai mult spre oceanul despărţit de uscat de fâşia de plajă, parcă fără început şi fără sfârşit, dincolo de care începea pădurea, tropicală Ici şi colo, câte o cabană de pescari nu reuşea să suprime

deloc senzaţia exaltantă de a fi singur şi atotputernic, planând desupra unui univers în care ei erau unicii stăpâni.

Brusc, îşi aminti de pasagerul său:

— Ia spune-mi îţi place escapada asta a noastră prin văzduh?

Interfonul era cuplat, iar respiraţia sacadată a însoţitorului său îi răsună distinct în urechi.

— Data viitoare să nu-ţi mai faci, nicio grijă şi să-i tragi un chiot, cât. Poţi tu de tare. Să vezi că chestia asta o să-ţi

sporească şi mai mult senzaţia de…

Jack nebunul râse înăbuşit. Încetul cu încetul, respiraţia îi redeveni normală.

În faţa lor, Sammy Lundeen se apropie şi mai mult de sol. Zărise o colibă izolată. Jake îi urmă exemplul, şi cele două avioane traversară linia fără de sfârşit a ţărmului, survolând coasta la cincizeci de picioare, cu o viteză de aproape trei sute de noduri, ridicând în urmă nori de nisip. Se redresară imediat, ca la antrenament, urcând în şandelă. Jake îl auzi pe Lundeen, care striga în staţia radio, entuziasmat la culme, „Formidabil!”, executând un tonou, în semn de victorie. Jake se plasă în apropierea aripei sale drepte şi Lundeen îl salută cu un gest amplu al mâinii, în timp ce Marty Greeve, mai puţin expansiv, ridică doar degetul, mare al mâinii drepte.

Cele două avioane se îndreptară spre est, către interiorul uscatului, pătrunzând într-o vale şi menţinându-se la cincizeci de picioare deasupra solului. Jake se lăsase în urma lui Lundeen, la vreo sută cincizeci de picioare de el şi puţin deasupra acestuia de parcă ar fi fost în urmărirea unei prăzi. După câteva viraje bruşte, depăşiră împreună, vârfurile văii, pentru a se angaja imediat într-un defileu strâmt în care norii atingeau vârfurile stâncilor. În continuare după câteva platouri înalte, urmară pădurile ce alternau câmpiilor izolate.

În cele din urmă aterizară la staţia aeronavală din Cubi Point. Cele două avioane rulară încet până la parkingul amenajat în apropierea qheiului port-avioanelor.

89

Un marinar îi ghidă până la locul prevăzut pentru ei, iar un altul le blocă roţile.

După ce deschise carlinga şi opri motoarele, Jake Grafton îşi scoase casca şi îşi lăsă liber părul ud de transpiraţie, în bătaia răcoroasă a brizei de după-amiază. Medicul făcu la fel. După ce-şi şterse cu un deget sudoarea ce-i îmbiba sprâncenele, Jake se întoarse spre însoţitorul său:

— Ia zi, Jack, ce părere ai? Aproape că a fost sfârşitul lumii, nu?

Medicul nu avu timp să răspundă. Braţul unui ofiţer în uniformă kaki pătrunse în interiorul cabinei şi-i întinse lui Jaike o cutie de bere, cu capacul gata desfăcut. Acesta o înhăţă şi o întinse pasagerului său. Iar el luă alta, care i se oferi şi o duse imediat la gură. Berea era rece, şi ca un elixir i se prelingea de-a lungul gâtului uscat, în timp ce, lângă el, Jake Nebunul îşi sorbea băutura precaut, cu înghiţituri mici.

— Salut Jake, şi încă o dată bun venit la Cubi!

Cel care-l salutase era o veche cunoştinţă, un ofiţer rare comanda detaşamentul de pază al plajei.

— Mulţumesc!

Când portavionul pătrunse prin strâmtoare, cei patru bărbaţi erau deja instalaţi confortabil la clubul ofiţerilor, Ir un pahar de băutură. Clubul se afla pe vârful unei coline, de unde se vedea panorama splendidă spre Subic Bay şi Olongapo City.

Cei patru avură timp să mai bea câte o bere, înainte ca uriaşul portavion să se oprească la o sută de metri de dig. Unde era aşteptat de patru remorchere, ce aveau să-l tragă până la chei.

Marty oftă mulţumit şi spuse:

— Ce-ar fi să mergem la Oficiul de Cazare şi să ne rezervăm camerele, până n-or să debarce toţi de pe vas şi să se bulucească? Şi poate că o să mai avem timp să facem şi o baie în piscină.

Jack Nebunul se despărţi de aviatorii care se ridicaseră:

— Azi sunt de serviciu, aşa că trebuie să mă întorc la bord.

Îi întinse mâna lui Jake şi-i zâmbi:

— Şi mulţumesc pentru zbor. N-am să-l uit aşa de curând. S-ar putea să ai dreptate – a trăi intens înseamnă a avea putinţa de a trăi de mai multe ori un sfârşit şi de a resimţi de fiecare dată fericirea de a fi scăpat Poate că ăsta este secretul vostru, al aviatorilor, care *vi* permite să îndurați viaţa asta!

Jake strânse îndelung mâna pe care medicul i-o întinsese.

R= Pe curând, Jack!

9

Funcţionarul filipinez de la Biroul de Cazare îi examină neîncrezător pe cei trei ofiţeri:

— Când a sosit vasul vostru? întrebă el.

Era o întrebare la care se aşteptau. Biroul de Cazare nu putea fi util ofiţerilor al căror vas se afla la chei. Lundeen îl privi drept în ochi, cu un aer grav:

— N-a sosit, este undeva, în misiune. Poate că nu ştii că suntem în război?

Şi fără să mai aştepte, semnă în registru. Filipinezul. Cu braţele încrucişate, era imaginea personificată a neîncrederii. Fără îndoială că înfruntase el nenumărate echipaje de aviatori, ai căror membri aveau adesea tendinţa să nu respecte niciun regulament, ghidându-se după fantezia lor de moment.

— Trebuie să predaţi camerele de îndată ce nava voastră intră în port. Am foarte puţine camere.

— Nicio grijă, poţi conta pe noi.

Lundeen îşi luase deja bagajul şi traversa holul, urmat de camarazii săi.

— E foarte bine că am venit înainte ca ăia de pe *Shiloh* să înceapă să se arunce în piscină.

După un duş rapid, Jake îi întâlni pe Sammy şi pe Marty la piscina din spatele hotelului în formă de U, care acoperea o suprafaţă considerabilă.

— Şase ginuri tonice pentru mine şi pentru cei doi prieteni de-ai mei. Strigă Jake barmanului şi plonjă în piscină, înaintea lui Sammy şi Marty.

Când primul grup de ofiţeri de pe portavion sosi şi luă barul cu asalt, cei trei erau deja deconectaţi de acţi-

unea combinată a ginului, a apei plăcute şi a soarelui tropical.

— Cum este apa? se interesă Micul Augie.

— N-a mai rămas şi pentru voi. Păcat că aţi sosit aşa de târziu.

Micul Augie îşi lăsă sacul sport şi-şi puse paharul pe masă.

— Ce să-i faci, ăsta mi-e norocul!

Şi niciuna. Nici două, se aruncă în piscină cu capul înainte, aşa îmbrăcat cum era.

— Frumoasă săritură, îi strigă Marty, după ce reveni la suprafaţă. Şi acum, de unde o să iei haine uscate?

Micul Augie ieşi din piscină, îşi scoase pantofii şi-i scutură de apă, după care răspunse:

— Mai am un rând de haine în sac. Ca de obicei, eu prevăd totul.

Şi luându-şi paharul, îl ridică, salutându-şi camarazii cu gura până la urechi. Bob Walkwitz, poreclit şi „Boxerul”, se afla şi el acolo. Se apropie de ei, ţinând în mână paharul umplut cu un amestec de băuturi, în care predomina romul. Îşi luă un scaun şi se lăsă să cadă în el Sammy i se adresă:

— Ia spune, Bob, trecem podul în seara asta ca să ne înfruptăm din plăcerile locurilor de pe aici?

Boxerul îşi goli dintr-o înghiţitură o bună parte din pahar şi ridică din umeri

— Poate…

— Cum adică, poate? Ce, mă crezi tâmpit? Câteva pahare ca ăla pe care-l ai în mână, şi o să trebuiască vreo câteva tractoare ca să te ţină locului, aici, la Cubi Point!

— Ce să-i faci, e vina mea că îmi plac femeile atât de mult? S-ar putea să am ceva ce vă lipseşte vouă, ăstorlalţi! Mare mirare dacă nu sunteţi homosexuali!

Mai dădu pe gât o duşcă, în timp ce privirea i se opri asupra chelnăriţei.

— Cum beau ceva, cum mă îndrăgostesc. Uite, de exemplu, fetiţa aia…

— Destul de curios. Am impresia că erai deja îndrăgostit când am fost aici ultima oară. Şi cred că chiar tipa asta ţi-a dat ceva drept amintire, ca să n-o uiţi aşa de repede.

Boxerul, cu sprâncenele încruntate, privi la silueta unduitoare a chelnăriţei care se îndrepta, şi spuse gânditor:

— Ba nu. Nu era ea. Sunt sigur că nu era ea. Mi s-ar fi aruncat imediat în braţe. Fetele pe care le-am sărutat îşi amintesc întotdeauna de mine.

— Ia stai aşa, am auzit oare bine? făcu Sammy Lundeen, în timp ce-şi curăţa ureohea cu vârful degetului mic.

— Box, pe bune, da' ai încredere în tine, nu glumă! spuse Jake, cu un ton admirativ. Hai, zi, ce ai în plus faţă de noi ăştia, de ai atâta succes la femei?

Boxerul se împăună imediat.

— Când o să-l mai vezi pe Jack Nebunul, să-l întrebi pe el chestia asta. El a văzut de mai multe ori lucrul ăla despre care vorbeşti tu şi pe care tu nu-l ai, iar care mie îmi foloseşte drept referinţă.

Aşadar, se aflau într-adevăr la Cubi Point, locul visat de atâtea luni de zile, fericiţi că puteau uita marina şi programele de zbor, turnând în ei băutură cu nemiluita şi glumind întruna, pentru a se convinge că lumea întreagă nu era altceva decât un loc ca acela unde se aflau, şi puteau duce, în sfârşit, o viaţă lipsită de griji.

După masa de seară, Jake şi Sammy se îndreptară din nou spre bar. Programul era susţinut de o cântăreaţă indigenă, care, fără cea mai mică urmă de accent, ataca un repertoriu de muzică pop americană.

Privirea lui Lundeen făcu de mai multe ori înconjurul sălii.

— Mă întreb unde o fi dispărut micuţa noastră chelnăriţă.

— Şi eu mă întreb acelaşi lucru. Poate că în seara asta e liberă.

— În cazul ăsta, o să iau un taxi şi o să-i fac o vizită fostei mele învăţătoare de la şcoală!

Şi, dintr-o singură înghiţitură, îşi goli paharul.

— Da' ce-ţi veni cu învăţătoarea ta? Pariez că are vreo patruzeci de ani.

— Şi ce-i cu asta? Se află aici şi eu la fel. Aşa că, salut!

Jake se plimbă câteva clipe prin bar, pârlă-i descoperi pe Boxer, Razor Durfee şi pe Marele Augie. Cei trei stăteau, în compania unui necunoscut la o masă pe care se strânseseră o grămadă de cutii goale de bere. Boxerul îl striga, de cum îl zări:

— Jake, aruncă ancora lângă noi! Uite, să-ţi facem cunoştinţă cu Ferdinand Magellan.

Şi-şi petrecu braţul pe după umerii străinului. Individul avea un aer de plesnea de sănătate, iar ochelarii cu rame de baga, îi dădeau un aer de intelectual. Boxerul continua să declame:

— Iată-l în carne şi oase pe cel mai mare dintre navigatorii de bombardiere care a îndrăznit să fărâme cătuşele existenţei umane pentru a se ridica până la Dumnezeu!

Jake îi întinse mâna noului navigator, recomandându-se.

— Fred Mogollon, răspunse celălalt.

Îşi strânseseră mâna, în timp ce Boxerul răcni spre chelneriţă:

— Păpuşico, încă un rând, şi cu ăsta, gata!

Marele Augie se aplecă spre Jake:

— Ferdinand este curios să afle ce stare îţi poate furniza o misiune de luptă şi se întreabă cum va fi pilotul la care va fi repartizat. De când te-a văzut, este puţin neliniştit, gândindu-se că s-ar putea să fii chiar tu acela.

— Nici vorbă, protestă vehement „Ferdinand”, dar Jake începu să râdă:

— Asta-i genul de întrebări la care chiar „Ferdinand” va trebui să-şi găsească singur răspunsuri.

— Păi atunci, Jake, nu-l mai minţi pe copilul ăsta inocent. Spune-i adevărul în legătură cu tine.

Razor Durfee interveni:

— Lasă, Ferdinand, am să-ţi spun eu. Dacă eşti în stare să termini primul tău zbor cu Jake, fără să faci pe tine, atunci înseamnă că ai un curaj într-adevăr excepţional… ăsta-i adevărul!

— Cam aşa este, întări Marele Augie.

— Iar dacă chiloţii tăi au avut de suferit în urma acestei

prime aventuri cu Jake, şi accepţi totuşi să-i mai fii încă o dată navigator, înseamnă că noi toţi putem fi siguri că am făcut ceva din tine.

95

Boxerul se ridica:

— Şi acum, hai să dăm o raită, în cea mai aleasă tradiţie a marinei americane, iar pentru început, să trecem podul care ne separă de deliciile raiului!

Toţi ceilalţi protestară:

Eşti un trişor! Termină-ţi mai întâi de băut berea!

— Dă-o dracului de bere! Mă simt în stare de orice. Sunt convins că dincolo de „Râul cu Parfumuri” mă aşteaptă viaţa adevărată.

— Care din voi o să fie cu ochii pe Boxer? se interesă Jake.

În mod obişnuit, unul dintre camarazii săi se jertfea şi nu-l scăpa din ochi pe Boxer, pentru a-l aduce înapoi la navă, întrucât de fiecare dată i se întâmpla să o ia razna.

— Bineînţeles că Ferdinand! în seara asta, el este de serviciu!

— N-am nevoie de niciunul dintre voi, impotenţi ce sunteţi. Astăzi mă simt în stare să înfrunt de unul singur toate pericolele pământului.

Îşi luă paharul cu bere şi-l dădu peste cap.

— Jake, vii şi tu cu noi?

— O să mai rămân câtva timp pe-aici.

— Ba nu, o să vii cu noi. Destinul a prevăzut totul. La Po City exista o zeiţă care te aşteaptă, şi de care, chiar fără ca tu să ştii, eşti deja îndrăgostit până peste urechi.

Ideea de a se arunca cu capul înainte, în tovărăşia Boxerului, spre plăcerile cărnii din Po City, nu-l încânta deloc pe Jake, dar Ferdinand chiar că avea aerul unui mieluşel dus la tăiere, aşa că se hotărî să acţioneze de o manieră forte:

— Bine, de acord, dar n-o să rămân decât câteva clipe.

— „Jake, Mână Rece” eşti cel mai formidabil dintre toţi tipii reci pe care i-am cunoscut, declamă teatral Boxerul.

— Mulţumesc, Box. Mi-a făcut plăcere că ai spus asta!

Toţi cinci se îngrămădiră în taxiul de fabricaţie japoneză care îşi aştepta clienţii în faţa clubului şi care demară imediat, proiectând în spatele său un nor albăstrui de gaze de eşapament.

— Auzi, şoferule, să ne laşi la intrarea principală din

Oraşul plăcerilor. Şi să nu faci economie la benzină, fiindcă suntem foarte grăbiţi!

Cei cinci bărbaţi îşi făcură loc pe o stradă în care trebuiau să ocolească întruna grupurile de marinari beţi şi pâlcurile de cerşetori sau de vânzători de nimicuri. Evitau pe cât puteau să nu fie împroşcaţi cu noroi sau cu apă de acele „Jeepneys” – jeep-uri vechi –, pe care filipinezii puseseră copertine de pânză, pentru a fi protejaţi de soare. Soldaţii filipinezi, înarmaţi cu puşti sau cu pistoale mitralieră şi cu mijlocul înconjurat de benzi cu cartuşe, hoinăreau prin mulţime. În faţa fiecărui bar stătea de oază câte un individ cu statură atletică, înarmat până în dinţi.

Boxerul i se adrăsă lui Jake:

— Bătrâne, ar trebui să numerotăm toate pivniţele astea, ca nu cumva să trecem de două ori prin acelaşi loc. Hopa, uite Clubul American! Cunosc aici câteva puicuţe, care…

Deja o luase spre intrarea întunecoasă, deasupra căreia se afla o firmă luminoasă din care lipseau câteva litere.

O fată se repezi fericită spre Boxer şi i se aruncă de gât, spunându-i cu voce răguşită:

— Box, te-ai întors!

Foarte mândru de el, Boxerul făcu prezentările:

— Ea este Suzy, „una bonita seniorita”. Hai vino, iubiţel, şi fă-ne rost de o masă, pentru mine şi prietenii mei.

— Să chem şi nişte fete? întrebă ea, ca şi cum ar fi fost vorba despre o chestiune de afaceri.

— Nu, răspunseră în acelaşi timp Jake şi Ferdinand, dar vocea Boxerului răsună ca un urlet, acoperindu-le refuzul:

— Bineînţeles că da, „Baby”! O fată trăsnet, ca de obicei, pentru fiecare!

Şi „ca de obicei”, se gândi Jake, iată-ne aşezaţi în jurul unei mese, noi ăştia, bărbaţii înfometaţi de sex, care o să avem fiecare parte de câte o fată care să înlocuiască femeia la care visăm…

Suzy, care se părea că dirijează toată activitatea nu avea mai mult de optsprezece ani. O chelnăriţă, fără să mai aştepte comanda lor, puse în faţa fiecărui american câte o

sticlă de bere San Miguel şi în faţa fiecărei fete câte un pahar cu un lichid galben. În dreapta lui Jake, o filipineză scundă, cu pielea de un brun închis, încercă să intre în vorbă cu acesta.

— Cum te cheamă?

— Jake, răspunse el, privind drept înaintea sa.

— Hake?

— Nu. Jake. Cu un J.

— Aha, Hake… Pe mine, Tereza. Îţi plac, Hake?

Coborându-şi privirea, Jake se uită totuşi la ea.

— Eşti foarte drăguţă.

Ceea ce era foarte adevărat.

Tereza se apropie, atingându-şi sânul de braţul acestuia:

— Şi tu îmi placi mult, Hake…

Jake oftă şi-şi aruncă privirea în jurul său. Peste tot, numai americani în uniformă şi fete de prin pai tea locului. J

Tereza încerca cu tenacitate să-i atragă atenţia:

— Şi ce faci pe vaporul tău, Hake?

Îl înlănţui cu braţele ei scurte şi musculoase, arborându-şi un zâmbet cuceritor. Cu capul ridicat spre el, părea că are într-adevăr aerul să se intereseze de viaţa clientului său ocazional.

— Lucrez la cazane! Fac să meargă cazanele, aruncând cărbuni înăuntru cu lopata.

Fata deschise gura de mirare:

— Trebuie să fie foarte cald acolo… Dar dacă eşti american, înseamnă că eşti bogat. Atunci, de ce trebuie să munceşti aşa?

— Câţi ani ai, Tereza?

— Eu? Optsprezece…

Înainte de a răspunde, încercă să o consulte din priviri pe Suzy, dar aceasta era prea ocupată pentru a râde de glumele Boxerului. „Mai curând, cincisprezece ani, îşi spuse Jake. Poate paisprezece ani, sau chiar mai puţin.” Îşi bău berea San Miguel fără să lase sticla de la gură şi se lăsă cuprins, ca de fiecare dată, de acelaşi sentiment tulbure pe care i-l inspirau acele locuri ciudate. Probabil că Tereza considerase discuţia lor prea elevată, încât pălăvrăgea cu vecina ei din dreapta, râzând în hohote.

98

După a treia sticlă de bere, Boxerul simţi brusc nevoia de mişcare:..

— Gata, ne cărăm de-aici! Şi luăm şi fetele cu noi. Ştiu o bombă, „La Pauline”, care merită deranjul să ne trambalăm până acoro.

În acea seară, Jake Grafton era într-adevăr apatic. Experienţele sale anterioare îi dezvăluiseră tot ce voia să ştie despre viaţa nocturnă locală.

— Da’ ce poate să fie acolo şi nu există aici? întrebă el.

— Hai, Jake, vino. Ai încredere în mine. O să rămâi cu gura căscată.

* Jake dădu din umeri. „Ferdinand Magellan” înhăţase ocazia din zbor şi se ridică să plece urmat de Marele Augie şi de Razor pe care Boxerul îl strigă fără niciun rezultat. Jake care era situat într-o poziţie nefavorabilă nu se putu ridica la timp.

— Jake, tu eşti credincios ca întotdeauna! Eşti un adevărat poet! Hai SţO întindem’!

O mână de dolari americani îl convinseră pe barman că putea să se dispenseze pentru câteva ore de prezenţa lui Suzy şi a Terezei.

10

o rază de soare se căţără pe pat şi ajunse încet pe Eaţa lui

Jăke Grafton, trezindu-l. El încercă să se ferească de lumină, întorcându-şi capul, dar nu reuşi. Persistenţa ei îi înlătură lui Jake orice gând de a mai continua somnul. Afară, undeva, ciripea o pasăre.

Se sprijini de capul patului. Într-o poziţie pe care o resimţi imediat inconfortabilă. Limba îi era aspră ca o bucată de şmirghel, iar tâmpla stângă îl durea surd. Jură încă o dată că n-o să mai pună picătură de alcool în gură şi că n-o să mai fumeze. Rămase nemişcat, şi astfel, reuşi să-şi mai domolească zvâcniturile dureroase pe care le simţea în cap. În momentul când uşa se deschise, moţăia.

— Eşti mahmur, nu-i aşa? îl întrebă Sammy Lundeen.

Fără să aştepte răspunsul, luă câteva tablete din trusa sa de toaletă şi i le întinse.

— Înghite aspirinele astea. O să te ajute niţel'.

Jake îşi deschise cu greutate un ochi pentru a examina ceea ce Sammy îi pusese în palmă, luând în considerare argumentele pro şi contra. Pe de-o parte trebuia să se deranjeze pentru a se scula din pat şi a merge ca vai de lume până la baie, după apă, iar pe de altă parte avea să se simtă destul de repede mai bine. În cele din urmă, hotărî să se ridice şi după ce înghiţi aspirinele se trânti imediat la loc. Observă că patul pe care se aşezase Lundeen se afla în umbră, la adăpost de acea rază blestemată de lumină.

— Cât e ceasul? întrebă el.

100

— E ora la care noi doi trebuia să zburăm la Hong-

Kong. Jake tresări, privindu-şi prietenul cu ochii larg deschişi.

— Da, da, ai auzit bine. O să zburăm la Hong-Kong împreună. Nu mai pierde vremea. M-am ocupat eu de toate. L-am văzut pe Bătrânu', am completat formularele de permisie, ba chiar ţi l-am semnat şi pe al tău. Bătrânu' a ţinut neapărat să le aprobe.

Sărind din pat, Lundeen execută câţiva paşi de dans prin încăpere, fluturând în mâini cele două permisii. Se opri şi

spuse triumfător:

— Patru zile de permisie la Hong-Kong!

— Sammy, ce dracu', nu vezi că sunt pe jumătate mort? Nu eşti întreg la minte, zău aşa! Ce idee să mergem la Hong-Kong! Mai întâi, n-am nici-un ban şi apoi nici nu am chef. Lasă-mă să crăp în colţul ăsta.

Lundeen ridică furios vocea:

— Fir-r-ar să fie! Mă dau peste cap pentru tine şi poftim rezultatul! Ai să-mi faci plăcerea să sari din patul ăla şi să mergi cu mine în Hong-Kong, fie că vrei, fie că nu.

— Bine, bine! Şi în primul rând, nu mai urla, am impresia că îmi crapă capul de fiecare dată când îţi deschizi botul ăla. Eşti sigur-sigur că ţii cu tot dinadinsul să mergem la Hong-Kong?

— Bineînţeles că da, doar visez de atâta timp la chestia asta, figură ce eşti!

Jake se ridică cu greutate;

— O să mănânci ceva în avion.

— Am impresia că stomacul mi-a. Ajuns în gât.

— Pe bune, astăzi dai pe-afară de atâta simpatie. N-ai decât să haleşti tu ce vrei în mizeria ta de avion. Eu o să mănânc la clubul ofiţerilor armatei americane, şi asta exact în douăzeci de minute. Am de gând să mă hrănesc ca lumea.

Peste un sfert de oră, se îndreptau împreună spre club, ducându-şi echipamentul de zbor şi valiza personală. Pe la jumătatea drumului, Jake se opri şi Vomă în iarbă.

— Crezi tu că-ţi este stomacul în stare să suporte ceva?

— Chiar şi nitroglicerină, ascultă-mă pe mine! Trebuie să-l umplu musai cu ceva, altminteri n-o să fiu bun de nimic toată ziua.

— Data viitoare să nu mai bei atât.

— Sammy, întotdeauna m-am întrebat de ce nu te-i fi făcut tu popă.

— Aşa este, se pare că se simte nevoia de cadre în domeniul ăsta.

Ajunşi în semiobscuritatea şi răcoarea clubului, Jake începu

să se simtă mai bine. Când se apropie chelnăriţa, Lundeen comandă:

— Ouă cu costiţă, dar te rog, cu costiţă slabă, fără grăsime. Şi o sticlă de jumătate de şampanie.

La auzul acestor cuvinte, Jake simţi cum stomacul i se contractă. Îşi puse ochelarii de soare şi comandă o supă de roşii, un pahar de lapte şi pâine prăjită. După ce ospătăriţa se îndepărtă, îşi puse coatele pe masă şi-şi sprijini capul între mâini, contemplând portul prin fereastră, încercă să-şi amintească evenimentele petrecute în seara precedentă, dar totul îi rămăsese înceţoşat în minte.

— Şi cum o să mergem la Hong-Kong?

— Am aranjat totul! Am cunoscut aseară un tip care este repartizat aici şi care face parte din Clubul aviatorilor. Tipul decolează la prânz spre Manila, la bordul unui *Cessna.* La Manilla, o să luăm cursa aeriană spre Hong-Kong. Tipul este de acord să ne ducă dacă-i plătim.

— Şi cât vrea?

— Zece dolari pentru fiecare.

— Atunci, ce naiba mai ardem gazul pe-aici? Sammy, la ora asta trebuia să şi fi plecat!

După ce trecură de vama din aeroportul Kai Tak din Hong-Kong şi-şi schimbară dolarii americani în dolari xocali, Lundeen şi Jake luară un taxi care-i conduse până ia Peninsula, un vechi şi uriaş hotel de lux, din care se \ edea marea Kowloon şi portul. De la fereastra lor, la vreo milă depărtare, se zărea insula Hong-Kong.

— De ce ai vrut să ne instalăm la hotelul ăsta? întrebă Jake.

102

ev

— Fiindcă în timpul celui de-al doilea război mondial Robert L. Scott l-a bombardat dintr-un P-40. La etajele de sus se afla instalat comandamentul japonez.

— Şi cine a fost Robert ăsta?

— Un tip care a scris cartea „Copilottil meu se numeşte Dumnezeu”.

— Şi eu care credeam că din cauza panoramei care se vede de aici.

Lundeen insistase pentru a obţine o cameră cu vedere la mare. O lustră complicată se afla suspendată de mijlocul unui tavan înalt şi afară de cele două paturi uriaşe, din epoca victoriană, întreg mobilierul era în deplină concordanţă cu dimensiunile neobişnuit de mari ale încăperii.

— Sam, dacă te rog un lucru, o să-l faci?

— Poate.

— Să nu-mi mai vorbeşti despre bombardament şi nici despre escadrile şi război, cât timp o să rămânem aici. M-am săturat de rahatul ăsta. Fiindcă totul este un rahat uriaş, de care simt plin până-n gât.

— Bine, am înţeles.

Peste câteva clipe, cei doi se aflau îmholul hotelului, îndreptându-se spre bar.

A doua zi, dimineaţă, Jake sări în picioare, lângă patul său, pradă unei uşoare ameţeli. Îşi privi mâinile care-i tremurau. Strigătele pe care le auzise în visul său, încă îi mai răsunau în urechi. Se îndreptă spre fotoliul confortabil de lângă fereastră şi se înfundă în el.

Ca nişte epave atrase de adâncurile oceanului, câteva frânturi din visul său încă mai pluteau foarte departe de el, gata să se dizolve în subconştientul fiinţei sale. Se găsea singur la bordul unui *Intruder,* care plonja în picaj asupra unui obiectiv strălucitor din noapte. Ştia că acest obiectiv era din cale afară de important, putând să însemne chiar sfârşitul războiului. Numai că obiectivul îi scăpă… Ce naiba se întâmpla? Şi cum ar fi putut nimeri obiectivul, fără ajutorul unui navigator? După ce lansase bombele, nu simţi presiunea obişnuită, datorată gravitaţiei, care trebuia să-i lipească de spătarul scaunului, în clipa când accelera pentru a vira pe o aripă şi, a se redresa.

103

Dimpotrivă, într-o vibraţie nebunească, *Intruăer* începu să se dezintegreze, în rafalele unui vânt turbat, al cărui vuiet se

transformă brusc într-un singur strigăt. Cel al agoniei unei fiinţe omeneşti…

Jake oftă. Nici măcar în vis nu izbutea să reuşească. Încerca mereu, dar degeaba, să atingă un obiectiv care măcar o dată să fie cu adevărat important şi bineînţeles că-l rata. Şi în visul său, se gândi că bombele pe care le lansase putuseră îneca într-un dcean. De flăcări un spital plin cu o mulţime de bărbaţi, femei şi copii, ce urlau îngroziţi. Îşi scutură capul. Trebuia să-şi alunge visul ăsta din minte, şi odată cu el orice posibil sentiment de culpabilitate care ar putea altfel să-i otrăvească tot restul zilelor. La naiba cu coşmarul ăsta!

Se ridică în picioare şi se întinse de-i trosniră qasele, Lundeen dormea pe spate, sforăind zgomotos, cu gura larg deschisă. Bine, prietene, în ciuda a tot ceea ce gândeşti tu despre mine, ştii ce-o să fac pentru tine, pentru Morgan şi pentru toţi cei care-şi pun fundul la bătaie pentru o nimica toată? O să descopăr un obiectiv în nord, pe care o să-l bombardez până când n-o să mai rămână din el nici măcar o urmă de rahat. Da, un obiectiv adevărat. Asta trebuie să găsesc pentru noi toţi, ca să fim conştienţi că măcar suntem folositori la ceva…

Intră în baie, şi nu putu să nu râdă singur de el. Dar cine ştie? Dacă o să reuşesc să fac chestia asta într-o bună zi?

Nu-şi mai pierdu vremea cu bărbieritul. În fundul genţii sale de voiaj se afla echipamentul sportiv – adidaşi, tricou, şort. Se îmbrăcă cât putu de repede, în lumina palidă ce traversa fereastra.

Cum coborî ultima treaptă a scării de la intrare, începu să alerge. Nu-i trebuivă decât câteva secunde pentru a-şi da seama de lipsa sa de antrenament. Respira cu dificultate, fără a-şi putea găsi ritmul, iar muşchii picioarelor păreau că-i sunt de vată. În plus, vremea nu era cea mai potrivită pentru ale/gare. Nu pentru că răcoarea îl făcea să tremure, ci, mai curând, pentru că o burniţă persistentă îi atinse faţa şi-i transformară curând îmbrăcămin-

iţea într-un fel de burete. Continuă totuşi să alerge cu gândul la baia pe care avea s-o facă la întoarcere.

Străzile erau înguste şi trebuia să evite în permanenţă tot felul de obstacole – biciclete proptite de-a lungul zidurilor, maşini, trecători care-l priveau curioşi, puşti cu părul negru şi figuri lucitoare, care, în marea lor parte, continuau să flecărească fără să-l bage în seamă pe străinul care se dădea în spectacol, alergând fără niciun scop. Proprietari de mici prăvălii ridicau copertinele multicolore, dezvăluind astfel, etajele încărcate cu cele mai felurite mărfuri, dispuse până aproape de stradă. Era abia ora opt, şi activitatea deja începuse...

Simţi o uşurare când ajunse în cele din urmă în Nathan Read, un bulevard cu patru benzi de circulaţie şi cu trotuare mai late. Trecu prin faţa magazinelor specializate în echipament electronic, unde se vindeau pe lângă acestea şi tot felul de aparate fotografice, camere de luat vederi, ceasuri, parfumuri din import şi chiar articole de îmbrăcăminte. Autobuze şi taxiuri de ocazie îl depăşeau în permanenţă. Vopsite în dungi roşii şi albe, autobuzele semănau cu cele londoneze, iar reclamele mari, ai căror neon avea să se aprindă la lăsarea întunericului, evocau izbitor spectacolul nocturn din Times Square.

Parcursese aproape doi kilometri şi jumătate, când o pată de un roşu aprins îi atrase atenţia. Apropiindu-se, văzu că era vorba de puloverul unei tinere occidentale, îmbrăcată cu blue-jeans şi având pe cap o pălărie de paie. Stătea pe un scăunel pliabil, la intrarea unei alei care despărţea două blocuri, sub un fel de cort, care o proteja de ploaie. Pe genunchi, ţinea câteva foi de desen, pe care Jake, aruncând o privire fugară, zări schiţate blocurile din faţă şi câteva linii ce reprezentau fiinţe umane.

Jake se hotărî să mai alerge câteva minute mai departe, după care să se întoarcă, în speranţa că va revedea fata. Încet-încet, îşi regăsise ritmul, respira bine şi înainta aplecai pe vârful picioarelor. Se gândi că mâine va avea febră musculară la gambe, douăzeci de minute de alergare fiind

prea mult pentru prima zi.

Fata era tot acolo, desenând mai departe sub micul ei cort. O liotă de copii se jucau în alee şi pe trotuar, fără să le pese de ploaie. Contururile aşternute pe foaia de desen progresaseră rapid. Blocurile din faţă arătau ca în rea-

litatc, vânzătoarea prăvăliei căpătase o formă definită, iar acum fata încerca să pună pe hârtie siluetele copiilor.

Se opri o clipa în spatele ei, apoi, apropiindu-se şi mai mult, spuse:

— Să ştii că faci o treabă bună.

„— Mulţumesc, îi răspunse ea.

Avea fără îndoială un accent american. Privirea, rapidă cu care-l examină, îl făcu să observe că avea ochii foarte negri. Probabil că are douăzeci şi cinci de ani, se gândi el.

— Dar cred că mişcarea picioarelor nu este bine re-’ dată, spuse ea.

Şi cu un gest al palmei, mătură de pe hârtie rămăşiţele de gumă.

— E destul de greu când modelele se mişcă întruna, spuse Jake.

Fata reîncepu să deseneze copii, iar după câteva clipe, răspunse, fără să-şi ridice ochii:

— Nu ştiu dacă rezultatul ar fi fost mai bun dacă ar fi stat locului, nemişcaţi ca nişte statui. Întotdeauna îmi vine greu să desenez picioare, vreau să zic picioare umane. Iar ca, să-i prinzi pe copii aşa, pe viu, este ceva ce te duce la disperare. Au nişte genunchi mici, dificil de desenat.

Jake începu să râdă:

— Îţi propun o soluţie. O să le cumpăr imediat nişte pantaloni lungi.

— Chiar şi pentru fetiţe?

— De ce nu? O să le explic că punându-i, vor colabora la naşterea unei opere de artă.

Fata chicoti:.

— Ăsta-i un argument care o să-i convingă precis.

— Mai ales dacă o să le dau câte un doiar celor care o să facă aşa.

Fata îl privi, spunându-i:

— Corupţia este într-adevăr un mijloc eficace, aici, la Hong-Kong.

Şi pentru prima oară, zâmbi. Dinţii albi îi ieşeau în evidenţă pe chipu-i bronzat, cu ten curat, punctat doar de o aluniţă aflate pe tâmpla ştângă. Dacă este fardată, îşi spuse Jake, atunci a făcut-o la meserie, că nici nu-ţi dai seama. Îşi aminti cu jenă că nu se bărbierise.

— Nu cunosc deloc Hong-Kongul, spuse el.

106

Părând pierdută în gândurile ei, fata îşi băgase creionul în gură şi-şi contempla desenul. Aşteptând răspunsul care nu mai sosea, Jake începu şi el să examineze copiii cărora fata încercase să le surprindă surâsul. Încă nu le desenase picioarele şi păreau că plutesc deasupra trotuarului, ca nişte îngeri fără aripi. Jake îndrăzni s-o întrebe: – N-ai încercat niciodată să-i fotografiezi mai întâi?

— Nu, răspunse ea scurt, fără să-şi schimbe expresia fetei.

— Vreau să spun că ai putea face nişte poze copiilor ăstora, şi pe urmă, să lucrezi acasă, după pozele făcute. Şi aşa, tot desenându-le întruna picioarele şi genunchii, o să ajungi să le descoperi secretele.

Se apropie şi mai mult de ea, se lăsă pe vine, şi astfel ajunse la nivelul ei punându-şi coatele pe genunchi.

— Să ştii că nu mă pricep deloc la artă. Habar n-am de desen şi de pictură. Ce ţi-am sugerat eu, s-ar putea să ţi se pară o prostie, şi cu siguranţă că aşa şi este.

— Întotdeauna când plouă îţi pui un şort şi începi să alergi?

Ridicase în sfârşit ochii spre el şi-l examina din cap până-n picioare.

— N-ar trebui să-ţi cumperi şi tu o pereche de pantaloni lungi?

Şi schiţă un zâmbet.

— Dacă vrei, pot să te împrumut cu un dolar.

Jake râse.

— De care dolar, american sau de ăla, de-aici? Iar eu ţi-aş putea cumpăra un aparat de fotografiat!

Fata se întoarse pe scaun, pentru a sta cu faţa la el, şi-şi aranjă pantalonii, ca şi cum ar fi avut o fustă.

— Eşti militar, nu-i aşa?

Jake nu-şi putu ascunde surpriza.

— De unde ţi-ai dat seama?

— După felul în care eşti tuns. Toţi militarii sunt tunşi aproape ia fel. Dar tricoul tău m-a derutat la început. Chiar eşti membru al Clubului Atletic din New Jersey?

— Nu, dar face impresie, nu-i aşa? L-am luat de la un tip, Cowboy Parker, care l-a şterpelit la rândul lui de la unul Augie zis şi Marele Augie şi o să fie al meu atâta timp cât n-o să mi-l şterpelească cine ştie cine. În armată se fură pe rupte.

107

— Cowboy? Mareâe Augie? Şterpelit? Vorbeşti cumva despre aviaţie sau despre marină?

— Despre marină. Sunt pilot în aviaţia marinei.

— Va să zică, pe un portavion? Staţionat în Vietnam?

— Din păcate…

— De ce, din păcate?

— Pentru că este un război împuţit.

— Atunci, de ce îl faci?

Jake îşi lăsă capul în jos.

Uniforma, o soldă convenabilă… Iar în schimb, trebuie să bombardăm zi şi noapte obective stabilite dinainte, indiferent care sunt şi unde sunt până ajungi să te întrebi nacă nu cumva totul este o mare păcăleală.

— Mda, nu prea este atrăgător… Şi acum, eşti în permisie. Cât timp rămâi la Hong-Kong?

Dpar câteva zile. Până luni dimineaţă.

Se ridică cu greu, reprimându-şi durerea pe care o simţea.

— Am început să alerg, fiindcă simt nevoia de mişcare.

Am devenit ţeapăn de tot.

— Eşti ud până la piele. Ar trebui să bei ceva caid.

— Dar ţie nu-ţi este frig?

— Ba îmi cam este.

Se întoarse cu spatele la el şi-şi băgă desenele şi creioanele într-o mapă mare de piele. Dintr-un buzunar al acesteia scoase un impermeabil kaki din plastic, împăturit cu grijă. Între timp, Jake îşi încrucişase mâinile, băgându-şi palmele la subsuori, pentru a şi le încălzi.

— Cred că avem amândoi nevoie de ceva fierbinte. Ce zici de un ceai, sau de-o cafea?

— Cred că tu ai mai multă nevoie de aşa ceva decât mine, spuse ea râzând, aplecându-se pentru a-şi strânge scaunul. Îmi pare rău, dar nu am timp. În dimineaţa asta am o întâlnire la ora zece.

Îşi plie scăunelul şi-l băgă în interiorul mapei de piele.

— Bine, dar nu ne-am putea vedea în timpul zilei, să luăm prânzul sau să cinăm împreună? Mi-ar facş mare plăcere să te cunosc mai bine.

Fata îl privi brusc, drept în faţă, cu braţele încrucişate pe piept.

— Mi se pare că te cam arunci în necunoscut, pentru că până acum eu am pus întrebările şi nu tu, aşa că mi-am

putut face o idee despre tine, pe când tu nu ştii nimic despre mine.

— Cum aşa? Nici măcar nu m-ai întrebat cum mă cheamă!

— Ai dreptate, admise ea. Deci, cum te cheamă?

— Jake. Jake Grafton.

— Ei bine, Jake, mi-a părut bine că te-am cunoscut, dar s-a făcut târziu şi trebuie să plec.

Cedând unui impuls interior, întinse mâna spre ea, încercând s-o reţină cu un gest care-i atinse umărul. Timp de o clipă, îi simţi căldura trupului, lucru care-l tulbură. Dar deja ea făcuse un pas înapoi.

— Am impresia că eşti pe cale să mă condamni destul de repede şi pe nedrept, spuse Jake. Vezi tu, eu sunt genul ăla de oameni care nu îndrăzneşte să pună întrebări.

Fără a răspunde, fata îşi îmbrăca impermeabilul. Sub plasticul transparent, încă i se distingea forma corpului.

— Zău, aş vrea să te revăd şi să mă gândesc la tine până atunci. Iar dacă mi-ai spune cum te cheamă, asta m-ar ajuta mult.

Fata respiră adânc:

— Callie.

— Callie?

— Da, Callie.

— Callie şi mai cum?

— Mekenzie.

Jake înclină grav din cap. Numele i se înscrisese în memorie şi nu mai avea să-l uite.

Fata atinse cu degetul tricoul lui Jake.

— Jake, tremuri tot! Tricoul ţi-e ud leoarcă! întoarce-te repede acasă şi pune-ţi ceva uscat pe tine. Unde eşti cazat?

— La Peninsula.

— Ah, Peninsula! Este un loc minunat. Cu totul aparte. Hoteluri ca ăsta nu mai există în lume. Îţi place acolo?

— Da, numai că este un pic cam scump pentru mine. În sfârşit, pentru cât plătesc mă simt nemaipomenit.

— Aşa este. Şi eu am stat la Peninsula, când am sosit aici, până mi-am căutat un apartament. Mi-a plăcut atât de mult, încât am plecat de-acolo cu mare părere de rău. Acum am un apartament, cu două camere la câteva minute de servici.

Se întrerupse, îşi scoase de pe cap pălăria de paie şi-şi dădu pe spate coama de păr castaniu închis, cârlionţat, care-i căzu pe umeri. Ochii îi erau într-adevăr întunecaţi, dar şi strălucitori, părând două bile de marmură neagră.

— Deci, te-ai hotărât să mă întrebi unde lucrez?

— Păi da, cum să nu!

— Dacă insişti atât, am să-ţi spun. La consulatul american.

— Şi ce faci acolo?

— O grămadă de lucruri. În principal, analizez dosarele refugiaţilor din China comunistă care solicită viză pentru

Statele Unite.

— Şi-ţi place munca asta?

— Pentru fiecare caz în parte trebuie să întocmesc o grămadă de hârtii şi să le transmit Departamentului de Stat. Uneori am impresia că transform în hârtie toată mizeria acestor refugiaţi care au riscat totul pentru a ajunge în Hong-Kong.

— Şi hârtiile astea sunt inutile, nu-i aşa? Cunosc perfect figura. Peste tot se întâmplă acelaşi lucru. Tot ce facem pe pământul ăsta se rezumă în final la nişte hârtii.

— Din păcate, cam aşa este... Ascultă, Jake. Trebuie să plec. Şi tu trebuie să te întorci la Peninsula, să faci o baie caldă, şi să te schimbi.

Luă de curele mapa din piele şi-i făcu vânt pe umăr.

— Callie, dacă nu poţi să iei masa de prânz cu mine, atunci, poate diseară, ce zici?

— Nu cred că se poate.

— Atunci, ce-ai zice de o plimbare în după-amiaza asta?

— Nu mi se pare o vreme tocmai potrivită.

Oftă, după care se gândi câteva clipe şi se hotărî brusc:

— Hai să zicem... la ora ceaiului.

— La ora ceaiului?

— Da, ce, n-ai băut niciodată ceai după-amiază?

Nu, n-am băut, sunt gata să încerc aşa ceva cu tine. Unde ne întâlnim?

— Păi, în holul hotelului unde stai. Acolo se bea cel mai bun ceai din lume. La patru şi jumătate îţi convine?

— E perfect!

110

Şi Callie se îndepărtă, ţinându-şi capul plecat în burniţa ce nu contenea. După câteva momente, se opri brusc şi se întoarse. Jake o privea nemişcat. Ea zâmbi larg şi-i strigă:

— Nu mai sta aşa locului! Du-te repede şi usucă-te!

Jake ridică mâna.

— Gata, fug. Pe după-amiază, la Peninsula!!

De-abia atunci porni şi el, mergând în direcţia opusă, cu

paşi mici şi,. Grăbiţi, fără să mai simtă nici ploaia, nici frigul şi nici durerea din muşchi.

— Ai fi putut măcar s-o întrebi dacă nu are vreo prietenă!…

Vocea lui Sammy răsuna din baie, unde se bărbierea; Jake stătea în picioare, în faţa ferestrei, privind ploaia şi cenuşiul norilor pe care vântul îi antrena într-o cursă nebunească deasupra portului. Cu toate acestea, apa mării era liniştită şi sumbră, de parcă ar fi fost un strat de ulei în care şampanele şi şalandele trasau urme atât de vizibile, încât păreau ondulaţiile făcute într-un bazin de nişte bărci de jucărie. După ce se întorsese la hotel, Jake făcuse o baie fierbinte, cu gândul la silueta unei femei care desena în ploaie.

— Sper că ploaia asta o să înceteze, spuse el cu voce tare.

Din baie, Sammy continua să protesteze:

— Dacă aş fi fost în locul tău, aş fi întrebat-o pe fata asta dacă nu are cumva o prietenă singură. Lumea este plină de fete singure care visează să întâlnească un tip aşa cum trebuie, burduşit de parale. Iată-mă în carne şi* oase, şi pot să spun cu toată modestia că băiat frumos sunt, parale am şi tu nici măcar nu te-ai gândit să oferi o asemenea şansă uneia dintjre nefericitele de care-ţi pomeneam. Şi atunci, te întreb eu, purtarea ta este purtarea unui prieten?.

Jake se întoarse către baie:

— N-auzi că de-abia aşteptam să accepte o întâlnire?

— Ha, ha, ha! O întâlnire? Tu numeşti asta o întrunire?

— Asta-i tot ce-am putut scoate de la ea, crede-mă,

şi nu pare să fie genul care să aibă o prietenă disponibilă.

— Nici măcar n-ai întrebat-o dacă are vreo prietenă. Pariez ca nici măcar nu te-ai gândit.

— Sammy, sunt sigur că n-ar fi mers.

Acesta ieşi din baie în chiloţi şi în maieu.

— Gata, dom’le, m-am prins. Ţi-era teamă ca nu cumva vechiul tău prieten să nu-ţi sufle nouă ta cucerire.

— Eşti un prost. Mă gândeam că…

Cu un gest al mâinii, Sammy îl opri brusc:

— Gata, am încheiat discuţia, dar-să ştii că nu ai nicio scuză. O să mă descurc de unul singur, crede-mă. N-am nevoie de tine să-mi faci rost de femei. Dar îţi atrag atenţia, chestia asta a ştirbit prietenia care ne leagă.

Cu o expresie indignată, continuă:

— Da, şi n-am s-o uit niciodată, Graf ton. Decepţia mea este atât de mare, încât aş putea să-i spun lui Parker că tu i-ai şerpelit prosopul şi cheia de la cabina lui, încât a fost nevoit să umble gol-puşcă pe culoare.

— Da’ parcă mi-ai spus că tu ai fost ăla!

— Bineînţeles că da. Dar atunci» când colegul tău de cameră se arată nedemn de prietenia ta, ai dreptul şi chiar şi obligaţia să minţi, iar cu unul de teapa mea, nu se ştie niciodată unde se poate ajunge.

— Nu te-aş sfătui. Aş putea şi eu să-ţi fac un serviciu de genul ăsta, şi să spun că tu eşti Fantoma care se răhăţeşte peste tot.

Lundeen rămase cu gura căscată, ca lovit de trăsnet şi, înainte de a se trânti pe patul său, izbucni în râs:

— Jake, gura păcătosului adevăr grăieşte! Ai spus-o aşa, într-o doară şi ai picat la fix!

— Ce?

— Ei bine, da, eu sunt faimoasa Fantomă care-şi depune peste tot ofrandele!

Piâse din inimă, fericit că „în sfârşit, putea vorbi de farsa sa.

— Ia spune aşa-i că nu m-ai bănuit niciodată, sau, mă rog, mai mult decât pe ăilalţi?

— Dacă eşti într-adevăr tu Fantoma, atunci eşti ţicnit de-a binelea. Toată nava este în căutarea degeneratului în chestiune, pentru a se debarasa de el şi a-l ax-

pedia drept la spitalul de nebuni. Dacă ăia pun mâna pe tine, o să te întorci în Statele Unite în cămaşă de forţă. Doamne Sfinte! Sammy, îţi baţi joc de mine, sau ce naiba?

Şi examină atent figura zâmbăreaţă a prietenului său.

— Iară vrei să mă duci cu preşu5, nu?

— Nici pomeneală. E adevărul curat. Ai în faţa ta un erou de capă şi spadă, sau, mai curând, un Superman fără capă! Sau cu capă, dacă pe post de capă accepţi prosopul lui Cowboy.

Se ridică din pat şi luă o poză teatrală:

— Eu sunt Spiritul înaripat, Spectrul prostiei birocratice!

Şi se trânti la loc.

— Dar mă cam sâcâie un lucru, anume că de-acum înainte trebuie să-mi caut o altă distracţie.

— Eşti nebun de legat. Ce naiba se petrece în căpăţâna aia a ta, de te-ai gândit la una ca asta?

— Ei bine. Am să-ţi dau o explicaţie: când duci o viaţă ca a noastră, vine un moment când nu mai poţi suporta tâmpiţii ţ Nu poţi să-ţi dai seama cât m-am săturat să tot redactez idioţeniile astea de rapoarte: „Locotenentul Cap-sec a evitat cu ingeniozitate şi curaj o puternică rezistenţă a inamicului şi a finalizat cu succes un atac devastator asupra unei pepiniere, distrugând toţi copacii. Curajul şi tenacitatea sa sunt demne de a fi citate ca exemplu în ordinul de zi bla-bla-bla, pentru modul în care s-a conformat celor mai nobile tradiţii ale marinei americane…”

Vocea i se ridicase încetul cu încetul, ajungând un strigăt!

— Sunt plin până-n gât de toate aberaţiile astea, aşa că m-am hotărât să le arăt tuturor, răhăţindu-mă peste tot f

Jake se întoarse cu faţa spre fereastră. Ceaţa devenise atât de deasă, încât abia se distingeau pânzele joncilor. Printr-o spărtură aci, apăru un cargou, în jurul căruia se vedeau îngrămădindu-se şampane şi şlepuri, pentru a-i prelua încărcătura.

— Suntem amândoi nişte eroi caraghioşi, spuse el în cele din urmă.

— Tocmai chestia asta este lipsită de sens, spuse

Sammy. Da, aşa este, suntem nişte eroi. Ne riscăm pielea la fiecare misiune. Evităm, pe cât putem artileria antiaeriană

şi rachetele Sam, bombardăm obiectivele care ni se impun, şi câteodată se întâmplă să le şi distrugem. Şi cum solda pe care o primim nu compensează pericolul pe cars-l înfruntăm, atunci suntem acoperiţi cu medalii.

Se ridică şi trase un şut în pat.

— Şi de ce toate astea? Poţi să-mi spui de ce? Tare aş vrea să ştiu!

— Şi eu aş vrea să ştiu, oftă Jake.

După o tăcere lungă, întrebă pe acelaşi ton:

— Ce-ai zice să coborâm să mâncăm?

Răspunsul veni după o altă lungă tăcere:

— Cel puţin asta este o idee care stă în picioare.

În timp ce coborau singuri cu liftul uriaş, Sammy reveni asupra subiectului Fantomei:

— Să ştii că ultima oară n-am fost eu. M-am oprit în momentul când am înţeies că „şeful” s-a ofticat pe bune. Însă văd că m-a înlocuit un tâmpit.

— Sper că acum o să stai potolit.

— Da, s-a terminat. Dar mă gândesc la prostul ăla care mă imită şi care o să fie prins şi o să plătească în locul meu toate oalele sparte.

— Asta-i regula jocului. Doar pentru asta există tâmpiţi pe lume.

Liftul se opri la parter şi uşile se deschiseră, dar Sammy rămase pe loc.

— S-ar putea ca toate astea să aibă o raţiune, o explicaţie plauzibilă? Dar oare? Nu sunt suficient de inteligent pentru a înţelege esenţa lucrurilor.

— Poate că este mai bine aşa, spuse Jake, gândindu-se la artileria antiaeriană, la rachete, la gloanţele rătăcite, la Morgan…

Sammy se opri în hol, gânditor:

— Mi-ar fi plăcut totuşi s-o fi întrebat dacă are o prietenă.

— Îţi promit că data viitoare, aşa o să fac.

Mesteca din greu un fursec uscat şi prea dulce pentru gustul său. Îi trecu o clipă prin minte un articol pe

care-l citise într_un ziar, în care se spunea că obişnuinţa băuturilor tari distruge gustul. Îi era şi sete, dar cum să-şi astâmpere setea cu ceaiul ăsta fierbinte? Visa deja o bere rece. În spatele lui Callie, se înălţa o coloană de culoarea fildeşului, al cărui capitoliu era aurit, ca şi plafonul situat la cel puţin zece metri.

— Am impresia că preferi să nu vorbim despre război, spuse Callie.

Fotoliul ei era îndreptat în acelaşi sens cft cel al lui Jake, iar pentru a-şi vorbi, cei doi trebuiau să se întoarcă unul spre celălalt. Ceaiul şi fursecurile, sau „biscuiţii” cum îi denumise ceremonios şeful de sală chinez, erau puse pe o măsuţă joasă aflată între ei.

— Este important pentru tine să zbori? Există vreo senzaţie care îţi face plăcere?

Îşi bea ceaiul cu înghiţituri mici, aşteptându-i îndelung răspunsul după fiecare înghiţitură, ceea ce îl jena şi mai mult. Fără pălărie, figura îi era mai rotundă, mai calină şi părea mai tânără. Părul periat şi pieptănat cu grijă părea şi el mai lung.

În holul uriaş, vocile reverberau, iar Jake avu senzaţia dezagreabilă că nu avea să fie auzit, decât dacă ar fi vorbit mai tare.

— Bineînţeles, îmi place să zbor.

Dar de ce naiba revenea ea oare fără încetare asupra aceluiaşi subiect, războiul ăsta infect?

— M-am gândit că aveam să fiu cel mai fericit om din lume, întrucât urma să fiu plătit pentru a face un lucru pe care aş fi fost gata să-l fac chiar şi gratis.

— Şi nu mai gândeşti acum la fel?

— Ba da, uneori. Uneori…

Şi sorbi din ceaiul chinezesc, prea amar pentru el. Puse la loc ceaşca pe farfurioară, hotărât să nu se mai atingă de ea. Callie insistă:

— Jake, vreau să ştiu mai mult. Ce senzaţie ai când zbori? Se aseamănă, de exemplu, cu ceea ce simt eu când mă dau în căluşei? Un fel de exaltare?

— Mă rog, s-ar putea spune şi aşa, dar nu este nici pe departe acelaşi lucru.

Şi tăcu, căutându-şi cuvintele. Privirea lui Callie rămase fixată asupra sa, peste ceaşca de ceai pe care o ţinea la înălţimea buzelor.

115

— Cum să-ţi explic eu? Este acelaşi lucru pe care îl simte un copil când nu se duce la şcoală, pretextând că este bolnav. Toată lumea munceşte în şcoli, în fabrici, în birouri şi tu stai aşezat acolo în carlingă, deasupra tuturor acestor oameni agitaţi, şi zbori liniştit, într-un cer care-ţi aparţine, de unde vezi pământul, foarte departe sub tine. Te simţi eliberat de orice obstacol, privilegiat pentru că poţi domina spaţiul.

Făcu o pauză, mai lungă decât celelalte;

Dar trebuie să te întorci pe pământ, printre oameni. Atunci pilotul se simte ca cei care aşteaptă un tren ce are întârziere. Este agitat, nu este în apele lui, este stresat. Şi aşteaptă clipa când avionul îl va duce din nou în înălţimi, pentru că numai acolo este el însuşi. Cum atinge pământul cu picioarele, are impresia că este doar un vizitator.

Callie îşi puse ceaşca pe masă a

— Îmi place ce mi-ai spus.

Dar Jake era cu gândul numai la vocea sa, care-i devenise din ce în ce mai răguşită, la gâtul său din ce în ce mai uscat din cauza unei sete de necrezut. Îi lipsea alcoolul, şi-şi dădea perfect de bine seama.

— Îmi este o sete cumplită. Ce-ai zice să mergem la bar?

În sfârşit, stătea cu faţa spre el. Fotoliile erau mai confortabile decât cele din hol, iar tavanul nu se mai pierdea în înălţimi. Callie comandase un gin-tonic, iar Jake privea la sticla de bere San Miguel, pe care deja o golise pe jumătate. Erau singuri în barul de unde plecase până şi pianistul.

— Am impresia că nu ţi-a plăcut deloc ceaiul, spuse Callie.

Jake zâmbi:

– Nu prea sunt obişnuit cu aşa ceva. Trebuie să-ţi spun că acolo, de unde sunt eu, nu prea se bea ceai.

— De unde eşti? se interesă ea.

— Din Ridgeville, un orăşel din Virginia, în sud-cstul Virginiei, destul de aproape de Carolina de Nord.

Bău o înghiţitură de bere, după care o întrebă:

— Şi tu, de unde eşti?

— Din Chicago, Hyde Park, cartierul universităţii.

Tata osie profesor la Business School, iar mama la secţia de limbi străine.

— Acolo ai învăţat?

— Sigur că da. A fost un fel de predestinare, nu-i aşa? Mai întâi liceul apoi universitatea, secţia de limbi străine, normal, ca mama.

— Un fel de moştenire de familie.

— Şi în consecinţă, cum se întâmplă de cele mai multe ori, o sursă de probleme. Părinţii mei au plecat de la principiul că eu trebuie să urmez cariera pedagogică, aşa cum au făcut ei. Dar au fost surprinşi când m-am prezentat la examenele care-mi ofereau o carieră în diplomaţie, şi şi mai surprinşi când le-am şi luat, unele după altele. Au insistat să mă înscriu la doctorat, dar mai întâi am vrut să văd lumea, cum se mai spune.

— Fără îndoială că eşti grăbită să devii tu însăţi?

— Într-o oarecare măsură, da.

— Dacă te afli aici, înseamnă că vorbeşti chineza?

— Oh, este prea mult spus. Ce vorbesc eu, este de fapt dialectul mandarin. Dar acum studiez dialectul din Canton.

— Zău că mă impresionezi.

— Ba nu, n-ai de ce. Chineza, vreau să spun, chineza vorbită, nu este nici pe departe atât de grea cum li se pare celor neiniţiaţi. Aproape că nu are gramatică. În schimb, cititul este mult mai complicat.

— Şi tir reuşeşti?

— Ceva, ceva. Trebuiesc ani de zile ca să ajungi la un anumit nivel. De fapt, este pur şi simplu un exerciţiu de memorizare.

Jake privea de câtva timp paharul plin pe trei sferturi al lui Callie.

— Văd că mai trebuie să aştept ca să-mi mai iau o bere.

— Nu-ţi fă probleme din cauza mea. Te rog, ia-ţi.

Jake ridică ochii şi un chinez tânăr se repezi la masa lor. Jake îi arătă sticla goală:

— Numai pentru mine.

— Mi-ar plăcea să-ţi cunosc oraşul natal, spuse Callie. Ce se face pe-acolo?.

— Este un oraş agricol, în care predomină cultivatorii de zarzavaturi. Iar cei ce nu sunt zarzavagii, îşi vând produsele zarzavagiilor.

— Jake, îţi place Ridge viile?

— Da, îmi place. Acolo am crescut, acolo am făcut şcoala primară şi liceul. Îmi plăcea să muncesc la câmp cu tata şi vânam şi pescuiam de multe ori. Oamenii de acolo poate că sunt puţin cam curioşi uneori şi de aceea, câteodată, ai impresia că trăieşti ca un peşte roşu într-un acvariu rotund, în văzul întregii lumi. Dar sunt amabili şi gata oricând să-ţi dea o mână de ajutor la cea mai mică greutate pe care o întâmpini. Normal, şi acolo există oi negre, dar cea mai mare parte dintre locuitori sunt oameni cumsecade. Am acolo prieteni de-o veşnicie şi sunt convins că prietenia noastră va dura până la moarte.

Pentru a nu fi obligat să vorbească despre război, Jake începu să-i povestească cum învăţase să piloteze, lucrul acesta întâmplându-se nu în armată, ci în viaţa civilă, la bordul unui *Cessna* 140, folosind o pistă de iarbă, amenajată undeva, în afara oraşului. Prima sa lecţie de pilotaj o primise la cincisprezece ani,: ar în ziua când împlinise şaptesprezece obţinuse brevetul de pilot, numai pentru că legile interziceau să-l primească mai înainte de acea vârstă. A doua zi, primul său pasager fusese tatăl său.

— Probabil că ai fost emoţionat?

— Ba nu, dimpotrivă, entuziasmat, încrezător îîl mine,

dornic să-i arăt ce ştiam să fac.

— Şi tatăl tău cum s-a simţit?

— La început, a fost cam neliniştit. Nif mai contenea să mă întrebe la ce folosea fiecare instrument şi dacă verificasem cum trebuie funcţionarea fiecăruia dintre ele. Dar după un timp şi-a dat seama că lini cunoşteam bine meseria şi s-a bucurat din plin de botezul aerului pe care l-a primit.

— Probabil că a fost foarte mândru de ţine.

— Cred că da. Dar de ceea ce sunt absolut sigur, este că eu însumi am fost foarte mândru de mine.

— Te înţeleg. Este o realizare ca să obţii brevetul de pilot la şaptesprezece ani.

— Ba nu, chestia, asta nu are nimic extraordinar în ea. Mulţi alţii l-au mai obţinut şi-l vor mai obţine la vârsta asta.

— Mi se pare că eşti prea modest.

Jake făcu un semn pentru a mai comanda încă o bere şi un gin-tonic. Abia atunci îşi dădu seama că barul se umpluse pe nesimţite şi că peste tot, în jurul lor, răsunau voci britanice, cu accentul lor inconfundabil.

— În seara asta o să fiu în mare formă, spuse brusc Callie.

Cum Jake o privea cu un aer întrebător, adăugă:

— Ieri, a sosit o delegaţie a Congresului, şi consulul nostru general dă în seara asta o recepţie în cinstea ei. Nu prea cred eu că o să mă aprecieze mai mult, dacă o să mă vadă pe sub mese.

Jake se simţi dintr-odată deprimat:

— Cu alte cuvinte, trebuie să pleci?

— Ideea asta nu mă prea entuziasmează.

— Şi atunci, de ce nu telefonezi să spui că nu poţi veni?

— Prezenţa mea este indispensabilă. Face parte dintre obligaţiile mele.

— Cum adică?

— Una dintre sarcinile mele este de a însoţi, şi a fi în preajma delegaţiilor Congresului.

— Şi cum se face că acum nu eşti în prezenţa niciuneia

dintre personajele astea importante?

— Astăzi au hotărât să se plimbe prin oraş, iar eu, după cum am sperat, am avut liber. Din punct de vedere teoretic, ei se află la Hong-Kpng pentru a analiza schimbările care s-au produs în comportamentul chinezilor faţă de americani, după vizita lui Nixon. Dar în realitate... în orice caz, întotdeauna am avut probleme în a găsi cel mai bun mod de a ne purta cu membru unei asemenea delegaţii.

— Trataţi-i dur, fără milă, la fel cum i-ar trata alegătorii lor.

Callie începu să râdă din nou, ceea ce-i plăcu lui Jake.

— Nu trebuie decât să le arătaţi periferiile oraşului.

— Nu cred că este diplomatic aşa ceva. Dimpotrivă, trebuie să le derulăm în faţa picioarelor covorul roşu de

catifea, iar acest covor îi va ajuta să iasă din consulat.

— Fă în aşa fel încât să nu te deranjeze prea mult. Probabil că au de gând să cumpere nişte chilipiruri. Hong-Kong este cel mai potrivit oraş din lume pentru aşa ceva.

— Precis că ăsta este unul dintre scopurile călătoriei lor. Dar mizează şi pe rezultate de ordin politic, care le-ar putea facilita propriile lor interese. Dacă vom stabili relaţii comerciale cu China, au de gând să obţină şi profituri personale. Mi se pare firesc, nu-i aşa?

„Ce bandă de ticăloşi, se gândi Jake, privind fix în fundul paharului, pentru a încerca să-şi ascundă revolta. Or să-şi piardă vremea benchetuind, în timp ce camarazii noştri, oameni de o mie de ori mai valoroşi ca ei, se sacrifică pentru a bombarda obiective alese special, ca să nu provoace prea multe pagube inamicului.”

Probabil că expresia feţei i se schimbase, întrucât Callie interveni:

— Un bănuţ pentru gândurile tale, cum spun englezii!

Jake îşi ridică ochii şi-i întâlni privirea:

— Ce crezi că poate gândi un pilot care luptă în Vietnam?

— Că ceva nu merge, Jake.

Acesta refuză să discute despre ceea ce îl apăsa de atâta

timp:

— Hai s-o lăsăm baltă. Mai bine povesteşte-mi despre ceea ce faci tu la consulat. Vize pentru emigranţi, de exemplu. Te interesează genul ăsta de analize?

— Există o grămadă de hârtii şi de munci plictisitoare, dar există şi sarcini care mi se par pasionante. Eu lucrez şi la biroul de vize pentru cei care nu emigrează şi vreau să-ţi spun că-mi place să vorbesc cu tinerii care ţin să studieze în Statele-Unite. De cele mai multe ori, aceştia sunt refugiaţi care vin din China comunistă şi care, din păcate, nu pot dovedi că se vor întoarce în Hong-Kong, după ce-şi vor fi terminat studiile. Chestia asta este obligatorie pentru a obţine o viză de student. Ceea ce fadem noi aici, datorită acestor refugiaţi, este un tablou al Chinei comuniste, pe care restul lumii refuză să-l admită. Iar modurile în care au putut scăpa din ţara

lor, după câte ne povestesc ei, te îngrozesc, pur şi simplu.

Până atunci, îşi ţinuse paharul în mână. Li puse pe masă şi se aplecă în faţă, coborându-şi vocea.

— Săptămâna trecută am avut treabă cu un tânăr pe care l-am convocat la consulat, un băiat drăguţ, care se numeşte Wang Chiang. Are optsprezece ani, e scund pentru vârsta sa, dar bine legat. A reuşit să scape acum şase săptămâni, trecând înot Deep Bay şi ajungând aici… El şi…

— Şi cât a înotat? o întrerupse Jake.

— Vreo şapte mile, adică vreo treisprezece kilometri.

Jake fluieră de admiraţie:

— I-a trebuit ceva rezistenţă fizică pentru asta şi… curaj.

— Mult curaj, consimţi Callie şi reluă: Chiang, după cum ne-a spus. Ei că se numeşte, era împreună cu fratele său, cu un an mai mare decât el. S-au ascuns zile întregi între colinele de pe coastă. Au aşteptat ca să traverseze golful acele condiţii favorabile, cum se numesc aici, adică o noapte întunecoasă, pentru a evita paza de coastă comunistă şi pe cea din Hong-Kong, care de multe ori îi trimite înapoi, de

unde au venit. Şi absenţa vântului, ca să nu fie nevoiţi să lupte împotriva valurilor. Aşadar, într-o asemenea noapte, în timp ce cerul era acoperit şi cădea o ploaie măruntă, au, ajuns în golf şi s-au aruncat în apă. Nu au ales drumul cel mai scurt, care în linie dreaptă însemna trei mile, pentru că era itinerariul pe care patrulele îl supravegheau fără încetare, ci, ca toţi. Cei disperaţi, au hotărât să facă ocolul cel mare, de vreo şapte mile. Pe la jumătatea drumului, fratele lui Chiang a început să obosească. Apoi a simţit crampe violente în muşchi.

— Doamne Sfinte…

— Da. Chiang îi striga fratelui său să facă pluta, ca să aştepte să-i treacă durerile. Însă crampele persistau, iar nefericitul nu reuşea să plutească. Începuse să înghită apă la fiecare val, să tuşească şi să se sufoce. Chiang a încercat să-l scoată afară din apă, dar era prea târziu. Fratele său se agăţase de el, împiedicându-l şi pe el să înoate. Chiang se lupta cu disperare pentru a urca la suprafaţa apei, începuse şi el să se sufoce şi avea senzaţia

că plămânii vor exploda. A trebuit să se lupte din răsputeri să se elibereze din strânsoarea fratelui său, care, deja înţepenit, tot nu-i dădea drumul.

— Doamne Sfinte, repetă Jake, mă întreb cum de Chiang ăsta, după toate cele ce i s-au întâmplat, a rezistat de a putut înota până aici!

Oare el, Jake, era într-atât de obişnuit cu teroarea, încât şi-o putea imagina şi pe cea trăită de alţii? Devenise brusc acel băiat disperat, care, abandpnându-şi fratele şi în ciuda panicii, luptase cu apa îngheţată şi neagră ca până la urmă să reuşească? Se gândi că şi Morgan făcuse aceiaşi gest, de a se agăţa de el, înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

— Cel puţin, fratele lui Chiang a ştiut pentru ce şi-a riscat viaţa.

— Cred că da. Ceea ce voia, era să ducă o viaţă nu mai bună, ci doar demnă pentru o fiinţă umană. Pentru cei doi

fraţi, a continua să existi în China comunistă nu mai era echivalent cu a trăi. Şi întreaga lor familie, în deplin acord cu ei, le-a pregătit marea aventură. Tatăl lor a insistat chiar în ceea ce privea soluţia pe care trebuiau s-o adopte în cazul când unul dintre ei s-ar fi aflat în dificultate şi n-ar mai fi putut înainta. Celălalt nu trebuia să se sacrifice, încercând o salvare inutilă, ci trebuia să-şi conţinute drumul. Mai bine un fiu în viaţă, decât doi fii morţi, spusese el. Îngrozitor, nu-i aşa, dar în fond, atât de just şi de realist. Acest punct de vedere a fost împărtăşit de toată familia, de părinţi, surori, unchi şi mătuşi. Cei doi fraţi erau perfect conştienţi de ceea ce aveau să întâmpine. Ştiau ia fel de bine că prin acele locuri bântuiau şi rechinii; cel puţin au avut norocul să nu-i întâlnească.

Remarcând paloarea feţei lui Jake, Callie întinse mâna spre el şi-i atinse braţul:

— Jake, te simţi bine?

El îi răspunse cu blândeţe:

— Da, e în regulă. Dar în realitate, Chiang nu a ascultat recomandările tatălui său şi îl înţeleg. Cred că şi eu aş fi acţionat la fel dacă aş fi fost în locul său, încercând imposibilul pentru a-mi salva fratele. Cred că astăzi Chiang ar suporta mult mai greu ce s-a petrecut, dacă tatăl său n-ar fi insistat atât asupra a ceea ce aveau de £ă-

cut amândoi în cazul în care unul dintre ei n-ar mai fi putut înota. Hm, aşa este, un, fiu în viaţă valorează mai mult decât doi fii morţi. Familia sa este la curent cu cele întâmplate?

— Da, au aflat vestea. Chinezii din cele două părţi ale frontierei au mijloacele lor de comunicare.

Callie se ridică, şi Jake făcu la fel. Aruncă în jurul său o privire asupra barului, meselor, asupra reprezentanţilor aristocraţiei britanice, care, îmbrăcaţi în costume elegante, îşi sorbeau liniştiţi băuturile, amintind de Anglia prin fiecare gest făcut şi fiecare cuvânt rostit. Barmanul chinez ştergea conştiincios paharele, în faţa oglinzii uriaşe, în care se reflecta întreaga sală. Jake încă mai era cu gândul la rechini.

— Chiang o să primească viza pentru Statele Unite?

— O să fac tot posibilul, Jake.

Îşi termină de băut paharul şi oftă:

— Bine, am petrecut o după-amiază plăcută cu tine...

— Trebuie să pleci?

— Da, trebuie să trec pe-acasă şi să mă schimb pentru recepţie.

— Mi-ar plăcea să te însoţesc până acasă.

— Îţi mulţumesc, dar este destul de complicat. Ar trebui să iei două feriboturi, unul la dus şi altul la întors.

— Nu-i nicio problemă, eu îmi câştig pâinea mai, mult navigând, decât zburând.

— Nu, zău, e prea mult.

— Callie, vreau să te revăd.

Callie îşi lăsă capul în jos, privind îndelung masa, după care spuse:

— Mâine sunt liberă toată ziua.

— Şi eu fel.

Îşi ridică ochii spre el şi zâmbi:

— Condu-mă până la debarcader. O să mai vorbim despre asta pe drum.

Ploaia încetase. Callie şi Jake se strecurară printre Hollsurile şi Mercedesurile parcate în faţa hotelului. Deşi portul era foarte aproape, ceaţa era atât de deasă, încât Jake trebui să se lase condus de însoţitoarea sa, care începu să-i descrie oraşul, ca un autentic ghid:

Întrucât sporovăia fără să se mai oprească, Jake o întrerupse brusc:

— Callie, opreşte-te, te rog. Ce Dumnezeu te-a apucat?

Callie tăcu brusc, în plin elan, ca trezită din vis, şi-l privi cu stupoare.

Jake o luă pe după umeri:

— Callie, să ştii că n-am venit la Hong-Kong să fac cumpărături. Am venit aici în speranţa că pot uita războiul ăsta absurd şi cumplit. Iar acum, nu doresc decât un singur

lucru şi anume să nu ne despărţim şi să fiu numai cu tine.

Şi-i luă între mâinile sale capul acoperit de părul cârlionţat. Simţea cum tâmplele şi urechile ei îi palpitau între palme, în timp ce degetele i se înfundau încet în coama castanie şi jilavă. Îşi apropie gura şi-i atinse buzele, care nu încercară să se ferească. „Totul este atât de gingaş”, se gândi el. Simţi cum două braţe se încolăceau în jurul său, prinzându-i mijlocul, atrăgându-l spre un corp de femeie. Un miros primăvăratic îl invada, proaspăt, ca de liliac înflorit. Apoi ea se retrase încet, buzele li se despărţiră şi Callie articula:

— Mda, asta este o adevărată surpriză…

Coada formată din călători la ghişeul de bilete era atât de lungă, încât le trebuiră cinci minute pentru a se apropia de turnichetul de la intrare, răgaz în care îşi stabiliră programul pentru a doua zi. În timp ce se îndrepta spre feribot. Callie se întoarse şi-i strigă:

— Pe mâine!

Jake reuşi să mai vadă în mulţime doar zâmbetul ei şi braţele care se înălţau numai pentru el, ca o promisiune. Avu senzaţia că o primă înghiţitură dintr-un alcool dulce ca mierea îi încălzeşte inima. Aşteptă până când feribotul vopsit în verde şi alb fu înghiţit de ceaţa.

11

oammy trase perdeaua cu un gest larg, Soarele strălucitor invadă brusc încăperea.

— Scularea, Grafton! Hai, mişcă-ţi fundul! Soarele ăsta marchează ziua noastră de glorie!

Jake căscă lung şi apoi întrebă:

— În fond, ce se întâmplă?

— Azi noapte, am chefuit cu nişte englezi. Nişte tipi formidabili.

Privind cu coada ochiului, Jake constată că patul lui Sammy nu fusese folosit.

— Cât e ceasul?

— Aproape zece. Hai prietene, la atac! Dă-i drumul la baie!

Jake mormăi:

— Ce-i cu zorul ăsta? De fapt, unde ai fost azi-noapte?

— Englezii mei, nişte tipi din Royal Navy, mi-au prezentat o australiancă, o stewardesă drăcoasă, care mi-a recunoscut imediat calităţile excepţionale într-un asemenea mod, încât nu a mai putut suporta să petreacă noaptea fără mine.

Ridică ochii spre tavan cu un aer convins şi făcu câţiva paşi de dans.

— Ascultă-mă bine, Jake, astăzi este ziua ta norocoasă! Tipa asta are o prietenă care, pentru moment, este privată de plăcerile vieţii sexuale şi care moare deja de nerăbdare să te cunoască.

Jake se ridică din pat şi se îndreptă spre baie. Sammy îl urmări cu privirea până la uşă, apoi spuse:

— Auzi, Jake, eşti surd, sau ai uitat ce înseamnă să faci dragoste? Tocmai ţi-am spus că ţi-am aranjat o întâlnire. Bineînţeles că a trebuit să mint şi eu niţel, spunându-i că o grămadă de gagici sunt în stare să se ia de păr din cauza ta. Dar, ce vrei, Ăl de sus o să-mi ierte minciuna asta, prietenul este prieten, nu-i aşa?

— Aşa este, răspunse Jake, ieşind din baie, însă există un mic inconvenient…

— Un inconvenient? Ce vrei să spui?

— Îţi aminteşti de fata despre care ţi-am vorbit ieri? Cea care…

Sammy, neîncrezător, îşi ridică braţele în sus:

— Ce? Vrei să spui. De „domnişoara Ceai-şi-fursecuri”? Ăi căzut în cap, zău aşa! Ţi-am aranjat o întâlnire cu o femeie adevărată, o australiancă de nota zece. Cu toate că sunt un bărbat şi jumătate, o australiancă îmi ajunge, crede-mă!

— Dar şi eu mi-am aranjat o întâlnire.

— Jake, ascultă-mă atent!

Se îndreptase de spate şi începu să vorbească cu un ton profesoral, articulând, aproape fiecare silabă, ca şi cum ar fi vorbit cu un copii:

— Trebuie să înţelegi situaţia. Blonda voluptuoasă pe care

ţi-am dibuit-o face parte dintre femeile alea capabile să te mănânce pe pâine într-o singură noapte. Este genul de femeie care ne-ar lăsa laţi, auzi, l-a-ţ-i, dacă n-am fi nişte reprezentanţi de cinste ai aviaţiei navale americane!

— De acord cu tine. Acum, ascultă-mă şi tu o clipă, vrei?

Sammy, descurajat, ridică braţul drept, ca un boxer care abandonează lupta:

— Nu te mai obosi să-mi explici, am înţeles totul.

Se îndreptă spre uşă „adăugând:

— Aveam de gând să începem împreună ziua, luând amândoi micul dejun, dar constat cu regret că astăzi nu mai eşti cel de altădată şi cum eu mor de foame, n-o să te aştept.

Deschise uşa şi se întoarse în prag:

— Ia zi, măcar ai gustat din fursecurile ei personale? Ha, ha, ha!

— Tâmpitule, du-te naibii!

— Bine, bine, mă las păgubaş, situaţia ta este fără scăpare.

Şi trânti uşa în urma sa.

Jake hotărî să facă un duş mai târziu. Se bărbieri la repezeală, grăbindu-se pentru a nu-l scăpa pe Sammy, a cărui farfurie deja goală păstra urme de ouă. Jake comandă un suc de roşii, pâine prăjită cu gem de portocale şi cafea.

— Sammy, ai fi putut verifica mai întâi... ţi-am vorbit ieri despre ea.

— Să verific? Să verific ce şi cum? în orice caz, cum aş fi putut să iau în serios aventura asta cu o gagică care declară că este de acord să bea un ceai cu tine? Auzi, un ceai!

— Sam, nu este o gagică şi nu este o fată oarecare. Să ştii că este o femeie deosebită.

— Bine, bine...

— Vreau să o cunoşti şi tu.

— Nu prea văd cum aş putea figura şi eu în schemă. Şi pe lângă asta, astăzi am o grămadă de treburi. Trebuie să aranjez lucrurile pe care le-am început atât de bine ieri, doar ştii şi tu ce înseamnă asta.

„7” Pa’. Ştiu. În orice caz, îţi sunt recunoscător că te-ai gândit la mine. Dar aş vrea s-o cunoşti. Mi-ar plăcea să ştiu ce crezi despre ea.

Bine, dar jiu la ceai! Dar, cum ţi-am spus, astăzi sunt ocupat până peste cap. Oricum, întrucât am un suflet mare, am să iau în considerare cererea pe care ai făcut-o, domnule Grafton.

Când Callie îi telefonă din holul hotelului, Jake o preveni că avea să coboâre cu un prieten, căruia voia să i-o prezinte. În culoar, Sammy se opri şi întrebă serios: Jake, înainte de toate, spune-mi cinstit, ce dracu-s alea fursecuri?

— Mai du-te naibii!

În aşteptarea liftului, Jake mai insistă încă o dată: Sammy, să fii drăguţ cu ea. Să n-o înspăimânţi. Grafton, toate femeile de care m-ara apropiat până acum au rămas înspăimântate pentru tot restul zi-

lelor lor. Pe de altă parte, dacă întâlnirea mea cu cele două australience se termină nasol, din cauză că, lăsat de izbelişte, voi ajunge la spital după o noapte pe care voi fi obligat să o petrec cu amândouă, să ştii că totul se va termina între noi.

De cum intrară în hol, Sammy întrebă:

— Ea este, aia de-acolo, de lângă stâlp?

— Da, răspunse Jake.

Şi ridică braţul, pentru a răspunde semnului făcut de Callie. Aceasta era îmbrăcată în pantaloni negri şi o bluză galbenă, peste care avea un pulover alb, descheiat.

— Nu prea-i rea „domnişoara Ceai-cu-fursecuri”, spuse Sammy… nu-i rea deloc.

Lui Jake îi veni s-o ia pe Callie în braţe, dar în loc de asta, făcu prezentările ceremonios. Sammy pocni din călcâie şi se înclină uşor. Callie zâmbi larg:

— Jake mi-a spus că eşti colegul lui de cameră. Şi tu eşti pilot?

— Din păcate, da. Şi eu sunt ţicnit, ca şi el!

Callie izbucni în râs:

— Nu ştiam că pentru a fi pilot, este obligatoriu să fii nebun.

Sammy răspunse cu un aer solemn:

— Cazul nostru este cu totul special. Trebuie să fii ţicnit, ca să fii aviator şi trebuie să fii de două ori ţicnit, ca să fii aviator în marina Statelor-Unite. Aşa că suferim de un blestem dublu. Numai nişte nebuni ca noi pot accepta să trăiască închişi cu lunile pe o navă, ca nişte călugări într-o mănăstire.

— Şi de cât timp fiecare dintre voi este obligat să suporte nebunia celuilalt?

Ceţ, doi bărbaţi se consultară din priviri:

— Ne cunoaştem de aproape doi ani, nu-i aşa? spuse Jake.

— Da... Şi de un ari împart cu Jake aceeaşi cljilie, aşa că-i cunosc foarte bine toate defectele. După ce-o să ne întoarcem la mănăstirea noastră plutitoare o să-ţi fac o listă întreagă. Dar n-am să ţi-o pot trimite într-un plic, fiindcă greutatea hârtiei ar depăşi valoarea admisă pentru scrisori, aşa că să nu te miri dacă ai să primeşti un colet poştal.

128

Callie îl privi pe Jake, cu sprâncenele ridicate, apoi îşi întoarse din nou faţa spre Sammy:

— Nu vreau să ai impresia că schimb subiectul, dar spune-mi, îţi place la Hong-Kong?

— Ba bine că nu! Mă simt în al noulea cer J

Jake interveni:

— Callie o să-mi arate astăzi adevăratul Hong-Kong, ferindu-mă de toate capcanele în care cad de obicei turiştii neavizaţi.

— Cu excepţia „Vârfului”, spuse Callie. Este un lucru care trebuie văzut.

— Îl ştiu, declară Sammy cu mândrie. Am fost acolo noaptea trecută.

— Noaptea trecută? se minună Callie. Păi atunci, înseamnă că n-ai văzut nimic!

— Zău? Nici nu mi-am dat seama. Am fost cu o prietenă care mi-a acaparat în întregime simţurile.

Jake începu să râdă:

— Constat că lunile de asceză şi de rugăciuni petrecute în chilia noastră comună, nu prea ţi-au ajutat.

— Ar trebui să te întorci acolo cu prietena ta, ca să vezi panorama.

Sammy se înclină:

— Domnişoară, cred că o să-ţi urmez sfatul, vorbesc serios. Dar pentru moment trebuie să vă părăsesc, tinereilorl

Şi aplecându-se spre Callie îi şopti la ureche:

— Să ştii că lista defectelor lui Jake nu este chiar atât de lungă. De fapt, ai nimerit bine. Este un tip a-ntâia.

— Ce părere ai despre Sammy? o întrebă Jake, de cum ieşiră afară, sub soarele strălucitor.

— E simpatic, dar un pic cam aiurit. Îmi place.

Cerul era sanin, fără vreo urmă de nor. Măturată de briza mării, umiditatea din aer dispăruse.

— Hai să mergem la „Vârf”, adăugă ea. Astăzi este o zi nemaipomenită pentru a admira panorama, şi nu am de gând s-o pierd.

Stăteau lângă parapet. În apropierea unui telescop vechi şi ruginit. Un chine* ce purta ochelari de soare ţinea în braţe un puşti gălăgios care gesticula de zor. Şi se împotrivea să privească prin telescop.

Callie spuse brusc:

— Atmosfera este atât de clară astăzi, încât aproape nu-mi vine să cred. Este ceva neobişnuit, zău aşa. De obicei poluarea este atât de mare, încât practic nu se vede mare lucru.

— Aşa-i, vizibilitatea este formidabilă. Asta este o zi de vis pentru a evada de pe pământ şi a zbura în plin cer.

Sub ochii lor se vedea tot portul, unde se desfăşura un trafic ameţitor de bărci cu pânze şi cu motor. În întreg acel haos, doar feriboturile Star păreau că au un itinerar precis. Jake numără trei feriboturi care se deplasau între insula Hong-Kong şi Kowloon.

— Jake, uită-te la muntele ăla din depărtare. Este Castle Peak. La câţiva kilometri în spate, se află Deep Bay, acolo unde s-a înecat fratele lui Wang Chiang.

— Da, văd.

— Iar de partea cealaltă este continentul, China comunistă.

Jake contemplă îndelung lanţul muntos, de culoare albăstrie-cenuşie. În comparaţie cu el, munţii din Virginia sa natală, acoperiţi de verdeaţă, erau doar biete coline. Într-o asemenea regiune, n-ar fi fost deloc amuzant să cazi cu avionul. Oftă şi în cele din urmă admise:

— Mda, munţii ăştia sunt cu adevărat impresionanţi…

— De multe ori vin aici singură. Merg pe unde am venit şi fac ocolul „Vârfului”, departe de toată lumea asta. Este locul visat, dacă ai de gând să stai de vorbă cu tine însuţi şi să afli ce anume sălăşluieşte în adâncul fiinţei tale.

— Şi ai reuşit să-ţi explorezi adâncurile sufletului tău? o întrebă Jake. Continuând să admire priveliştea.

Callie îşi lăsă capul în jos, părând că se gândeşte înainte de a răspunde.

— Nu este nimic extraordinar în ceea ce văd în mine. De exemplu, dintot. Deauna am crezut în Dumnezeu, dar am ajuns la concluzia că credinţa ji-o să mă ajute prea mult. S-ar putea să mă deranjeze faptul că există intermediari între Dumnezeu şi mine. Dar tu în ce crezi?

— Acum, în momentul ăsta, nu mai sunt sigur de nimic. Dar totuşi cred în ceva. Cred în Jake Grafton. Cred că este destul de curajos, destul de prudent şi cu ochii în patru, ca să nu fie răspândit în mii de bucăţi, undeva, în Vietnam. Sau cel puţin aşa sper.

Callie îşi încruntă sprâncenele.

— Chestia asta mi se pare destul de publicitară. Te face ca să te ducă gândul imediat la poza unui bărbat cu bustul gol, umflându-şi pectoralii şi bicepşii.

— Dar nici pomeneală să mă gândesc la aşa ceva, protestă el.

— Te înţeleg, vorbeşti despre supravieţuire, iar chestia asta o admir. Dar, oricum, trebuie să crezi şi tu în ceva.

— Ce contează dacă cred sau nu în ceva, dacă nu supravieţuiesc? Dimpotrivă, în situaţia asta este indispensabil să cred în mine. Fără să am încredere în mine, aş fi un condamnat la moarte. Când faci războiul pe un portavion şi când eşti catapultat în permanenţă deasupra mării, cel mai des noaptea, dacă nu ai încredere în tine, poţi deveni foarte uşor o amintire pentru ceilalţi.

— Şi tu nu ţi-ai pierdut niciodată încrederea asta în tine?

— Am fost răvăşit de multe ori; dar cred că mi-am păstrat încrederea care-mi era necesară pentru a supravieţui unor situaţii grele, de tot felul. La bordul unui *Intruder,* adică genul de avioane pe care-l pilotez în prezent, pilotul are un tovarăş de zbor, aşa-numitul navigator, care se află alături de el, în carlingă.

— După câte spui tu, zborurile astea sunt de multe ori foarte dificile. Asta înseamnă că trebuie să fii în permanenţă atent, ca să nu faci nici cea mai mică greşeală?

— Nu există pilot care să nu greşească. De fapt, nu există zbor perfect. Indiferent cp-ai face, tot greşeşti până la urmă. Poţi corecta anumite greşeli, dar pe altele nu. În orice caz, nu trebuie comisă greşeala care te-ar ucide, şi în acest punct intervine încrederea pe care trebuie s-o ai în tine. Trebuie să fii convins că nu vei comite niciodată această greşeală fatală.

Coborârâ de pe „Vârf” cu un funicular care avea mai multe locuri libere. După-amiaza era pe sfârşite, iar briza răcoroasă o făcu pe Callie să se lipsească de el. În timpul coborârii, abia dacă mai schimbară vreun cuvânt.

— Încă o dată, zece cenţi pentru gândurile tale!

— Sunt mai valoroase decât zece cenţi. Mă gândeam la tine.

— Sunt măgulită.

— Mă gândeam că mâine plec.

— Şi eu mă gândeam la lucrul ăsta.

— Iar dacă există un lucru sigur, atunci ăla este că nu vreau să te părăsesc. Aş vrea să fi putut să stau mult mai mult timp aici.

— Şi eu aş fi vrut să fi rămas mai mult timp. Dar să nu ne întristăm. Nici nu s-a înserat, şi îmi este aşa o foame, că aş mânca o jumătate de cal.

— O jumătate de cal?

— Da, pentru că până acum nu am fost atât de flămândă, încât să-mi vină să mănânc un cal întreg.

Jake râse împreună cu ea:

— În cazul ăsta, îmi este atât de foame încât aş mânca o herghelie întreagă. Dar m-aş mulţumi şi cu o friptură.

Ajunşi la poalele muntelui, luară un taxi, îndreptându-se spre Jimmy’s Kitchen, un restaurant occidental, frecventat după cum spunea Callie de personalul consulatului. Un tânăr cu sprâncenele zburlite îi întâmpină la intrarea unei săli semiobscure, cu lambriuri de lemn, şi-i însoţi până la o masă aproape ascunsă vederii, amplasată într-un colţ. Tânărul, după părerea lui Jake, semăna izbitor cu Chou-En-Lai, al cărui portret figura în numeroase reviste.

Jake comandă imediat un whisky.

— Am crezut că nu bei decât bere, spuse Callie, muind un crevete în „cocktail sauce”.

— Îmi place şi whisky-ul.

Mai bău o înghiţitură şi-şi unse cu unt o felie de pâine. După ce chelnerul le aduse salatele, Jake mai comandă un whisky, de data asta sec, numai cu gheaţă.

Callie bău gin-tonic, înghiţind câte puţin de fiecare dată. Îşi ridică ochii spre Jake, spunându-i ca în treacăt:

— Mi-a rămas în minte chestia asta, că tu nu crezi în nimic altceva, decât în Jake Grafton.

Acesta rămase câteva secunde ca hipnotizat de ochii ei, în care se reflecta lumina pâlpâitoare a lumânării ce le decora masa. În cele din urmă, îi răspunse:

— Şi cu toate astea, cred în altceva. Cred în oamenii care fac aceeaşi meserie ca mine. Făcem imposibilul ca

niciodată să nu ne lăsăm învinşi. Este ca şi cum am fi *o* singură fiinţă.

— Şi merită încrederea ta, tovarăşii tăi de zbor?

— Da, în cea mai mare parte.

Îşi lasă paharul pe masă şi-l privi îndelung, după care spuse, cu privirea în jos:

— Aşa ar trebui să fie. Mai ales în ceea ce priveşte navigatorul.

Îşi înălţă apoi privirea:

— Viaţa pilotului depinde de el, iar a lui depinde de pilot. Dacă unul dintre ei doi nu se comportă cum trebuie, atunci pot muri amândoi. Între cei doi trebuie să existe o mare doză de încredere. Dar despre una ca asta, este greu de vorbit, nu se poate descrie în cuvinte. Este

E

ur şi simplu aşa cum ţi-am spus,. Şi înţelegi şi tu prea ine. Iar când această încredere reciprocă nu există, atunci…

Până în acel moment, Jake nu se gândise să-i vorbească despre Morgan, când începu, se întrebă ce-l determinase s-o facă. În cele din urmă îşi dădu drumul la gură şi-i povesti despre ultima misiune a sa cu Morgan, descriindu-i până şi cabina însângerată, aşa cum o văzuse el la întoarcerea pe portavion. Singurul lucru care-l trecu sub tăcere, fură visele sale.

— Dar nu trebuie să-ţi reproşezi nimic. Te chinui fără niciun motiv, explodă Callie.

— Habar n-am. S-ar putea să fie fără motiv… Dar mi se pare că şi eu am o parte de vină. Ca în cazul lui Chiang şi cu fratele, său.

— Ai făcut tot ce-ai putut. Nu puteai face mai mult. Aşa că nu i-ai trădat încrederea pe care o avea în tine.

În clipa când Callie se întorcea de la toaletă, soţia lui Chou-En-Lai, tocmai se pregătea să flambeze „chateau-briand”-urile comandate. Un chelner pe care Jake nu-l mai observase până atunci, îi luă paharul gol, în care, mai erau câteva bucăţi de gheaţă, şi pe care el îl tot răsucea cu un gest maşinal.

— Sper să nu-ţi fi trecut pofta de mâncare. Te-am prevenit doar că pe-aici bifteck-urile sunt enorme.

— Să ştii că le-aş putea mânca pe amândouă.

— Te rog să n-o faci. Şi eu sunt moartă de foame, Jake.

Chelnerul puse în faţa lui Callie un pahar cu vin roşu. Aceasta, privind la băutura apărută în faţa lui Jake, cât lipsise ea, îi spuse zâmbind:

— Alt whisky?

Jake ridică din umeri:

— Nu l-am comandat. Mi-a fost adus, pur şi simplu, fiindcă îmi golisem paharul.

— Aha! făcu ea, în loc de răspuns.

Zâmbitor şi cu gesturi elegante, chelnerul îi prezentă lui Callie „chateaubriand'-ul care încă mai sfârâia în farfurie. Callie îi mulţumi în limba chineză, apoi aşteptă ca să fie servit şi Jake, după care începu să mănânce.

— E fantastic! exclamă ea, după prima îmbucătură.

Jake, cu gura plină, o aprobă dând de mai multe ori din cap, cu un aer entuziasmat. Păstrară apoi o linişte respectuoasă, până aproape terminară de mâncat.

— Să ştii că localul ăsta este într-adevăr formidabil, spuse el în cele din urmă.

— În timpul perioadei noastre de reculegere, vreau să sprfh, cât am mâncat, m-am gândit la tine, imaginea- «ă-ţi.

— Mi-e teamă că nu prea a fost în avantajul meu.

— Cred că eşti un bărbat de treabă, Jake.

Şi pe deasupra mesei îşi puse mâna peste cea a lui.

— Şi îmi pare bine că mi-ai vorbit de Morgan, că ai simţit că poţi avea încredere în mine, ca să faci lucrul ăsta.

— Mda, nu este o întâmplare dintre cele mai fericite.

Culese cu furculiţa ultimii cartofi prăjiţi din farfurie şi adăugă.

— Mă tot frământ atâta, fiindcă mă întreb dacă a murit într-adevăr pentru ceva.

Callie se îndreptă de spate şi-şi retrase mâna.

— Te gândeşti că poate noi, americanii, n-ar fi trebuit să ne aflăm în Vietnam?

— Nu am vrut să spun lucrul ăsta. Cred că-mi fac atâta sânge rău din cauza ticăloşilor ălora de la Washington, care nu ne permit să câştigăm războiul ăsta. Se dau înapoi în faţa lucrurilor care trebuiesc făcute pentru a

câştiga. Fiindcă l-am putea câştiga, şi încă fără probleme, dacă am fi lăsaţi s-o facem.

Se opri şi făcu un cerc cu arătătorul pe faţa de masă.

— Există alte motive...

— Bine, atunci spune-mi măcar unul care să aibă sens.

Simţi cum faţa i se înroşise datorită unui aflux brusc de sânge, dar se forţă să continue să vorbească liniştit.

— Bine. Am să-ţi dau unul, care stă într-adevăr în picioare. În prezent, există în închisorile din Vietnamul de Nord mai mult de o mie de soldaţi americani, de fapt nimeni nu ştie cu exactitate numărul lor. Vietnamezii îi înfometează pe oamenii ăştia, îi torturează, îi umilesc. Prizonierii noştri de război trăiesc în infern, în timp ce acasă, în Statele Unite, tinerii noştri cu plete îşi ard în public livretele militare sau se ascund prin universităţi, încercând să se convingă unii pe alţii că războiul este imoral, când, de fapt, ei sunt conştienţi în adâncul sufletelor lor că nu au curajul să lupte.

Jake îşi drese glasul şi continuă cu voce scăzută:

— Trebuie să ne recuperăm prizonierii. Dacă nu, o să putrezească şi o să-şi dea sufletul în lagărele alea ale morţii. —Iar pentru asta, trebuie ori ca noi să câştigăm războiul, ori ca să exercităm asupra comuniştilor o asemenea presiune, încât ei să fie obligaţi să ne înapoieze prizonierii, ca să terminăm odată. Le datorăm lucrul ăsta, alor noştri.

— Jake, te înţeleg perfect. Şi eu ţin ca vietnamezii să ne dea înapoi prizonierii. Dar sute de alţi oameni mor zi de zi în acest război. Gândeşte-te la miile de vieţi pe care le-am putea salva dacă am pune capăt chiar astăzi acestui îngrozitor război.

— Să punem capăt chiar astăzi războiului? Cu alte cuvinte, să plecăm cu coada între picioare? Păi atunci, dacă ne abandonăm prizonierii în mâinile duşmanului, dacă nu ne ţinem promisiunile faţă de ei, unde o să mai găsim noi oameni dispuşi să lupte mâine, în caz de alt război?

Îşi luă paharul, îl privi o clipă, apoi îl lăsă pe masă.

— Marea forţă a combatanţilor constă în încrederea pe care o au în camarazii lor, în ţara lor. Callie, să fim realişti. Din punctul tău de vedere, războiul se poate desfăşura şi pe lună.

Ea îi răspunse cu blândeţe:

— Numai că nu-i aşa, Jake, este? Aş vrea să-ţi spun un lucru. Theron, fratele meu, a fost…

— Fratele tău? Precis că şi el crede că războiul ăsta este imoral, nu-i aşa?

— Într-un oarecare sens, da. Dar…

Jake îi reteză vorba furios:

— Nu cumva i-a şoptit Dumnezeu la ureche că ar fi bine să se mute în Canada, unde nu este război? Fără îndoială că se simte fericit, cu casetofonul lui stereo şi cu tot restul, şi, mai mult decât atât, se simte şi moral. Doar dacă n-o fi unul dintre studenţii ăia din Berkeley, care protestează între două fumuri de marijuana şi…

Se întrerupse brusc. Callie se ridicase de pe scaun şi-şi lua poşeta. Aplecându-se deasupra mesei, îi spuse cu răceală:

— Ceea ce voiam să-ţi spun înainte să mă întrerupi, a fost că fratele meu şi-a pierdut ambele picioare în Vietnam şi că încearcă cu disperare să creadă că avem toate motivele să continuăm acest război. Dar nu reuşeşte, şi lucrul ăsta îl roade în permanenţă.

Chelnerul sosi cu ceştile cu cafea. Jake încercă s-o oprească:

— Doar n-ai să pleci… aşa.

— Oh, ba da, am să plec chiar aşa!

Jake se ridicase şi el, bâiguind:

— Nu ştiam… eu…

— Jake Grafton, să ştii că poţi să fii foarte crud, atunci când vrei.

Şi ridică mâna, pentru a nu-l lăsa să spună nimic.

— Şi doresc să mă întorc singură, ai înţeles?

Chelnerul rămăsese cu tava în mâini, vizibil contrariat. Callie îl ocoli şi ieşi din restaurant.

După câteva clipe, Jake se aşeză şi apucă cu o mână tremurătoare ceaşca cu cafea, încât vărsă din ea pe farfurioară. Nu reuşise să-şi dezlipească privirea de cealaltă ceaşcă plină, pusă vizavi de el pe masă. În cele din urmă plăti şi ieşi.

Afară, se întunecase. Luă un taxi până la consulatul, american. De cealaltă parte a străzii, lumea stătea la coadă, aşteptând un tramvai. La dreapta sa, în plin cer, se distingeau împrejurimile „Vârfului", marcate de o puzderie de lumini. Se orienta o clipă, îşi aminti unde se găsea blocul

în care locuia Callie, faţă de consulat după cum i-l arătase ea de pe „Vârf" şi porni într-acolo, luând-o pe Garden Road. Sufletul său era un vârtej de emoţii şi sentimente, asemănătoare unor frunze moarte, duse toamna de vânt.

Ajunse la imobilul prevăzut cu balcoane şi intră. Începu să parcurgă culoarele pustii, oprindu-se în dreptul fiecărei uşi pentru a privi numele scris pe ea. Paşii îi răsunau pe pardoseala goală. La etajul al treilea, pe o bucăţică de hârtie galbenă, fixată chiar deasupra vizorului, citi în sfârşit „C. Mekenzie".

Bătu la uşă. Callie deschise, îmbrăcată într-un neglije din mătase galbenă. Ochii încă îi mai erau umflaţi de plâns.

— Vreau să-ţi cer iertare pentru Theron şi pentru tot ce-am putut spune.

Îi privea fix chipul care încetul cu încetul, începea să «e destindă.

— Mulţumesc… Acum ştiu că nu m-am înşelat.

Se dădu la o parte, pentru a-i face loc să între, după care închise uşa în urma sa.

În acea seară, la clubul ofiţerilor din Cubi Point, domnea o atmosferă de nedescris. Cel puţin asta fu impresia lui Jake şi a lui Sammy când deschiseră uşa. Vacarmul dinăuntru, datorat nu numai orchestrei care interpreta melodii de rock and roii, îi izbi de cum intrară. Vocile aviatorilor şi marinarilor care cântau în cor, sărbătorind ultima zi de şedere pe pământ, se ridicau deasupra tuturor zgomotelor. A doua zi dimineaţă, la ora opt, portavionul avea să ridice ancora.

Snake Jones, unul dintre piloţii escadrilei, stătea lângă uşă, cu un pahar în mână. Cu un gest al mâinii, îi salută pe cei doi care intrară.

— Totul este în regulă la Hong-Kong?

— Este formidabil, răspunse Lundeen. Mi-am ales chiar şi un loc. Acolo îmi voi petrece ultima reîncarnare.

— Ce-ai spus? N-am auzit nimic.

— Es-te for-mi-da-bil! urlă Sammy. V

— Păcat că v-aţi întors! în seara asta trebuie să ne descurcăm singuri cu băutura. Chelneriţele au spălat putina acum vreo juma de oră.

— Da’ ce s-a întâmplat?

— Un tâmpit din A-7 s-a urcat pe-o masă şi s-a dezbrăcat de tot, iar după aia a căzut beat mort. Ai lui l-au dus, la toaletă şi pe urmă l-au adus, tot gol, şi l-au aşezat pe tejgheaua de la bar.

Noii veniţi îşi făcură cu greutate drum până la bar.

— Băieţi, în seara asta este sărbătoare, aşa că preţurile au scăzut, doar zece cenţi paharul, spuse barmanuL

— Aştia-s nişte nemernici, Jake, spuse Sammy. Ne permit să ne îmbătăm criţă aproape pe gratis.

După ce ciocni cu Sammy, Jake îşi goli paharul dintr-o răsuflare şi apoi îl puse pe tejghea. În timp ce barmanul i-l umplea din nou, privirea sa făcu înconjurul sălii înecate în nori de fum. Piloţii de vânătoare se strânseseră lângă peretele din fund, urlând cântece obscene şi spărgându-şi

paharele goale de şemineu. Luptând cu curaj pentru a i se auzi vocea, solista continua să cânte pe estrada situată în mijlocul imensei săli. Între orchestră şi bar, patru mese erau rezervate jocului de zaruri.

Jake şi Sammy se îndreptară spre jucători. Dintr-o privire, Jake îşi dădu seama că miza de la fiecare masă nu depăşea o sută de dolari, însă noapea de abia începuse. Către sfârşitul petrecerii, mizele aveau să urce până la şase sau şapte sute de dolari, iar înainte de închidere, când direcţia avea să declare că va accepta şi cecuri, unii dintre ei aveau să-şi rişte chiar solda întreagă. Aceiaşi şi aceiaşi jucători care se puteau vedea seară de seară, ocupau locurile la mese, dar câştigătorii încă nu se detaşaseră vizibil.

Cowboy Parker prezida una dintre mese, în faţa unei grămezi de bancnote de câte douăzeci de dolari. Îi salută pe Sammy şi pe Jake dintr-o mişcare a capului, adresându-le câteva cuvinte pe care Jake nu le înţelese, după care se concentră imediat asupra jocului. Jake îşi aminti de o mărturisire pe care acesta i-o făcuse într-unul dintre rarele sale momente de confesiune: cu banii pe care îi câştigase la joc, îşi mobilase complet casa din Statele-Unite.

Razor Durfee şi Abe Steiger stăteau împreună cu alţi ofiţeri la o masă mai îndepărtată, chiar lângă bar. Din nou trebuiră să se chinuie până să treacă prin mulţime, pentru a ajunge la ei. Razor văzându-i îi strigă:

— Jake, uită-1’ pe noul tău navigator!

De lângă Razor, se ridică un tip în uniformă, care-i întinse mâna lui Jake. Era mai înalt decât acesta cu cel puţin cinci centimetri, foarte lat în umeri, iar din figura arsă de soare, răzbătea o privire rece şi pătrunzătoare.

Pe pieptul uniformei, sub insigna de aviator, se aflau trei decoraţii, dintre care prima era „Distinguished Flying Cross” cu două stele aurite. Individul se prezentă:

— Virgil Cole.

Slrunsoarea mâinii sale era bărbătească. Sammy se îndepărtă, dar Jake, dornic să-l cunoască, îşi trase un scaun

şi se instală alaiuri de el. Cole, vizibil uşurat că Razor era cel ce conducea discuţia, asculta în tăcere rezumatul pe care acesta îl făcea asupra activităţii sale, mulţumindu-se să dea din cap şi să-şi bea berea, cu înghiţituri mici.

— ...şi după două campanii, a fost numit navigator-instructor în VA-42, iar acum se află la noi, încheie Razor.

— În total, are la activ opt ani de activitate aeronavală, adăugă Steiger.

Razor se aplecă spre Jake şi-i şopti la ureche:

— Nu este deloc vorbăreţ, şi abia dacă zâmbeşte.

Însă Jake îşi dăduse deja seama de acest lucru. Îl întrebă pe Cole unde se născuse şi ce universitate urmase. Drept răspuns, obţinu trei cuvinte „Winslow, Arizona” şi apoi „Phoenix”.

Aceasta fu totul. În jurul lor, gălăgia devenea din ce în ce mai asurzitoare. Razor continuă să-i prezinte lui Cole pe noii sosiţi, ceea ce-i dădu lui Jake răgazul să observe cu atenţie reacţiile celui ce avea să-i fie navigator. Ochii acestuia, de un albastru metalic, scrutau fiecare figură nouă, în timp ce colţurile buzelor schiţau un început de zâmbet, după care încremeneau pe loc, ca şi restul chipului său. Doar ochii îi erau vii. Părea că degajă un aer de superioritate amuzată.

Uşoara jenă pe care o arătase când fusese vorba despre el dispăru când se abordară în discuţie alte subiecte.

Lundeen, care se întorsese între timp, întrebă cu neastâmpăr:

— Unde sunt ceilalţi băieţi?

— La barul Tailhook, îi răspunse cineva.

Sammy îi făcu semn lui Jake, iar acesta, ridâcându-se, i se adresă lui Cole:

— Haidem şi noi acolo*!*

Cole îi urmă pe cei doi până la uşa laterală a holului.

Traversând peluza de iarbă care conducea spre o anexă a clubului, o clădire joasă din ciment, Jake îl întrebă pe Cole cum prefera să i se spună.

— Poţi să-mi spui Virgil. Sau Cole. N-are nicio importanţă.

Când cei trei intrară, localul era plin de clienţi care-şi depăşiseră demult măsura. Se putea auzi cum se răcneau tot felul de istorii cu marinari şi aviatori, mai mult sau mai puţin adevărate, cărora nimeni nu le acorda însă vreo

atenţie. Aşa cum le spusese Snake, un bărbat goi zăcea întins pe burtă pe tejgheaua barului, şi ţinea între iese «cireaşă scoasă dintr-un lichior.

— IJe ce i-au întins pe burtă? întrebă Jake.

Micul Augie scoase un strigăt reprobator:

— Jake, unde naiba ai fost crescut tu? Toată lumea Stic, şi încă din fragedă pruncie, că dacă cineva s-a îmbătat, trebuie culcat pe burtă, ca nu cumva să se înece cu propria-i vomă.

— Asta-i o treabă deşteaptă, făcu Jake cu gravitate, după care îi luă interlocutorului său unul din cele două pahare pe care acesta le ţinea în mâini. Îl goli pe jumătate şi i-l înapoie.

— Poţi să-l bei tot, Jake. Paharul ăsta era pentru Jake Nebunul, cel mai mare ucigaş de boli din toată marina americană. Dacă vrei să-ţi mai facă cinste cu încă unul, n-ai decât să-mi spui.

— Mulţumesc, făcu Grafton, din ce în ce mai grav.

— Trei whisky-uri cu gheaţă, comandă Lundeen, arătând spre Grafton şi Gole.

După câtva timp, apăru şi Cowboy Parker.

— Ai obosit să tot câştigi? îl întrebă Jake.

Parker părea profund dezgustat:

Este încă, prea devreme. Fiii ăştia de căţele sunt nişte fricoşi şi nu mizează decât pe firfirici. O să trec mai încolo, când o să fie gata de jumulit. Văd că ai făcut cunoştinţă cu Virgil Cole.

Jake răspunse dând din cap, căutând în zadar să spună ceva despre noul său navigator.

— Cum a fost la Hong-Kong? se interesă Parker.

— Bine, bine, răspunse Jake.

— Vreo gagică?

— Mda…

Roşise fără să vrea sub privirea maliţioasă a lui Sammy şi văzu cum privirea lui Cole, ca nişte raze X, se plimba de la el la Parker.

Ochii lui Jake întâlniră întâmplător pilotul întins pe tejghea, care continua să doarmă. După ce se uită la el îndelung, Jake se hotărî că trebuie să-l îmbrace, atât din P'Jdonre, cât şi pentru a nu-i fi frig. Drept pentru care îşi scoase şosetele şi le puse în picioarele pilotului care continua să rămână în nesimţire.

141

După ce îndeplini, nu fără oarecare dificultate această misiune, se întoarse spre Lundeen şi-i spuse:

— Sammy, îţi mulţumesc că m-ai dus la Hong-Kong. Zău că a fost teribil.

— N-ai de ce.

— Ba da, şi vreau să-ţi spun că niciodată nu m-am simţit atât de bine. Asta-i genul de viaţă care-mi place a fi trăită pe pământ. Zău, Sam, mă simt în formă.

— Eşti beat, Jake, şi când eşti beat, întotdeauna te simţi în formă.

Jake nu comentă deloc acest adevăr, care, după câteva clipe de gândire, i se păru incontestabil. Un pilot al forţelor aeronavale americane vede întotdeauna viaţa în roz după o anumită doză de băutură.

— Aha, uite pe cineva care mi se pare potolit, făcu o voce în spatele lor.

Era un comandor îmbrăcat într-o bluză albă, cu mâneci scurte, care privea la cel gol, întins pe tejghea. Sub insigna de pilot cu aripi aurite, avea patru rânduri de decoraţii, care se aliniau deasupra buzunarului stâng al bluzei. Prima decoraţie era „Steaua de argint". Părul negru, tăiat scurt, scânteia pe alocuri de fire albe, iar cascheta, aşezată drept în creştetul capului, îi stătea într-un echilibru precar. I se adresă lui Sammy, ca şi cum ar fi continuat o discuţie demult începută:

— Tipul mai trăieşte?

— Da, domnule. Cel puţin, la ultima noastră verificare. Mai trăia.

Ofiţerul se întoarse spre un filipinez scund, îmbrăcat în haine civile, care stătea în spatele său:

— Parcă mi-ai spus că omul ăsta era complet gol?

— Chiar aşa, domnule, şi după cum vedeţi, aşa şi este. S-a urcat în picioare pe o masă şi s-a dezbrăcat de tot. Ofensând pudoarea personalului meu feminin.

Comandorul dădu grav din cap:

— Totuşi constat că are şosete în picioare, ceea ce înseamnă că parţial este îmbrăcat.

— Domnule, dacă aşa ceva se va mai întâmpla o singură dată, personalul feminin va părăsi definitiv localul. Şi cine o să plătească pagubele din sala mare, cât şi oglinda de-aici?

142

— Sunt convins că n-o să fie nicio greutate să-ţi găseşti înlocuitoare pentru cele care au de gând să plece. Pot să te asigur că am un dosar cu mai mult de o sută de cereri de lucru din partea unor femei, pentru fiecare dintre civilii care sunt angajaţi la noi. Iar în privinţa pagubelor, fii convins că ofiţerii pe care-i vezi aici că mă ascultă, o să-ţi plătească tot ce o să-mi treci pe listă.

— Dar!..

— Dacă o să te întorci chiar acum în sala mare, o să ai timp să-mi faci lista asta şi să mi-o trimiţi până mâine.

Se întoarse cu spatele la el şi zâmbi spre Grafton şi Lundeen:

— Şi cum a decurs seara?

— Totul a fost bine, domnule, nicio problemă. Dar îmi. Permiteţi să vă fac o sugestie? Ar fi bine să vă scoateţi cascheta, înainte ca cineva să observe că o aveţi pe cap şi să fiţi nevoit să faceţi cinste la toată lumea, aşa cum este obiceiul.

Comandorul îşi duse mâna la caschetă, surprins, apoi se răzgândi:

— Doar ăsta este un obicei care nu trebuie încălcat, aşa-i?

Şi, ridicând vocea, spuse:

— Barman! Ce mai aştepţi? Nu vezi că aici este cineva cu cascheta pe cap? Un rând de băutură la toată lumea!

Dintr-odată, cei şaizeci de oameni se năpustiră la bar.

Către ora două după miezul nopţii, câţiva ofiţeri din A-7. Îşi făcură apariţia, în căutarea colegului lor, care zăcea mai departe, gol, pe tejgheaua barului. Când camarazii puseră mâna pe el, ca să-l ridice, sforăia cu un aer fericit, întipărit pe figură. Cum deschise ochii, ceru un coniac. Ţinea cu tot dinadinsul să continue petrecerea atât de bine începută. Îşi reveni complet, abia după ce aruncară pe el nişte apă rece.

Jake ieşi şi se aşeză pe iarbă, la vreo cincizeci de metri de bar. De unde stătea, se putea vedea portavionul *Shiloh* la chei, sub lumina proiectoarelor portului. Chiar şi în ciuda depărtării de vreo doi kilometri, tot părea

gigantic. În spatele său, apa întunecată se întindea până la colinele de pe malul opus, iar golful se deschidea spre sud, către mare. Briza sărată ce sufla dinspre larg era binevenită, aşa încât Jake se întinse pe iarbă, lăsându-şi privirea să rătăcească printre stele.

Peste două zile, avea să zboare din nou, avea să străpungă iarăşi barajele de foc ale bateriilor antiaeriene, să bombardeze obiectivele lipsite de interes şi în consecinţă tot fără rezultat. Obiective ca acel parking de camioane, pe care un observator avusese impresia că-l văzuse în junglă, sub nişte copaci, şi care provocase moartea lui Morgan, cu puţin timp în urmă, o săptămână, sau poate zece zile. Undeva, în cer, foarte departe, i se păru că vede brusc carlinga pătată de sânge a *Intruder*-ului aşa cum îi apăruse în clipa când i se deschisese uşa de plexiglas. Sânge, numai sânge peste tot.

Mâinile i se crispară în iarba umedă. Se ridică în capul oaselor. Pentru o clipă, se întrebă ce anume avea să-i rezerve viitorul şi care va fi rolul jucat de Callie. Pentru a nu se mai gândi, începu să contemple enorma masă a portavionului şi tenebrele oceanului ce umpleau intrarea în goli.

13

A doua zi, dimineaţa, la ora opt, în timp ce soarele urca încet de după vârfurile munţilor care mărgineau golful, *Shiloh,* tras de două remorchere, se îndepărta de chei şi sub acţiunea propriilor motoare se îndrepta spre ieşirea din golf. În faţa sa se aflau două contrator pil oare, iar în spate alte patru. După ce intrară în ocean, escorta se desfăcu asemenea upui evantai şi fiecare dintre „câinii de pază" îşi ocupară locul în jurul său. Întregul ansamblu se îndreptă spre vest, depărtându-se de Filipine. Peste trei ore, vârfurile insulei Luzon începură să se confunde cu oceanul. Din nou, orizontul deveni pustiu. Pe cer, alunecau încet câţiva nouraşi, duşi de alizeu.

Către prânz, mica escadră îşi schimbă direcţia de mers, pentru a fi cu faţa la vântul ce începuse să bată dinspre. «ud-vest şi încetini deplasarea până când viteza vântului pe puntea de aterizare ajunse la treizeci de noduri. Imediat, cele câteva avioane care decolaseră de la Cubi Point, câteva F-4 şi A-7, un E-2 şi un *Prowler* EA-6B, luară poziţie pentru a apunta în ordinea stabilită.

După ce toate avioanele se întoarseră la bord, echipajele lor se întâlniră în diverse săli de adunare cu observatorii zborurilor, în vederea unei scurte analize a evoluţiilor respective, după care avea să urmeze un examen scris al cărui subiect îl constituia antrenamentul aviatic al marinei şi procedurile operative. Pentru fiecare tip de avion, exista câte un manual diferit. Jake şi Sammy exersau cu regularitate, întrebându-se reciproc despre detaliile constructive şi diversele sisteme electronice kle avionului, cât şi despre performanţele lui în diferite situaţii posibile de luptă, cu alte cuvinte, despre tot ceea ce era nevoie să se ştie. Însă cele mai frecvente subiecte de exa-

men aveau ca obiect analiza situaţiilor critice, încercându-se să se imprime piloţilor reflexele de care aceştia aveau

nevoie în cazurile cele mai dificile.

— Şi dacă o să zbârcesc? întrebă brusc Micul Augie.

Din celălalt capăt al sălii, îi răspunse Marele Augie l.

— Dacă o să zbârceşti, n-o să mai zbori.

— Şi dacă m-am săturat să mai zbor?

Toţi cei prezenţi îi răspunseră în cor fraza consacrată 5

— Nu-ţi fă griji. O să se găsească alt mod prin care să mori!

Abe Steiger se afla în biroul în care se pregăteau misiunile.

— S-ar zice că nu dormi niciodată? îi spuse Jake Grafton, de cum intră.

— Acelaşi lucru se poate spune şi despre tine, răspunse Abe, ridicându-şi ochelarii cu vârful degetului arătător şi împingându-i pe frunte.

Jake dădu din umeri:

— Astăzi am avut o grămadă de treabă.

Privi în jur, în speranţa de a vedea pe undeva o hartă a Hanoiului, însă zări doar o listă cu hărţile Indochinei:

— Auzi n-ai cumva vreo hartă detaliată a Hanoiului, în care să se poată vedea şi străzile?

Steiger consultă lista, apoi căută prin sertare.

— Nu este cine ştie ce grabă. Vreau numai să văd cu v ce naiba seamănă oraşul ăsta, adăugă el, dându-şi seama că trezise curiozitatea lui Steiger.

— Mda, înţeleg…

Luă un sul din sertarul unui fişet şi-l întinse pe masă.

— Da, te înţeleg. Şi mie mi se mai întâmplă să mă uit pe harta asta, din acelaşi motiv. Cum să-i dăm gata?

Împreună, priviră îndelung liniile trasând arterele principale cu monumentele lor cele mai importante. Fluviul Roşu cu podurile sale, gândindu-se la cât timp i-ar lua. Unui navigator să caute prin radar un obiectiv anume în acel labirint.

— N-ai ceva mai amănunţit? întrebă în cele din urmă Jake.

— Nu.

— Unde este hotelul Hilton?

Arătătorul lui Steiger ateriză asupra unui punct:

— Aici se află vechea închisoare. Şi tot aici se găsesc şi oamenii noştri, făcuţi prizonieri. Asta este pentru ei hotelul Hilton.

Un asemenea umor negru era de aşteptat la starea de spirit în care se afla Steiger. În aşteptarea veştilor de la soţia sa, care soseau din ce în ce mai rar, probabil că se aplecase de multe ori asupra acelei hărţi. Jake îşi aprinse o ţigară.

— Da' nişte fotografii, nu ai?

— Am ceva. Aşteaptă puţin.

Trecu în cabina vecină, unde se developau fotografiile luate de avioanele de recunoaştere. Ieşi de acolo cu câte un teanc în fiecare mână.

— Uite. Dar nu este nimic recent.

Vederile de sus şi dintr-o parte erau amestecate. Căută să vadă printre însemnări dacă nu se menţiona undeva despre sediul guvernului sau cartierul general al partidului comunist. Remarcă două fotografii care reprezentau fără îndoială nişte clădiri importante, una dintre ele având în faţă un catarg, în vârful căruia se afla un steag. Forţându-se să nu arate interesul pe care-h resimţea, continuă să privească nepăsător fotografiile, una după alta.

Se gândi că încă nu-i ceruse scuze lui Abe pentru reacţia pe care o avusese în timpul ultimei lor întrevederi. De fapt, intenţionase chiar atunci s-o facă. Era prima oară când se întâlneau de la acel incident şi o jenă reciprocă apăsa asupra relaţiilor dintre ei. Nu pomeni nimic despre acest lucru şi se limită doar la a-şi da părerea cu privire la câteva fotografii.

După cum se vedea în ele, cea mai mare parte a oralului era formată dintr-un număr uriaş de clădiri cu trei sau patru etaje „cu rufe puse la uscat aproape la toate ferestrele. Se mai aflau dispersate, ici şi colo, clădiri joase, lin care ieşea fum. În afară de toate asta, nimic. Nici măcar un hotel, nici măcar un singur monument, cum ar fi trebuit să fie ca în cea mai mare parte a capitalelor lunii.

Luă fotografiile şi le înşiră în faţa sa, pentru a examina din nou, mai atent, pe fiecare. Dacă ar trebui să fleg acum un obiectiv, atunci, undeva, în oraşul ăsta

trebuie să-l găsesc. Dacă este ceva în tara asta care merită deranjul de a fi bombardat, atunci aici se ascunde, sub ochii mei. Dar unde dracu' oare?

— Nu ai cumva şi nişe fotografii în infraroşu în colecţia ta?

— Stai să mă uit, răspunse Steiger, după o clipă de ezitare.

Abia dispăru, că Jake înşfăcă vreo zece fotografii mai interesante şi le vârî sub bluză. Când Steiger reveni cu trei fotografii în infraroşu, Jake stătea cu degetul nepăsător deasupra hărţii.

O fotografie în infraroşu, seamănă cu una obişnuită, făcută în timpul nopţii de un observator nemişcat, cu timpul de expunere al aparatului fixat la infinit. Luminile care se văd în fotografie nu provin de la iluminatul de noapte al oraşului, ci de la sursele de căldură. De exemplu, trotuarele care au absorbit în timpul zilei energia solară, se transformă, în clişeul luat în infraroşu, în benzi cu o luminozitate foarte slabă. Câteva puncte mai strălucitoare, reprezentau probabil uzine mai mult sau mai puţin subterane, în timp ce altele, aproape imperceptibile, care păreau că împânzesc oraşul aproape în întregime, proveneau cu siguranţă de la coşurile locuinţelor. „Oare ce mai pot afla de la clişeele astea?" se întrebă el. Clădirile publice, degajă aer cald sau rece? Probabil că depinde şi de ora la care au fost făcute... Iar dacă se foloseşte o lupă, se mai poate vedea şi altceva? În cele din urmă, îşi dădu seama că-i lipseau informaţiile necesare pentru a interpreta mai bine imaginile. Cu un oftat, i le înapoie lui Steiger.

— Poţi să-mi împrumuţi harta asta? î] întrebă, rulând harta la loc.

Sammy dormea în cabină. Jake se aşează liniştit în cuşeta sa şi analiză fiecare din fotografiile furate, apoi le închise în birou.

Un obiectiv esenţial, vital? Poate cartierul general al partidului comunist? Şi de ce nu? Dacă ar reuşi să lanseze două sau trei bombe de patru sute cincizeci de kilograme,

atunci ar distruge din temelii acest centru vital, ceea ce ar constitui un avertisment serios dat regimului

comunist. Era convins că şi guvernul american, în ciuda aparentelor, se pregătea de un război adevărat. Poate că acest lucru ar convinge pe turbaţii ăia de comunişti că este mai indicat să dialogheze, decât să facă apel la conştiinţa omenirii.

Vârful ţigării sale era un punct roşu în întuneric. Da, asta ar fi într-adevăr un obiectiv, nu un ipotetic „parking de camioane" sau „o cale ferată deja distrusă", ci un scop real. Care.. Merita deranjul", cum spuneau aviatorii, o lovitură fulgerătoare care ar putea conduce la un deznodământ fericit al războiului. Era convins că pentru a începe să judece, comuniştii trebuiau mai întâi să primească una peste mutră. Ar fi priceput ei ce însemna asta. Cu siguranţă că aveau să-şi mobilizeze toate forţele pentru a-şi apăra capitala, şi atunci americanii trebuiau să-i înfrunte…

Cu siguranţă că şi Morgan ar fi fost de acord cu strivirea cartierului general al viermilor ălora. Dar Cole? Cole era un navigator competent, şi fără îndoială un bun luptător. Putea să-l abordeze fără să rişte? Asta avea s-o afle în câteva zile, după primele zboruri, în noua echipă.

Îşi stinse ţigara, apoi veioza şi se dezbrăcă în întuneric. Tremura de bucurie că, în sfârşit, putea să dea inamicului o lovitură reală, zdrobitoare.

14

În momentul când Jake urcă în carlingă, Virgil Cole era deja instalat la locul său, prins în chingile de fixare, şi pregătindu-se să-şi verifice hărţile şi fişele cu informaţii. Maggot, „căpitanul" avionului, cât timp acesta se afla la bordul portavionului, îl urmase pe Jake până la scară şi se aplecă pentru a-l ajuta să-şi fixeze harnaşamentul de zbor.

— Unde zburaţi, astăzi, domnule comandant?

Grafton scoase din buzunarul de pe piciorul

combinezonului o hartă. O despături şi arătă cu degetul:

— Uite, chiar aici…

Ceea ce indica el cu degetul era o regiune verde şi maronie, cuprinzând o parte din deltă şi din munţi, în care liniile albastre reprezentau cursurile de apă, iar punctele şi eereuuţele sate şi oraşe cu nume dintre cele mai ciudate.

— Ce se află acolo? întrebă Maggot.

— O centrală electrică, răspunse Jake şi dădu din umeri.

Era vorba despre una din acele centrale electrice care mai fuseseră bombardate de cel puţin trei ori în decursul ultimelor şase luni.

— Şi unde se află Hanoiul? se interesă tânărul.

Jake desfăcu harta mai mult.

— Aici. Iar noi ne aflăm aici, adăugă el, mişcându-şi degetul până la Golful Tonkin.

Maggot începu să râdă:

— În cazul ăsta, îmi pare bine că nu vă însoţesc, domnule comandant.

Şi ca de fiecare dată, verificarea de rutină pe care regulamentul o impunea pilotului fu reluată. Cu voce tare,

Jake cita din memorie denumirile butoanelor şi comutatoarelor ce se găseau la îndemâna sa, pentru a le controla apoi poziţia cu mâna, aproape pe nevăzute. Se mişcă de câteva ori pe scaun, constatând cu satisfacţie că era scaunul său preferat. Închise din nou ochii, pentru a mai verifica încă o dată poziţia butoanelor şi a comutatoarelor.

Apoi îşi potrivi ceasul de la mână cu cel de pe tabloul de bord. Mai erau doar trei minute până la primire ordinului de pornire a motoarelor. Pe punte, Maggot şi membrii echipelor de artilerişti îşi puseseră căştile de protecţie şi vestele gonflabile, pentru cazul în care suflul reactoarelor ar fi aruncat pe cineva peste bord. „Totul este prevăzut, chiar şi moartea noastră”, se gândi Jake. Se lăsă pe spate în scaunul său, plivind jocul de lumini şi umbre al razelor soarelui printre nouraşii ce alunecau pe cer.

— Zău că este o zi potrivită pentru zbor, îi spuse lui Cola, care era ocupat în continuare cu calculatorul său. Acesta ridică o clipă capul şi mormăi:

— Mda…

Jake îşi puse casca. Se concentra, aşteptând semnalul, în mai puţin de zece minute, avionul avea „să facă pe taxiul” către cea de-a treia catapultă, din mijlocul punţii de zbor, de unde avea să se înalţe.

Aşteptându-şi rândul la decolare, avu timp să se uite la Muldowski, contramaistrul cu statură uriaşă care supraveghea cele două catapultări din mijloc.

Motoarele ambalate la maxim bubuiau cumplit. Jake îl văzu pe Muldowski răsucindu-şi degetele, iar marinarii care aşteptau acest semnal, se grăbiră să se depărteze de aparat. Prova navei urca şi cobora în ritmul hulei. Încă o clipă şi catapulta avea să-l proiecteze deasupra mării, cu o asemenea acceleraţie, încât în exact două secunde şi jumătate trebuia să atingă viteza de zbor. Dacă nu, ar fi urmat o catastrofă.

Ca de obicei, în momentul când *Intruăer,* lansat cu viteza unui glonţ, părăsi nava şi începu să urce în aerul sărat şi pur care-i umplu imediat lui Jake plămânii, acesta scoase un strigăt triumfător de bucurie. Cole îşi examină o clipă pilotul cu ochi critic. Dar Jake deja virase pe aripa stângă, pentru a face loc avionului următor. Ajuns la cinci

sute de picioare, *Intruder* se balansă uşor câteva secunde timpul necesar pentru escamotarea flapsurilor.

Conformându-se regulamentului, menţinu altitudinea de cinci sute de picioare, până când Tacanul, dispozitivul radio de ghidare automată, îi indică şapte mile depărtare de navă. De abia atunci era autorizat să-şi ia zborul pentru a urca deasupra norilor, la zece mii de picioare.

Ajuns la acea înălţime, zări în spatele său, la vreo şase mile, cele două avioane de alimentare KA-6D pe care le căuta. Escorta acestora era formată din două avioane de

vânătoare *Phantom,* care, lipite de ele, îşi aşteptau rândul pentru a se alimenta cu carburant.

La treisprezece mii de picioare, Jake încetă să mai urce şi începu să scruteze orizontul. Zări destul de repede cele două avioane A-6 pe care le căuta. Ele se aflau la cel puţin douăsprezece mile de el. Viră şi mări viteza, pentru a se apropia de ele şi a se plasa lângă aripa dreaptă a „şefului". Împreună, începură să descrie un cerc, aşteptând ca fiecare dintre avioane să-şi ocupe locul în formaţie. Cel de-al patrulea *Intruder* ţâşni de la o milă şi li se alătura în câteva clipe. Era vorba de „Cel Nou", cum încă i se mai spunea pilotului nou sosit care avea să-l însoţească în raidul său.

Începând din acel moment şi până când aveau să atace centrala inamică, toate cele patru avioane aveau să zboare în formaţie, aproape aripă lângă aripă. Jake se afla în dreapta lui Camparelli, iar în dreapta sa, „Cel Nou", care, după cum evolua, părea să-şi cunoască perfect meseria. Dacă formaţia era obligată dintr-un motiv oarecare să se împrăştie, Micul Augie, care se afla lângă aripa stângă a „şefului" avea să rămână împreună cu acesta, în timp ce Grafton urma să facă echipă cu „Cel Nou", Orice accident întâmplat unuia dintre cele două aparate ale fiecărei echipe, avea să aibă astfel un martor. Cele patru avioane *Intruder* A-6 coborâră la o mie de picioare pentru a ocupa poziţia prevăzută, adică la vreo două sute de picioare în spatele celor cinci A-7 care conduceau atacul şi pe care trebuiau să le urmeze, ţinându-se la două sute de-picioare în dreapta lor. O a doua grupă de avioane A-7 flancă în curând pe prima, pe partea stângă a acesteia. Toate bombardierele se aflau încă la bord. În radio, nu se auzea vorbindu-se decât de ele.

152

Diavol cinci doi trei. Aici Şoimul unu. Cât timp mai mirează alimentarea?

„Şoimul unu" era comandantul grupei.

— Cam trei minute.

— O.K. Virez deasupra navei şi apoi mă îndrept spre

obiectiv. Dacă vânătorii n-au terminat încă cu alimentarea. Or să ne ajungă din urmă.

Comandantul grupei avea reputaţia de a nu tărăgăna niciodată pregătirile unui raid, ceea ce explica şi postul pe care-l ocupa.

Încetul cu încetul, întreaga formaţie luă înălţime, îndreptându-se către Vietnamul de Nord. Două avioane *Phantom,* încărcate cu bombe Rockeye, li se alăturară, plasându-se într-o parte şi în alta a grupului din frunte. Sarcina lor era de a neutraliza bateriile antiaeriene inamice, năpustindu-se primele asupra grupărilor de artilerie şi de rachete care înconjurau centrala electrică. Dacă totul avea să se petreacă cum fusese prevăzut, cele trei grupe de bombardiere urmau să coboare în picaj spre obiectiv când bombele Rockeye aveau să explodeze asupra sistemului de apărare inamic. Reuşita raidului devenise astfel o problemă de secunde.

La est, linia dreaptă a orizontului separa cerut de pământ, în timp ce la nord-est, cerul şi pământul se confundau într-un cenuşiu spălăcit. Grafton oftă. Era semn rău, întrucât însemna că deasupra obiectivului norii aveau să micşoreze vizibilitatea.

— Şoim unu. Aici Diligenţa doi zero unu. Vom fi în poziţie peste două minute!

„Diligenţa doi zero unu” era şeful uneia dintre escadrilele de vânătoare *Phantom* care patrulau între douăzeci şi trei zeci de mii de picioare în faţa formaţiei, pentru a intercepta şi a îndepărta aviaţia de vânătoare inamică. Deasupra bombardierelor, luase loc încă o escadrilă de *Phantom* F-4, care patrula încoace şi încolo, gata să angajeze lupta cu orice *Mig* ce ar fi reuşit să evite escadrila din frunte. Şi încă două avioane de vânătoare din altă escadrilă patrulau la o milă depărtare, de fiecare parte a formaţiei.

Comandantul grupei luă legătura cu *Wawkeye* E-2 şi *Pmwler* EA-6B. Cele două avioane trebuiau să rămână în spate şi deasupra oceanului. Aparatura electronică

foarte complexă cu care era dotat *Prowler* trebuia să bruieze radarele inamice.

Acea forţă formidabilă, compusă din bombardiere, escorta lor de avioane de vânătoare şi de alte avioane de vânătoare, destinate neutralizării bateriilor antiaeriene inamice, forma aşa numita „forţă de impact Alfa”. De la ea se aştepta ca în mai puţin de un minut să distrugă, cu bombele şi proiectilele sale, obiectivul a cărui apărare ar fi fost şi ea redusă la tăcere de ploaia de foc, făcând-o incapabilă să-şi concentreze tirul asupra unui anume avion. În consecinţă, era necesară o coordonare perfectă între toate elementele grupei.

Numai că existau norii... Grafton se gândi la amărăciunea care precis pusese stăpânire pe comandantul grupei, văzând cerul care se întuneca pe măsură ce timpul trecea.

Poziţia lui Jake se menţinea constantă în raport cu cea a lui Camparelli. Zări avionul Micului Augie care zbura la stânga „şefului”, iar Marele Augie îl salută, făcându-i semn cu degetul mijlociu. Grafton nu se putu împiedica să nu zâmbească. Când cei doi Augie se prosteau, însemna că totul era în regulă.

O voce contrariată se auzi brusc în radio:

— Şoim unu! Aici Mustang unu zero patru. Este ceva în neregulă cu circuitul meu hidraulic.

Ochii lui Jake se îndreptară* imediat spre avionul de vânătoare *Phantom* care zbura la o sută de picioare în dreapta grupului din frunte şi care trebuia să neutralizeze apărarea inamică. Cel mai apropiat A-7 îşi părăsise deja traiectoria, îndreptându-se spre *Phantom*-ul aflat în dificultate.

— Mustangule, lichidul tău hidraulic ţi se duce naibii prin burtă!

Lichidul hidraulic era colorat în roşu, pentru a se evita orice confuzie.

— Mustang, aici Şoim unu. Întoarce-te acasă!

— Recepţionat, răspunse o voce încărcată de tristeţe.

În timp ce acesta cobora, desprinzându-se de formaţie,

jetul de fum ce ieşea din ţevile de eşapament ale avionului avariat se micşoră, până deveni o şuviţă neagră. Cu o mie de picioare mai jos viră fără grabă şi părăsi

„forţa de impact Alfa” care continua să înainteze în lumina după-amiezii.

Un strat de nori cumulus şi cirus începu să întunece corul, în timp ce sub avioane norii cumulus se strângeau, îndesindu-se, încât oceanul abia de se mai vedea din când în când printre spărturile lor. Peste câteva minute, avioanele se găsiră zburând într-o porţiune de cer degajat, izolată între două straturi opace de nori. Ca şi lumina soarelui, temperatura scădea rapid. Întreg peisajul devenise cenuşiu, având exact culoarea cu care trebuiau să se confunde petele albe şi cenuşii pictate pe avioane.

— Diligenţa din frunte, aici Şoimu unu. Cum e vremea acolo, în faţă?

— Închisă şi deasupra şi dedesubt. Doar câteva găuri prin care se vede plaja. Oricum, trebuie să bombardăm.

— O.K.

Jake îşi strânse chingile harnaşamentului său. Ştia că un şef, aşa cum era comandantul grupului Alfa, n-ar fi renunţat să atace, indiferent care ar fi fost condiţiile atmosferice şi ca urmare şi consecinţele. Pentru prima oară, Jake se adresă navigatorului său.

— Cum funcţionează aparatele de bord?

— Radarul merge normal, dar se întâmplă ceva ciudat cu calculatorul. Câteodată, controlez destul de greu cursoarele!

Întrucât de această dată vorbise cam mult, tăcu imediat.

— Eşti optimist, spuse Jake şi, neobţinând niciun răspuns, adăugă:

— Am impresia că pe o vreme ca asta nenorocita aia de centrală o să rămână invizibilă. Totul depinde de cursoarele tale.

Cole îşi reglă radarul, răspunzând:

— Deocamdată, văd obiectivul. Peste patru minute o să

avem picioarele uscate, aşa că recunoaşterea noastră nu s-a înşelat.

În acel moment, se întâmplă să audă pentru prima oară frecvenţa joasă a unui radar inamic de căutare. Cu siguranţă că şi celelalte avioane recepţionaseră acelaşi lucru, întrucât imediat, întreaga flotă aeriană îşi strânse rândurile. Radarul îi intercepta la fiecare cincisprezece secunde, ceea ce arăta că operatorul radar inamic încă nu

bănuia nimic, mulţumindu-se cu explorarea cerului la intervale regulate de timp. Pe măsură ce formaţia se apropia de coastă, sunetul creştea în intensitate.

— Vultur negru, Vultur negru, Şoim are picioarele uscate!

Pe portavion, se ştia de acum că formaţia atinsese coasta şi că începuse să survoleze pământul vietnamez. Jake porni cronometrul. Intraseră în zona de pericol.

Avioanele începură să coboare, îndreptându-se spre obiectiv. Jake privi spre altimetru, al cărui ac cobora vertiginos. Mai întâi, o mie cinci sute de picioare pe minut, apoi două mii. Viteza aerului creştea. Ritmul de căutare al radarului inamic se accelerase, sunetul său auzindu-se la fiecare patru sau cinci secunde. Fără îndoială că operatorul îşi îngustase câmpul de investigaţii, care se redusese la o zonă foarte precisă.

— *Mustang* unu zero şapte, rămâi cu noi.

Vocea comandantului era calmă, aproape indiferentă, ca şi cum ar fi cerut unui vânzător nişte floricele.

— O.K.

Vocea care răspunse era şi ea calmă, însă pilotul precis că oftase de uşurare: în loc de a se năpusti primul şi a ataca singur sistemul de apărare te înconjura centrala electrică, pentru a facilita apropierea celorlalţi i se cerea să-şi continuie. Drumul şi să-şi lanseze bombele Rockeye în acelaşi timp cu ceilalţi. În schimb, bateria antiaeriană avea să rămână neatinsă, dar întrucât *Mustang*-ul avariat, tovarăşul său de sacrificiu, fusese obligat să se întoarcă pe *Shiloh,*

scăpase de la obligaţia de a se năpusti singur spre moarte.

Dar poate oare omul să-şi prevadă destinul? Aceh gen de raţionament era pur teoretic. Realitatea se afla cu optsprezece mii de picioare mai jos, întrucât norii pe care-i survola în acele momente constituiau o barieră omogenă şi de nepătruns. Unde era spărtura prin catar fi putut să distingă obiectivul? Chiar se putea bombarda pe o asemenea vreme?

— Încă douăsprezece mile până la lansare, îl anunţă Cole.

Douăsprezece mile, cu o viteză de trei sute cincizeci de noduri. Jake se aplecă în faţă şi acţionă comutatorul principal de armare. Era suficient acum să apese doar

un buton, ca cele şase tone de exploziv să fie eliberate din locaşurile lor.

— Sam! Sam! Sam! La ora trei! Sunt două! Sunt trei! Fii atent, Pete!

Difuzorul radioului răsună brusc de o voce care urla, încât nu putea fi recunoscută a cui este. Camparelii viră brusc la dreapta, împreună cu Jake, care practic era lipit de aripa acestuia. În acel moment, Jake auzi distinct ţiuitul rachetei care se apropia. Instantaneu, lângă vizorul bombelor, se aprinse un bec roşu, pe care scria „Rachetă”. După cum arăta flash-ul electronic al indicatorului da direcţie, mai multe rachete soseau în acelaşi timp dinspre dreapta, venind din zona Haiphongului.

— Vezi ceva? îl întrebă Jake pe Cole.

— Nu.

Ca de obicei, niciun cuvânt în plus. Cole se uita pe deasupra umărului său drept. „Cel nou”, în ciuda schimbării bruşte de direcţie, nu se dezlipise de la locul său. Se lăsase doar niţel în urmă, ceea ce-i conferea lui Jake mai multă libertate de mişcare.

Şi din nou, difuzorul staţiei radio se umplu de strigăte:

— Pete, continuăvsă virezi!

Jake se întrebă cine era Pete, dar chiar în acel moment, se

auzi un strigăt, care le acoperi pe toate celelalte:

— Fii atent. Fi-r-ar să fie!

Ce naiba se întâmpla? Totul se petrecea atât de repede… Cu coada ochiului, Jake văzu dintr-odată o rachetă, care, îndreptându-se în jos, se îndepărta deja de el.

— Mai multe Sam la stânga…

Să fi fost Virgil Cole sau Camparelii cel care strigase? Probabil că fusese Camparelii. Schimbându-şi brusc direcţia, riscase cât pe ce să se ciocnească. Avionul A-6 care-l însoţea în stânga dispăruse brusc. Jake coborî încet pentru a se plasa mai bine în interiorul cercului de virare al „şefului” şi pentru a sta astfel împreună cu el.

Dar unde naiba se aflau rachetele Sam? Pe tabloul de bord, becul care indica prezenţa rachetelor continua

să pâlpâie. Totuşi, judecând după ţiuitul care slăbea în intensitate, se părea că rachetele care-i ameninţaseră până atunci se depărtau, de ei, pierzându-se în văzduh. Jake îndrăzni să-şi arunce ochii rapid în jos. Nu văzu nimic altceva decât norii. În jurul său, o puzderie de nouraşi cenuşii îi umplură brusc întreg spaţiul vizual, dezintegrându-se apoi într-o serie de explozii. Bateria antiaeriana tragea orbeşte, proiectilele ei străpungând stratul de nori.

M staţia radio, toată lumea începuse să vorbească din cale-afară de repede. Ieşind parcă din neant, un avion ţâşni în faţa lui Camparelli, zburând dinspre dreapta spre stânga, tăindu-i acestuia calea. „Forţa de impact Alfa” nu mai exista. În acele clipe, era pe cale de dezagregare.

— Eşti în continuare pe obiectiv? îl întrebă Jake pe Gole.

— Direcţia e bună.

Privirea lui Jake se îndreptă spre ecran.

— Atacă imediat ce poţi! urlă el în staţia radio şi în mterfon, pentru a fi sigur că se făcuse auzit, întrucât, în acea debandadă, avea absolută nevoie de calculator pentru a fi ghidat, până în momentul lansării bombelor. Cole îl ascultă, şi becul „Atac” se aprinse sub indicatorul vizual al direcţiei.

Orafton privi în jurul său. Nu zări decât bombele care se înfundau în norii cumulus. Fără să mai aştepte obiectivul, unul dintre piloţi îşi lansase bombele. Oare le amorsase pentru a exploda? Erau cincizeci la sută şanse... Dar, chiar şi amorsate, unde naiba aveau să cadă?

După ce-şi centră avionul pe direcţia obiectivului, Jake îşi stabiliză aripile. *Intruder* era înconjurat de nori pe tot parcursul pantei de douăzeci de grade care-l conducea drept spre ţintă. Vocea lui Cole se auzi în interfon:

— E imposibil de condus avionul. Cursoarele calculatorului fac figuri într-una! Am pierdut obiectivul.

În această situaţie, trebuia să acţioneze rapid, să se despartă de ceilalţi, cu o viteză mai mare de cinci sute de noduri şi să încerce de unul singur, dar cum? Stabiliză încă o dată aripile, mări debitul carburantului, şi *Intruder,* cu un salt, se găsi aproape la verticală.

— „Cel nou” ne-a cam pierdut urma.

— Pagubă-n ciuperci î

158

Ieşiră din nori la treisprezece mii de picioare altitudine, continuând să urce. Ca de obicei într-un asemenea caz, viteza aerului scădea mereu, încât trebui să micşoreze unghiul de urcare. Sub el, din când în când, câte o rachetă Sam ţâşnea printre nori. Cu o viteză de două sute cinci zeci de noduri, *Intruder* continua încă să urce.

— Ce dracu’ cauţi aşa de sus şi aşa de încet? O să ne pupăm cu un Sam, spuse Cole.

— Caut o spărtură printre nori. Doar ne aflăm aici ca să bombardăm centrala, nu-i aşa? Aşa că încearcă să-ţi repari cursoarele alea blestemate. Dacă n-o să găsesc vreo gaură în nori, sau dacă n-o să reuşeşti să-ţi repari hârbul ăla, aici o să rămânem, până la sfârşit.

F *Intruder* continua să urce, în timp ce detaliile acoperişului de nori se zăreau din ce în ce mai bine. Într-un târziu, văzu ceea ce căuta de atâta timp: o spărtură strâmtă, cu marginile zdrenţuite. Se îndreptă spre ea, cu inima bătându-i, sperând

să fie suficient de adâncă pentru a vedea prin ea pământul. Şi într-adevăr, aşa era.

— Ăia de jos precis sunt pregătiţi să tragă prin gaura asta, ca să-l culeagă pe nebunul care ar avea curajul să coboare în picaj pe-acolo.

Prin spărtura norilor, se vedea cu claritate verdele întunecat al pământului, cursul unei ape, o cale ferată şi chiar centrala electrică.

Intruder începu să se zgâlţâie când, încetând să mai urce, rămase pentru o clipă nemişcat, parcă suspendat în aer. Abia atunci, Jake inversă comenzile şi ceea ce văzuse până atunci basculă şi-i apăru deasupra capului. Apoi, botul aparatului se lăsă în jos şi pământul şi centrala apărură sub el şi drept în faţa sa. Sub efectul gravitaţiei şi al motoarelor turate la maxim, *Intruder* făcu un salt înainte, iar instrumentele de la bord recăpătară viaţă. Obiectivul rămăsese nemişcat în centrul vizorului şi se mărea văzând cu ochii. Exploziile obuzelor antiaeriene se amestecau cu norii cenuşii ce mărgineau tunelul prin care avionul cobora. Cole menţiona fără încetare altitudinea care scădea într-una. În faţa lor, ţâşneau scântei asemănătoare unor focuri de artificii, dar tunurile încă nu avuseseră timpul să-şi regleze tirul.

159

La nouă mii de picioare, Jake acţionă cu ajutorul piciorului o pedala, eliberând astfel bombele şi pregătindu-le pentru lansare. Ieşind din culoarul prin care cobora, se trezi brusc într-un ocean de nori. Acceleraţia era de 4G, adică de patru ori mai mare decât greutatea.

La cinci mii de picioare, încă se mai afla în nori, zburând cu cinci sute de noduri. Începu să manevreze avionul pentru a-şi iniţia acţiunea de redresare. În clipa când viteza aparatului se apropie de cea a sunetului, acjică de limita vitezei pe care o putea atinge, simţi cum scaunul său parcă se ridică din loc. Trebuia să reducă viteza, continuând să coboare. Urletul unei rachete şi instinctul său îl avertizară că era timpul să scape din acea zonă de nori, pentru a începe să vadă din nou.

Stabiliză avionul la două mii de picioare, intrând brusc într-o ploaie, un fel de burniţă cenuşie ce cobora până deasupra orezăriilor înecate în apă. Ţiuiturile rachetelor Sam nu se mai auzeau. În difuzorul staţiei radio, se puteau auzi din nou schimburile de cuvinte agitate ale piloţilor. Descrise un arc de cerc larg, încercând să localizeze câţiva dintre camarazii săi. Dar, în afara lor, nu se mai vedea nimeni prin văzduh.

Sub ei, se zăreau oameni alergând de-a lungul digurilor orezăriilor şi sclipirile unor arme de foc. Marea se afla chiar în faţa lor. Puteau ajunge fără nicio problemă la *Shiloh.*

— Doamne Sfinte, îi urlă el lui Cole, am reuşit!

Îi dădu acestuia câteva palme zdravene peste umeri, în în timp ce tropăia de bucurie cu picioarele în podea. Armele de calibru greu care trăgeau asupra lor, probabil din zona Haiphongului, nu mai aveau nicio importanţă. Urmară câteva secunde de euforie, în care făcu câteva giumbuşlucuri cu avionul, cu uşurinţa cu care ar fi manevrat printr-o telecomandă un avion de jucărie. Şi în acel moment, atât el cât şi Cole, avură senzaţia de invulnerabilitate, senzaţie pe care nu avea s-o uite niciodată.

Deasupra oceanului, era linişte şi pace. Amândoi îşi scoaseră măştile de oxigen, care rămăseseră agăţate de căşti, bălăngănindu-se. Grafton râdea din toată inima, iar Cole îi răspunse cu o grimasă, care se voia a fi un zâmbet.

— Cheamă „câinele de pază” şi spune-i că o să trecem pe deasupra lui.

160

Când zări în depărtare contratorpilorul de salvare, micşoră carburantul şi acţionă frânele aerodinamice, pentru a încetini şi mai mult zborul. Întâi cu douăsute cincizeci de noduri, apoi cu o sută cincizeci. Coborî spre nava care se balansa sub acţiunea hulei, a cărei punte valurile mării agitate o împroşcau mereu cu apă. Iar când avionul trecu la nici cincisprezece metri de tribord, Cole ridică braţul şi salută marinarii care priveau prin deschizătura hublourilor.

Jake Grafton trase satisfăcut spre el manşa şi urcă

deasupra norilor pentru a se întâlni din nou cu soarele.

15

A.

În sala de adunare se desfăşură întâlnirea obişnuită de fiecare seară. O surpriză îi aştepta pe Jake şi Cole. Ofiţerul de serviciu îi înştiinţă că singurul echipaj prevăzut pentru a conduce un A-6B în acea noapte fusese anulat din program, întrucât nu efectuase un zbor de zi. Regulamentul prevedea într-adevăr că după o escală un pilot nu putea îndeplini o misiune de noapte, dacă nu efectuase un zbor în timpul zilei.

— Iar pentru chestia asta, voi doi o să fiţi papagalii din noaptea asta, de la bordul B-ului, încheie triumfător ofiţerul.

— __ – Stai aşa, strigă Jake, dar eu nu sunt calificat să pilotez un model B. Am dreptul mai întâi la un antrenament.!

— Cole este mai mult decât calificat, şi voi doi sun-! teţi singurii de care dispun acum. Nici nu începe vorbă. Aşa a spus Cowboy.

Cole îl asigură pe Jake cu o mişcare abia perceptibilă a colţului gurii, care se voia a fi un zâmbet.

— Am fost luni de zile instructor pe aparate de genul ăsta, aşa că o să-ţi arăt cum trebuie să procedezi.

Avionul model A-6B era un *Intruder* transformat într-o bază de lansare a rachetelor antiradar. În locul calculatorului de atac şi de navigaţie, aparatul era prevăzut cu un dispozitiv electronic complex care identifica radarul inamic şi comuta automat sistemul de ghidare al rachetelor proprii pe frecvenţa radarului inamic, începând chiar cu momentul lansării rachetelor Sam. Escadrila era dotată cu două asemenea aparate specializate.

XI – no coşmar numit Vietnam

162

Modelul A-6B putea utiliza două tipuri de rachete: Arm-Shrike şi Arm-Standard, sau Starm, cum i se mai spunea acesteia din urmă. Prima se putea dirija asupra radarului inamic, iar operatorul acestuia nu trebuia decât să întrerupă

funcţionarea aparatului său, ca racheta să nu-şi mai poată controla traiectoria. Vietnamezii învăţascră foarte repede şmecheria. Cu toate astea, întreruperea funcţionării radarului de ghidaj atrăgea după sine şi pierderea rachetei Sam inamice, care nu mai putea fi ghida! ă. Cât despre Starm, aceasta era prevăzută cu un calculator şi un sistem inerţial de navigaţie, cu ajutorul căruia racheta memoriza amplasamentul antenei radarului inamic. Aşa că nu mai conta dacă acesta îşi întrerupea sau nu emisia. Starm-urile erau arme mortale, dar în acelaşi timp, extrem de costisitoare.

Ofiţerul le explică în ce consta misiunea lor. În timp ce ei doi aveau să cutreiere văzduhul de deasupra Vietnamului de Nord, pentru a atrage atenţia adversarului, Sammy Lundeen şi Harvey Wilson urmau să bombardeze un obiectiv din delta Fluviului Roşu.

Cole îl luă pe Jake într-un colţ al sălii pentru a-i da detalii cu privire la particularităţile avionului. Iar tactica de urmat, aşa cum îi spuse Cole, era cât se poate de simplă:

— Nu avem decât să ne urcăm la înălţimea la care ne poate vedea oricine şi să aşteptăm. Orice rachetă Sam care vine spre noi o să fie distrusă mie-n sută. Interesant, nu-i aşa?

Trecură de coasta nord-vietnameză în timp ce se aflau! j optsprezece mii de picioare. Urechile le ţiuiau de sunetul radarurilor de căutare inamice. Vânturile împinseră spre vest norii cumulus de după-amiază şi aceştia, încărcaţi cu ploaie, se îngrămădeau deasupra munţilor. La mare înălţime, doar norii cirus mai interceptau strălucirea stelelor. Cele două bombardiere trebuiau să lase în urmă coasta abia peste cinci minute.

— O să pătrundem deasupra Vietnamului fără să ne grăbim, ca să nu atragem atenţia şi pentru ca bombardierele noastre s-o poată întinde spre obiectiv, fără să fie remarcate de la început.

Cole făcuse efortul să vorbească, dându-şi seama că Jake

nu era la curent cu tactica ce trebuia folosită pe un A-6B.

Obiectivele alese de înaltul comandament erau din nou nişte presupuse concentrări de camioane, de data asta la periferia estică a Hanoiului. Cole îl sfătui pe Jake să descrie un cerc larg la douăzeci de mile de estul capitalei, ceea ce le-ar fi permis să-şi lanseze rachetele antirachetă asupra bazelor de apărare a capitalei.

Avionul lor A6-B era echipat cu două rachete Starm; plasate pe partea interioară a aripilor şi două rachete albe Shrike, pe partea exterioară. Grafton examinase îndelung aceste rachete încă de pe puntea de zbor. Rachetele Standard erau enorme, având o lungime de patru metri şi jumătate şi un diametru de mai mult de jumătate de metru. Erau umplute cu carburant solid, iar conul din vârf, în care se găsea explozibilul, avea un efect distructiv, atât prin suflul său, cât şi mai mult, prin forţa sa brizantă. Rachetele Shrike erau mai mici, de aproape trei metri lungime şi vreo douăzeci de centimetri diametru, iar sistemul lor de ghidare se afla în mijlocul fuzelajului tubular.

— Ai tras până acum cu rachete? întrebă Cole.

— Da, dar nu noaptea.

— În momentul lansării, degajă o lumină atât de puternică, încât aproape că te orbeşte dacă te uiţi la ea. Şi, bineînţeles, când vremea este senină, lumina asta este spectaculoasă.

Erau pregătiţi să lanseze racheta plasată în a cincea poziţie pe exteriorul aripii drepte. Jake se uită în spate, pentru a încerca să le zărească şi pe cele de pe aripa stângă, dar, deşi albe, nu se puteau vedea în întunericul nopţii. Şi totuşi, îşi spuse el, sunt ca nişte fiare la pândă, gata să se repeadă asupra prăzii. De la apariţia rachetelor, războiul aerian evoluase, încât ajunsese să se schimbe complet. Apărarea câştiga din ce în ce mai mult lupta cu atacul.

Aşa că, un echipaj al unui avion A-6B nu avea altceva de făcut decât să aştepte ca obiectivul să se desconspire el

însuşi, încercând să distrugă avionul localizat. Prima alarmă

veni din spatele lor. Era un radar de control al tirului, un „Firecan” sau un „Rasol”, cum mai erau botezate. Radarul rămase fixat pe avionul lor. Jake începu să descrie o serie de zig-zaguri, pentru a îngreuia sarcina operatorilor artileriei inamice. În mod obişnuit, acest gen de radar era cuplat cu tunuri de calibru mare.

— Fă un cerc şi uită-te în jos, îi spuse Cole.

Continuând să vireze spre stânga, Jake încercă să distingă în întuneric amplasarea radarului. Trebuia să se găsească nu foarte departe de fulgerele bateriei antiaeriene, care manevra prea încet pentru a nimeri o ţintă atât de zglobie cum era aparatul dor. Chiar sub ei, se mai puteau vedea şi traiectoriile lungi ale trasoarelor armelor de calibru mic.

— Nu le băga în seamă pe alea de calibru mic. Sunt bune numai să facă zgomot. Doar tunurile de nouăzeci şi cinci şi de o sută sunt cuplate la radar, aşa că doar alea ne pot nimeri.

Urcând la cinci sute de picioare, Jake mai viră încă o dată, pentru a se încadra pe orbita prevăzută. Zări în cele din urmă, în stânga sa, o serie de fulgere albe. Obuzele de calibru mare explodau la înălţimea pe care se situaseră cu câteva clipe mai devreme.

În staţia radio, se auzi mesajul bombardierelor, care aveau, în sfârşit, „picioare uscate”. Jake verifica ceasul Dintr-un motiv necunoscut, Sammy şi „Iepuraşul” întârziaseră mai multe minute peste orarul fixat

Aproape imediat, Jake zări în faţa sa o lumină pe care o recunoscu fără greutate.

— Cred că au lansat un Sam, spuse el.

Instantaneu, acţionă comutatorul care cupla circuitul de armare al tuturor dispozitivelor de atac şi de apărare de la bord. Cunoştea mai demult rachetele sovietice SA-2, acele rachete sol-aer folosite de vietnamezi. Modelul respectiv era dirijat de la sol şi era compus din două etaje, fără cap de căutare a ţintei adverse. În primele şapte secunde de după lansare dispozitivul de ghidare nu funcţiona. Dar după ce prima treaptă a rachetei se detaşa, comandând aprinderea celei de-a doua, apărea şi un receptor care capta undele

radarului de ghidare „Farxsong”, cum mai era denumit. Dar echipa-

mentul de interceptare al avionului A-6B recepţiona şi el aceste semnale, făcând să se aprindă în interiorul cabinei becul roşu de avertizare „Racheta”, în timp ce un ţiuit continuu răsuna în urechile pilotului.

Avertizat, Jake îşi aţinti ochii asupra imaginii luminoase a rachetei, un punct minuscul dar care strălucea sub el în întunericul nopţii. Radarul încă nu apucase să-l dirijeze. Apoi, brusc, becul roşu de avertizare „Rachetă se aprinse, iar semnalul sonor îi răsuna în căşti. Indicatorul de direcţie îi confirma ceea ce ştia deja, anume că radarul Fansong se găsea în dreptul orei unsprezece. Jos, sub el, zări încă un fulger; o a doua rachetă Sam fusese lansată.

— Vrei să tragi? îl întrebă el pe Cole.

— Nu, îi mai lăsăm să lanseze şi alte rachete, să-şi consume carburantul şi pe urmă le dăm la cap.

— Pentru a deruta radarul de dirijare, Jake lansă un prim nor de pilitură de fier. Prima rachetă se năpustea spre ei cu o viteză de două mii de mile pe oră. Trebuia să le lase să se apropie, una după alta, dar nu prea mult, pentru a reuşi să manevreze, astfel încât să le evite pe toate. Esenţialul era să se folosească de viteza lor foark mare, care nu le permitea să manevreze atât de rapid cum putea face *Intruder.*

Aşteptarea era greu de suportat. În nerăbdarea sa, Jake apăsase de trei ori pe butonul care lansa norul de pilitură de fier, apoi făcu o jumătate de tonou, ca pentru a zbura cu capul în jos.

— Prea devreme, făcu simplu Cole.

Jake stabiliză aparatul, cu botul în aer. Cele două globuri de foc se măriseră şi se apropiaseră vizibil.

— Dă-i drumul! spuse Cole.

Jake trase spre el manşa. Se simţi imediat lipit de scaunul său, cu o acceleraţie de 4G, în timp ce vira din scurt pentru a întâmpina prima rachetă, efectuând sun el un adevăr, t

plonjon. După cum era de aşteptat, prima rachetă SA-2 nu reuşi să imite virajul făcut de Jake. Acesta o văzu trecând pe deasupra sa şi explodând la vreo jumătate de milă depărtare, distrusă fără îndoială de operatorul înfuriat de la sol. Rămânea cea de-a doua.

Aceasta încerca să-şi corecteze traiectoria şi să se apropie de avionul pe care trebuia să-l doboare. Dar Jake;

îşi schimbă din nou direcţia, îndreptându-se în picaj spre sol atât de rapid, încât cea de-a doua ŞA-2 vră cu întârziere, trecând pe deasupra avionului care părea că se joacă cu ea. În cabină, becul „Racheta” se stinse imediat. Jake redresa avionul şi urcă în şandelă, folosindu-şi viteza pentru a urca la optsprezece mii de picioare.

Îruă radarul Firecan tot nu-i lăsase.

— Două mai puţin, constată Cole.

— S-ar zice că te amuză pericolul, mai mult decât faptul că ţi-ai îndeplinit o parte din misiunea noastră.

— În orice caz, este mai interesant. Acum, dacă tâmpi ţii ăia de vietnamezi lansează spre noi, să zicem, patru rachete în acelaşi timp, o să le răspundem cu Shrikeuriâe pe care le avem pregătite. Dacă se prind şi îşi închid radarul, or să-şi piardă rachetele. Iar dacă nu e fac…

Jake simţi brusc că respiră anevoie. Pentru a evita un Sam, trebuia schimbată în permanenţă direcţia şi înălţimea de zbor, astfel ca în permanenţă să aibă o asemenea poziţie, încât să vireze cu întârziere faţă de avionul ţintă. Dar urmărit de patru rachete simultan, tot eschivându-se într-una, avionul putea să piardă prea mult din înălţime şi viteză, înainte de a avea timpul să se plaseze de fiecare dată în cea mai bună poziţie. Cole ştia acest lucru la fel de bine şi poate chiar mai bine decât Jake.

— Mă întreb de ce ai atâta încredere în capacităţile mele de pilot? întrebă el dintr-odată.

— Fiindcă ai nasul la fel ca al unuia dintre unchii mei.;

Brusc, radarul de control care-i urmărea încetă să ţiuie, şi

doar sunetele intermitente ale radarelor de căutare mai întrerupeau din când în când liniştea. Se mai auzi timp de câteva secunde explozia îndepărtată a unui obuz, după care liniştea se reinstaură apăsătoare.

Asta-i cel mai nasol pe vreme de război, se gândi Jake, să aştepţi. Să aştepţi programarea cotidiană a zborurilor de d sau de noapte, să aştepţi declanşarea catapultei, să aştepţi când se trage asupra ta, să aştepţi să apuntezi când eşti cu combustibilul pe terminate... Este acelaşi of al războinicilor din totdeauna: aşteptarea pericolului, care este mai

cruntă decât însuşi pericolul. Dar, chiar dacă ştii lucrul ăsta, nu înseamnă că îţi este mai puţin frică.

Becul roşu „Rachetă" se aprinse din nou. Jake acţionă indicatorul electronic al dispozitivului de detectare. Radarul inamic se afla în direcţia orei cinci. Viră brusc, păstrând aceeaşi înălţime, continuând să scruteze întunericul. Două rachete îşi luaseră deja zborul şi, în timp ce Jake privea în jos, văzu cum a treia ţâşni dinspre sol. Avertizorul sonor începu să ţiuie.

— Trei Sam-uri în aer, îi spuse el lui Cole.

În loc de răspuns, acesta scoase un fel de mormăit. Fără îndoială, treaba avea să fie cu cântec. Trebuia totuşi să continuie să descrie un cerc, pentru a atrage atenţia duşmanului, până când rachetele pe care acesta le lansase sau pe care mai avea de gând să le lanseze s-ar fi găsit în dreptul orei unu. Zări sub el, jos de tot, străfulgerarea jetului de foc al celei de-a patra rachete.

— Patru rachete în aer...

Dintr-odată, Cole ieşi din toropeala sa aparentă şi privi ţeapăn în jos.

— Îndreaptă-te spre radar şi ridică-ţi nasul la cincisprezece grade.

Jake se conformă întocmai, iar rachetele dispărură, ascunse de corpul avionului.

— Rămâi aşa, ordonă Cole.

Jake simţi cum stomacul i se strânsese ghem. Frica îl năpădi brusc, nemaiputând vedea duşmnaul. Ţiuitul avertizorului sonor devenise de nesuportat, în timp ce inima îi bătea nebuneşte.

— Foc! strigă Cole.

Jake apăsă butonul de declanşare cu degetul arătător, în timp ce cu cel mare acţionă butonul de eliberare a rachetei. Cole îl prevenise că trebuia să menţină cele două butoane apăsate cel puţin o secundă, timpul necesar pentru a reduce riscurile unei aprinderi accidentale a rachetei. Secunda îi păru un secol, iar la sfârşitul ei, zări un glob de foc alb, care lumină dedesubtul aripei drepte a avionului, şi profilul lui Cole. Racheta decolă cu un zgomot cumplit, care încetă însă aproape imediat, şi tot ce-i înconjura redeveni beznă. Întrucât Jake nu reacţiona cu rapiditatea sa obişnuită, Cole interveni:

— Dă-i drumul!

Însă strălucirea neaşteptată a luminii aproape că-l orbise. Nu-şi întorsese ochii spre interiorul cabinei, aşa cum îi sfătuise Coie. Trase de manşă spre stânga, aproape la întâmplaie. Ca avionul să se răsucească în jurul axei sale longitudinale cu o sută optzeci de grade, înainte de a coborî în picaj spre sol. Pentru a vedea din nou normal, începu să clipească disperat din ochi.

— Pilitură! îi aminti Coie.

Apără imediat butonul respectiv. Vederea îi revenea încetul cu încetul. Distinse mai întâi tabloul de bord cu indicatorul vizual al direcţiei. Avionul continua să coboare pe spate, la şaizeci de grade.. Becul „Racheta” era în continuare aprins deasupra sa.

De ce naiba cretinii ăia de vietnamezi nu-şi opriseră radarul de control? Aproape automat, redresă aparatul, cu botul uşor în sus, pentru a observa mai bine cerul în căutarea rachetelor care probabil că se apropiau de ei. Le. Văzu aproape imediat, zburând una după aha, ca nişte mărgele înşirate pe ată. Prima era încă prea departe, dar Jake se îndreptă totuşi spre

ele. Era sigur că prima rachetă avea să treacă cu mult peste el.

Radarul pe care-l vizaseră tăcuse, distrus cu siguranţă de Shi ikc-ul care probabil că lovise în plin, dar altul îl înlocuise aproape imediat, dirijând în prezent cele trei rachete rămase. Pentru a se pierde de cea din frunte, Jake execută o serie de manevre de acrobaţie; îşi stabiliză aripile, împinse manşa până la fund, ceea ce conduse ia o pierdere de greutate, cei doi simţindu-se parcă plutind în aer, fiind menţinuţi de scaunele lor doar datorită chingijor harnaşamentului, apoi o creştere bruscă a vitezei până la patru sute de noduri, şi din nou iansarea prin ţevile de eşapament a unui nor de pilitură, menit să reflecte undele radar. După care, un viraj spre dreapta, trăgând brusc manşa.

A doua rachetă trecu şi ea pe deasupra lor şi, imediat, avertizorul sonor amuţi, iar becul „Racheta” se stinse. La vreo milă depărtare, a doua rachetă, ca şi prima, se dezintegră într-o explozie albă de lumină.

Jake viră încă o dată, de data asta spre nord-vest. Corpul îi tremura, neputându-şi controla în întregime nervii. Faptul că avertizoareie, optic şi sonor, nu mai indicau

nimic, era o chestie de moment, şi acest lucru îl ştiau amândoi.

La vreo douăzeci de mile spre sud, luminiţele, tunurilor antiaeriene străpungeau întunericul nopţii.

— S-ar zice că prietenii noştri cu bombardierele au ajuns deja, îi spuse Jake lui Cole.

Şi i se adresă prin radio lui Sammy:

— Sammy, te afli pe frecvenţa asta?

— Afirmativ, se auzi vocea acestuia.

Văzând o nouă concentrare de tiruri ale antiaerienei, mai spre nord, Jake transmise din nou:

— Cinci zero trei!

— Suntem aici, răspunse Wilson Iepuraşul.

Cole interveni:

— Cinci zero şase, la ce distanţă sunteţi de obiectiv?

— La mai puţin de patruzeci de mile, răspunse Lundeen.

— Urcaţi la o mie cinci sute de picioare şi rămâneţi acolo câteva clipe. O să ne folosiţi drept momeală, le explică el.

Mare lucru, îşi spuse Jake, dacă nu cumva chiar noi toţi suni cm nişte momeli. Intenţionă să-l întrebe pe Cole acest lucru, dar navigatorul i se adresă:

— Dacă vietnamezii trag asupra lui Lundeen din împrejurimile Hanoiului, o să lansăm o rachetă Standard imediat cum o să vedem primul Sam. Am dibuit ultima oară când am fost pe-aici un amplasament de rachete, beea ce mi-a permis acum să cuplez Starm-ul nostru pe radarul lor de control'.

Bineînţeles, că ajutaţi de noroc, Starm-ul avea să nimerească radarul Fansong, chiar dacă acesta avea să-şi întreruptă emisia înainte de sosirea unei rachete antirachetă. Numai că, încă o dată, era vorba de şansă.

Între timp, Grafton atinsese plafonul de optsprezece mii de picioare. Reduse puterea motoarelor cu aproximativ o zecime, întrucât, de acum înainte, trebuia să economisească pe cât putea carburantul. Continuând să urce, se îndreptă spre Hanoi, micşorând viteza. Pentru a o mări din nou, nu avea decât să coboare în picaj.

Cole interveni lapidar:

— Mai poţi mări înclinarea doar cu cinci grade.

Sub el, exploziile antiaerienei marcau înaintarea *Intru*derului lui Lundeen în cerul ca de cerneală. Jake continua să se întrebe când oare aveau vietnamezii de gând să lanseze un nou Sam. Îşi şterse sprâncenele cu un deget.

— Ce poantă! se trezi el vorbind.

Iar cum Cole continua să-l privească fără a înţelege, îi explică:

— Asta era una dintre expresiile favorite ale lui Morgan.

Brusc, Cole îi arătă cu degetul ceva în noapte. În direcţia

orei unu. Jake zări capul minuscul al unui ac luminos. De această dată, îşi închise prevăzător ochii, înainte de a apăsa simultan cele două butoane de aprindere amplasate pe manşă. Auzi zgomotul făcut de jetul de aer al rachetei şi, în ciuda faptului că pleoapele îi erau încă închise, întrezări explozia luminoasă provocată de aprinderea carburantului rachetei. Timp de o clipă rămase totuşi ca orbit.

Din clipa în care zărise Sam-ul, trecură câteva secunde, îl preveni imediat pe Lundeen.

— Sammy. Un Sam se îndreaptă spre tine, dar am trimis un Starm. Rămâi la cinci sute de picioare cât timp poţi.

Tocmai termină de vorbit, când un al doilea SA-2 se înălţă în urma primului.

— Amândouă sunt dirijate, îi spuse Cole lui Grafton, în timp ce privea indicatorul de direcţie de pe tabloul de bord.

— Întrucât radarul Fansohg nu era îndreptat în direcţia lor. Nu-i puteau auzi semnalul. Jake auzi în interfonul său un murmur. Era Cole, care se adresa operatorului radarului inamic:

— Continuă, continuă, puişor…

Jake îşi imagină cum acest operator stătea într-un fel de remorcă, în plin întuneric. Probabil că ochii săi oblici nu scăpau punctul de pe radarul său; punct care nu era altceva decât *Devil* 506.

Din nou, atenţia lui Jake se concentră asupra locului în care cele două rachete Sam fuseseră proiectate în noapte. Se forţa să nu bage în seamă dârele luminoase lăsate de cele două rachete inamice, lansate într-o cursă văzută de sus, părea paralelă cu solul, dar care trebuia să se termine la Sammy şi Marty Greve.

171

În radio se auzi vocea lui Lundeen:

— Cât Dumnezeu o să mai stau pironit aici?

— Stai liniştit, Starm-ul a plecat, răspunse Cole.

Într-adevăr, dacă Starm-ul devenise invizibil, acest lucru se datora faptului că-şi epuizase carburantul, şi îşi continua

cursa din inerţie, fiind dirijat de undele emise de Fansong. În cele din urmă, Jake observă o pâlpâire şi-l anunţă imediat pe Cole, care înălţă din umeri:

— Probabil că l-am nimerit.

Într-adevăr, Fansong-ul amuţise. Fără a mai pierde vremea, Jake acţionă imediat comutatoarele panoului de armare, pentru a pregăti lansarea unei noi rachete Starm. Alunecă din nou pe o aripă, pentru a începe să coboare şi să se stabilizeze la optsprezece mii de picioare. Radarurile de căutare inamice se apropiau de ei şi, preţ de o clipă, Firecan păru că-i ameninţă serios. Jake zări o serie de scântei, care nu puteau fi decât bombele lui Lundeen. Şi, după aproape un minut, cel puţin aşa i se păru lui, zări o nouă puzderie de lumini în locul unde se găsea fără îndoială obiectivul pe care trebuia să-l atingă Wilson. În depărtare, noaptea se umpluse de luminile proiectilelor trasoare ce se înălţau spre cele două bombardiere, pentru a exploda apoi în jurul acestora.

Jake şi Cole continuau să descrie acelaşi cerc în înălţimi, în timp ce cele două bombardiere intacte survolau delta fluviului pentru a ajunge la coastă. Brusc, radarurile de control ale duşmanului amuţiseră. În liniştea care se lăsase, Jake şi Cole îl auziră mai întâi pe Lundeen semnalându-le că avea „picioarele ude”, apoi, peste un minut, fu rândul lui Wilson „Iepuraşul” să le comunice acelaşi lucru.

Jake se îndreptă, în sfârşit, spre nord-est, în direcţia oceanului. Însă, chiar în acele clipe, auziră distinct zgomotul unui radar Fansong, care opera în stânga lor, în sectorul Haiphong. Zgomotul era un bâzâit pe o frecvenţă joasă, care nu dura decât câteva secunde şi care se repeta la fiecare jumătate de minut. Jake se porni să scruteze întunericul pentru a depista punctele luminoase care i-ar fi permis să-şi dea seama din ce direcţie puteau să atace Sam-urile. Însă nu văzu nimic.

În timp ce continua să caute amplasamentul Fansongului, pe panou se mai aprinse încă un bec. Nu avea cum să

se înşele: în intervalele de tăcere ale Fansong-ului, începuse să distingă cel de-al doilea radar, pe care îl identifica sub forma a două note alternante de înaltă frecvenţă. Ascultând mai atent, i se păru chiar că era vorba de trei sunete diferite, care se tot repetau. Cole, aplecat asupra indicatorului de direcţie, părea să asculte şi el atenţ:

— Pun capul că un Mip-21 se ţine după fundul nostru..!

Abia pronunţase cuvântul Mig, că Jâke desluşi cu claritate doar dacă nu era vorba de o nouă iluzie – acel zornăit intermitent şi caracteristic. Dacă era într-adevăr vorba de un *Mig,* atunci acesta se apropia mereu. Jake mări la maxim debitul carburantului şi apăsa de trei ori consecutiv butonul de comandă al norilor de pilitură. Apoi acţionă manşa la stânga şi în faţă. Botul aparatului plonjă în faţă, în timp ce corpul avionului se găsi într-o secundă, la o sută optzeci de grade, zburând pe spate. Apoi Jake aduse manşa în poziţia centrală, stabilizând aparatul pe verticală, după care începu să coboare în picaj. Acul altimetrului începu să scadă vertiginos, în timp ce atenţia lui Jake se concentra asupra frecvenţei ritmate a Mig-ului, care se suprapunea bâzâitului Fansong-ului, revenit în căutarea unei ţinte. Se gândi la pilotul Mig-ului, care nu avea cum să nu fie păcălit de norii de pilitură de fier. Ceea ce putea face, era să se lanseze acum în urmărirea uneia dintre acele ţinte false, create de particulele minuscule de fier, îşi spuse Jake, în timp ce obiectivul său real, avionul A-6 B, avea să-i scape, plonjând, cum o şi făcuse. Cum să-l mai prindă, dacă avea să zboare razant cu solul? Cel puţin Jake aşa spera.

Pentru a-şi termina manevra, viră cu nouăzeci de grade în jurul axei sale longitudinale şi apoi, la o altitudine de şapte mii de picioare, pentru a-şi deruta complet adversarul, îşi lansă aparatul în direcţia Haiphongului, presărând în goana sa alţi nori de pilitură. Giroscopul său direcţional încă mai indica faptul că se afla în coborâre, când, în realitate, această manevră se încheiase deja. Totul se petrecea mult prea repede. Jake îşi mută privirea de la giroscopul direcţional la cel fix, care se raporta la spaţiul absolut. Dar se părea că

Virgil Cole îi spunea ceva.

— Ridică botul la douăzeci de grade, cu zece grade la dreapta. O să lansăm Starm-ul!

— Ai înnebunit!!

173

Altimetrul radar indica trei mii de picioare, iar botul aparatului continua să se afle la cinci grade sub linia orizontului. Jake menţinu viteza aparatului la cinci sute patruzeci de noduri şi la o acceleraţie de 6 G. Simţi cum braţul drept îi înţepeni uşor. Radarurile tăcuseră. Se părea că scăpase de *Mig,* îşi dădu seama că pumnul lui Cole îi izbea braţul drept:

— Trezeşte-te! ijă ce ţi-am spus!

Abia cu două mii de picioare mai jos reuşi să înalţe botul aparatului său, pentru a urca cu un unghi de zece grade. Trebuia să-l aştepte pe Cole ca să-şi pregătească racheta. În acest răstimp, care părea că nu se mai sfârşeşte, viteza aerului era în continuă scădere. Aşteptarea devenise insuportabilă.

— Grăbeşte-te naibii odată! Trage, ce mai stai! Trebuie s-o întindem, înainte ca *Mig*-ul să ne dea de urmă!

— Doar o clipă.. Sunt aproape gata… Foc!

În clipa când dispozitivul de aprindere al ultimului S’tarm fu acţionat,. Producând aceeaşi lumină orbitoare sub aripa dreaptă, în căşti îi răsună din nou zgomotul radarului *Mig-ului.* Şi orb să îi fost, pilotul Mig-ului tot ar fi văzut lansarea rachetei de pe avionul lui Jake. Se afla spre dreapta, către ora patru. Jake viră brusc spre dreapta, în direcţia coastei. Îl auzi pe Cole cum transmitea prin radio:

— Vultur negru, aici cinci unu unu. Avem un bandit la fundul nostru. Descurcaţi-vă!

Între timp, trebuie să coboare din nou în picaj, cât mai aproape de sol. Mig-ul se îndrepta spre ei dintr-un unghi ascuţit, încât nu mai avea timp să vireze. Răspunsul sosi:

— Diavol’, aici este *Mustang!* Dă-ţi poziţia!

— Treizeci de mile la dus de far, cincisprezece mile în interiorul uscatului.

Jake pregăti ultima rachetă Shrike, apăsă butoanele şi racheta ţâşni spre pământ. Iar ca o ultimă manevră, menită să-i facă pierduţi faţă de urmăritorul lor, mai proiectă în spatele său încă un nor de pilitură şi apăsă şi butonul de urgenţă. Cu un zgomot ca de foaie, dispozitivul de fixare al rachetelor şi rezervorul de sub burta aparatului se desprinseră brusc de acesta.

174

Mig-ul îşi făcu apariţia foarte rapid. Până la sol, mai erau două mii de picioare.

— Diavol, prinde-l, venim şi noi!

— Ce porcărie!

Jake nu se putu împiedica să nu strige, în timp ce într-un efort suprem de evitare a Mip-ului oprise debitul carburantului, coborând în picaj.

Era şi timpul. O rachetă îi trecu chiar prin faţă, puţin deasupra parbrizului. Pentru a evita ciocnirea cu soiul, trebuia acum să se înalţe. Trase manşa spre el şi dădu drumul la carburant. Dintr-odată, în carlingă se stinseră toate luminile, inclusiv cele ale tabloului de bord.

Doamne Sfinte! Trăsese prea puternic de cele două manete ce comandau carburantul, rupând astfel piedica de siguranţă, încât până şi motoarele se opriseră. Frânele continuau să rămână deschise, dar în absenţa curentului electric nimic nu le putea menţine deschise şi aveau să se închidă de la sine, sub acţiunea presiunii vântului. Iar toate acestea se petreceau la finalul picajului, în apropierea solului. Bâjbâi disperat în spatele său, încercând să apuce maneta care comanda generatorul de avarie.. Trebuia să-l pornească cu orice chip.

Unde dracu’ este maneta asta, i s-a schimbat locul? Doamne, nu, nu! „

Degetele o cuprinseseră în cele din urmă şi trase de ea ca un disperat.

Lumina reveni. Primul lucru pe care-l văzu, fu aripa stângă, aplecată primejdios de mult. O redresă imediat.

Privirea i se opri apoi asupra vitezometrului, care indica două sute cincizeci de noduri. Împinsese maneta stânga şi îşi înfundă degetul mare în butonul demarorului. Se afla la patru sute de picioare. Stabiliză din nou aripile avionului.

Brusc, toate luminile din cabină şi din tabloul de bord se aprinseră. Totul funcţiona: generatoarele, debitmetrul carburantului, aparatul de măsurat presiunea uleiului şi restul indicatoarelor. S-ar fi zis că un pom de Crăciun se aprinsese dintr-odată. Însă lipsea zgomotul motoarelor, iar liniştea din cabină era ca de mormânt.

— Porniţi odată, urlă el, cu privirea aţintită pe giroscop.

175

x Totul depindea acum de siguranţa din dispozitivul de pornire de avarie. Fără aceasta, motorul care trebuia să pornească primul, cel din stânga, nu ar fi funcţionat niciodată. Siguranţa se afla pe un panou, la stânga piciorului său stâng, numai că nu avea timp s-o verifice. Continuă să ţină apăsat butonul demaratorului. Două sute zece noduri. Realiză că la o sută optzeci de noduri, fără flapsurile ce ieşeau din aripi, pentru a ajuta zborul la viteză mică, avionul ar fi căzut ca o piatră.

Deodată, într-un fel de mormăit, motorul din stânga demară. Cu o încetineală exasperantă, motorul atinse şaizeci la sută din puterea sa de regim. Cei doi începură să respire mai liniştit. În sfârşit, şaizeci la sută. Jake acţionă maneta stângă, blocând-o în dreptul poziţiei „înainte”. Repetă apoi aceeaşi operaţie cu maneta dreaptă. O sută nouă zeci şi cinci de noduri…

M – Doar o sută de picioare, îl anunţă Cole. V Privi anemometrul. Viteza aerului se stabilizase la o sută nouăzeci şi cinci. Motorul din stânga se ambala şi mai mult, depăşind optzeci la sută din capacitatea sa. Când atinse puterea maximă, porni şi cel din dreapta.

După ce împinse în faţă ambele manete ale carburantului,

începu să se ocupe şi de generatoare. Cadranele radarelor erau fără viaţă, iar în difuzoare şi căşti nu se auzea niciun zgomot, ceea ce însemna că prin zonă nu se afla niciun duşman. Toate becurile de asemenea care trebuiau să se aprindă în eventualitatea unui pericol erau stinse. Viteza atinsese douăsute cincizeci de noduri, iar acceleraţia era progresivă.

Cole începu să transmită:

Vultur negru. Diavolul are picioarele ude.

Unde naiba sunteţi? N-aţi mai răspuns la apelul meu!

— Eh, o mică problemă tehnică, Vultur negru. Unde se află Ban ului?

— *Mustang-urile s-*au luat după el.

Cule i se adresă prin interfou lui Jake:

— Prefer să mă aflu aici, decât într-un *Mig,* cu *Phanttom-*urile după mine.

Jake stabiliza avionul la cinci sute de picioare şi începu să zboare în zig-zag. Numai după ce ar fi ajuns la

treizeci de mile, în larg, inima nu i-ar mai fi bătut să-i spargă pieptul. Începu să se înalţe şi deblocă manetele carburantului din poziţiile lor fixe.

În timp ce Cole continua să vorbească prin radio cu portavionul, îşi scoase masca de oxigen şi-şi şterse transpiraţia ce-i acoperea faţa. Doamne Sfinte! Doamne Sfinte!

— Cum naiba ţi-a trecut prin cap să lansezi ultimul Starm? Cred că ţi-a luat Dumnezeu minţile!

— Fasong-ul ăla îl informa pe pilotul *Mig*-ului. Îl informa despre tot, despre altitudinea noastră şi poziţia noastră, astfel încât tipul nu trebuia decât să se îndrepte spre noi, până când urma să fie suficient de aproape ca să facă ce vrea cu noi. Trebuia să scăpăm de radarul ăla. Dar pe tine, ce dracu' te-a apucat când ai lansat ultimul nostru Shrike, aşa, hodoronc-tronc, chiar deasupra pământului?

— M-am gândit să câştig câteva secunde, în cazul în care

am fi fost urmăriţi cu infraroşii. Şi m-am zis că aruncând şi dispozitivul de lansare, nu o să dăm pe mâna vietnamezilor o rachetă care nu a explodat.

— Auzi Grafon, ştii că m-ai dat gata? încă nu mi s-a întâmplat până acum să văd un pilot care să-şi stingă înadins toate luminile de la bord, şi chiar şi motoarele, şi asta în plină luptă!

— Ia nu-ţi bate joc de mine ţ Ştii foarte bine că a fost o întâmplare şi că am greşit. În clipa aia mi-a fost frică să nu acţionezi sistemul de ejectare.

— Ce să-ţi spun, ca să te întorci de unul singur, fără navigator! Şi-ar fi bătut toată lumea jec de mine, încât în cele din urmă, ar fi trebuit să demisionez!

— Dar ţi-a priit să rămâi, nu-i aşa, bătrâne?

— Da… şi până la urmă am scăpat, şi asta contează.

Cole se lăsă pe spate, cu ceata lipită de spătarul scaunului, şi închise ochii.

Jake trebui să se ţină cu amândouă mâinile de scară pentru a coborî din carlingă, iar picioarele încă îi tremurau în timp ce-l urma pe punte pe Cole. Se simţea prea marcat de evenimente pentru a se putea ţine pe

picioare în poziţie de drepţi, aşa încât îi ceru navigatorului său să prezinte raportul. Se îndreptă direct spre sala de adunare şi se lăsă să cadă într-un fotoliu. Cei ce erau de faţă cunoşteau această reacţie, şi nimeni nu-i adresă vreo vorbă. După un minut, simţi nevoia să fumeze, dar pentru a-şi lua pachetul de ţigări din buzunarul mânecii stângi, făcu un adevărat efort.

Mai târziu, veni şi Lundeen, care se prăbuşi şi el în fotoliul învecinat. Apoi, Graf ton începu să povestească celor care se apropiaseră de ei şi-i năpădeau cu întrebările despre cum decursese întâlnirea lor cu Mig-uî.

— *Mig*-ul ăla al tău a fost halit de *Mustang*-uri, spuse Marty Greeve.

— Diavolul, prinde-l, venim şi noi! strigă Cole, imitând

pilotul *Mustang*-ului.

Gluma fusese bună, întrucât toţi începuseră să râdă în hohote. Chiar şi lui Jake îi reveni buna dispoziţie.

Când râsetele se mai potoliră, Lundeen îl întrebă:

— Şi Cola, cum s-a comportat?

— Fiul ăsta de căţea este un tigru J Da, da, un adevărat tigru, spuse el, zâmbind.

Din clipa aceea, lui Cole aşa i se spuse: „Tigrul”.

16

V irgil Cole îl ascultă pe Jake fără ca pe chipul său să se clintească vreun muşchi. Se întorseseră dintr-o misiune de alimentare pe timp de noapte ş’ erau singuri, departe de toţi, bând o cafea fierbinte. După ce Jake termină să-şi expună planul, Cole, în continuare impasibil, îl întrebă:

— Şi în ce scop vrei să faci chestia asta?

— Trebuie să distrugem un obiectiv important al inamicului, ca să-l facem să înţeleagă că nu-i de glumă şi să înceapă să-şi pună problema tratativelor de pace.

— Dar chiar au ăştia un obiectiv pe care-l consideră cu adevărat important sau esenţial, încât să nu mai fie în stare să continue războiul fără el?

— S-ar putea. De exemplu, sediul partidului comunist din Hanoi. S-ar putea ca lucrul ăsta să-i pună pe gânduri, să-i facă să creadă că ar putea avea şi ei aceeaşi soartă ca aceea pe care le-o impun săracilor ălora de ţărani. Cred că trebuie să ne asumăm riscul ăsta, dacă tâmpiţii ăia de la Washington continuă să se joace de-a războiul.

— Şi ce-ai vrea să fac eu?

— Pentru început, avem nevoie de Steiger, dacă vrem să intrăm în posesia documentelor şi a hărţilor necesare, pentru a pune la punct un asemenea raid. Mi-am cam pierdut stăpânirea de sine şi l-am cam insultat în sala de adunare, înainte de ultima noastră escală. Aşa că acum, relaţiile noastre sunt cam reci. Am senzaţia că ne poate ajuta, dacă-l luăm cu binişorul. Dar bineînţeles, este cam riscant.

— Am să vorbesc eu cu el, declară laconic „Tigrul”.

— Dacă Steiger refuză şi raportează mai departe

chestia asta, toţi or să-şi dea seama că, vorbind cu el, înseamnă că eşti de partea mea.

Se întrerupse şi-şi schimbă poziţia în fotoliu, care, brusc, i se păru neconfortabil.

— În orice caz, ar fi bine să te mai gândeşti înainte de a vorbi cu Steiger. Rişti mult de tot doar spunându-i că intenţionăm să bombardăm un obiectiv neautorizat.

— E acelaşi risc pe care ţi l-ai asumat şi tu, vorbind cu mine.

— Da, asta cam aşa este, recunoscu Jake, înroşindu-se uşor.

Râsul lui Cole semăna cu scârţâitul pe care-l face balamalele ruginite ale unei uşi.

— Dacă o să fim judecaţi de Consiliul de război, şansele de a muri în paturile noastre cresc teribil, nu crezi?

Peste o oră, Grafton se afla în cabina sa, când auzi ciocănindu-se în uşă. Cole şi Steiger îşi făcură apariţia.

— Abe ar vrea să te întrebe ceva, spuse Cole, după ce toţi trei se aşezară.

Abe Steiger rămase tăcut câteva clipe, după care trecu la atac:

— E adevărat ce mi-a spus Cole? Chiar aveţi intenţia să bombardaţi sediul partidului comunist din Hanoi?

— Aşa este, e adevărat. Intenţionăm să-i lovim drept în ouă, acolo unde-i doare mai mult.

Abe îşi scoase ochelarii şi începu să-şi frece lentilele cu batista. Nu se grăbea şi privi de mai multe ori prin ele, pentru a se asigura că se curăţaseră. Jake îi întinse o cutie de Cola, pe care acesta o deschise şi din care bău o gură.

— Şi de ce să faci una ca astg, Jake? De ce vrei să rişti ca cineva să descopere că aţi bombardat Hanoiul, în ciuda tuturor interdicţiilor?

Jake îşi freacă faţa între mâini.

— Trebuie să lovim zdravăn. Ăsta este singurul motiv.

Trebuie să lovim cât putem de tare şi în locul cel mai sensibil al lor, ca să-şi spună că americanii ăştia nu glumesc deloc.

— Voi doi intenţionaţi să vă continuaţi cariera în marină?

Jake răspunse ridicând din umeri.

— Şi tu, Cole?

Cu un gest semnificativ, acesta îşi îndoi degetul mare al mâinii.

— Mda, se vede de la o poştă că aveţi amândoi un caracter prea independent pentru a servi în forţele armate.

Începu să bată darabana pe biroul lui Jake şi continuă:

— Ştiţi, la început, am crezut că totul o să meargă bine, vreau să spun că m-am considerat apt pentru o carieră în marină. Dar, anul trecut, după ce v-am văzut plecând în misiune, zi după zi şi noapte după noapte, în timp ce mie nu mi se putea întâmpla nimic, am început să mă satur, şi chestia asta mă cam roade.

Îi privi pe cei doi aviatori.

— Nu ştiu cum să fac să mă înţelegeţi. Voi vă riscaţi tot timpul pielea deasupra Vietnamului şi în ochii voştri eu nu sunt altceva decât un tip oarecare, bun numai pentru a pregăti misiunile altora.

Cole interveni:

— Abe, să ş Lii că suntem convinşi că vei avea şi tu o parte din responsabilitate. La fel, ne dăm seama că poate astăzi ţi-am cerut prea mult. Este adevărat, cum ai spus şi tu. Că în fiecare noapte ne jucăm cu vieţile noastre, ca la zaruri. Şi poate că datorită lucrului ăstuia s-a impregnat în noi, încetul cu încetul, o mentalitate de jucător.

— Jocul ăsta despre care mi-aţi spus este mai special şi nu puteţi să-l duceţi la capăt fără ajutorul meu. Nu-i aşa? Dar ce se întâmplă dacă pun vietnamezii mâna pe voi? O să rămân singurul papagal din toată afacerea asta. Sau o să trebuiască să mă jur pe toţi sfinţii că n-am avut habar de planul vostru. Şi asta, nu este genul meu. Mint foarte prost.

Dădu din cap şi ochelarii îi alunecară pe nasul lucind de

transpiraţie. Şi-i puse la loc cu vârful degetului.

— Dacă vrem să nu mai facem victime printre vietnamezi, trebuie să nu menajăm deloc Hanoiul, spuse Cole

— Ce ai spus tu, este corect, interveni Jake, riscam mult.

— În ceea ce mă priveşte, ştiţi amândoi că treaba mea este să adun tot felul de documente de care are toată lumea nevoie, să interpretez informaţiile şi faptele care îmi

sunt aduse la cunoştinţă şi să vă ajut pe voi şi pe camarazii voştri, să vă pregătiţi bine misiunile.

După o perioadă de tăcere, Abe Steiger adăugă:

— Este o treabă curată, pe care mă străduiesc să o fac cât pot de bine.

Jake îşi aprinse o ţigară. Chibritul îi tremura între degete. Îl privi pe Abe şi văzu cum acesta îşi fixa pantofii cu ochii plecaţi.

— Ascultă Abe. Tu nu vezi ce se întâmplă? Nu vezi toate urmele astea de sânge, de creieri şi de rămăşiţe ale tuturor celor care sunt ucişi? Este un asasinat în toată regula! Un asasinat pur şi simplu, demn de o bandă de maiioţi, dar care este prezentat compatrioţilor noştri în aşa fel, încât să nu vomită. Fiindcă victimele pe care le facem cu bombele noastre nu sunt niciodată acelea pe care într-adevăr ar trebui să le facem. Nu i-am nimerit pe ticăloşii ăia care au săpat gropi în Hue pentru civili, pentru proprii lor compatrioţi, pe care i-au masacrat. Am făcut ceva măcar unui singur pui de căţea dintre ăia care iau gâtul învăţătorilor din Vietnamul de Sud, fiindcă îi învaţă pe copii lucruri pe care ei nu vor să le audă? Şi ce facem cu ăia care omoară zi de zi copii şi bătrâni? Şi cu toate astea, nu sunt ei cei care obligă oameni ca mine şi ca tine să ucidă, în timp ce noi nu dorim altceva decât să terminăm cu toate grozăviile astea? De data asta o să-i căutăm chiar pe nemernicii care dau asemenea ordine. De data asta, o să lovim sus de tot, chiar în vârf, acolo unde puii ăştia de căţea se cred în singuraţă.

— Dar n-o să poţi opri toate astea, de unul singur cu un

singur navigator!

— Noi doi poate că nu, dar noi trei? Tu eşti cel care trebuie să decidă, Abe.

Se opri, uitându-se la fumul ţigării sale, care urca în spirală. Apoi îşi aţinti privirea asupra lui Steiger:

— Ei bine, atunci să continuăm să facem găuri peste tot! Dar câte găuri n-am făcut deja şi de cât timp ne tot jucăm aşa? Să continuăm, carevasăzică, să bombardăm locurile despre care se afirmă că sunt baze de transport inamice în timp ce, în realitate, nu sunt decât hectare şi hectare de păduri virgine! Să continuăm să bombardăm malurile fluviilor, în locurile unde sunt priponite bărci,

locuri pe care naiba ştie cine le-a botezat „şantiere navale”. Dar nu ţi-ar plăcea să-i lovim pe ticăloşii ăştia chiar acolo unde se află şi să le facem într-adevăr rău? Iar dacă le bombardăm cartierul general, s-ar putea, bineînţeles – dar asta este doar o presupunere – să le distrugem, Sap să le decapităm statul major.

— Puteţi să muriţi, încercând să faceţi una ca asta!

— De acord cu tine! Iată-i pe Grafton şi pe Cole definitiv lichidaţi. Şi, ce-i cu asta, o să fie sfârşitul lumii? Dar dacă o să ni se întâmple aşa ceva, să-ţi aminteşti de un singur lucru: că nu am murit omorând nişte bieţi pescari, sau nişte fetiţe, pentru singurul motiv că se aflau prea aproape de o centrală electrică, deja zdrobită de bombele noastre. Dacă o să murim, o să murim în încercarea de a pedepsi pe jigodiile alea răspunzătoare de toate crimele şi de toată porcăria asta. Asta ar trebui să se scrie pe mormintele noastre.

Abe îşi sugea gânditor unghia de la degetul mare. Se iasă o tăcere lungă, pe care tot el o întrerupse, cu vocea schimbată:

— Se prea poate că am stat prea mult timp la adăpost. Şi poate că a sosit timpul să văd mai departe de munca pe care mi se dă s-o fac. Ce-ar fi să veniţi mâine, în timpul filmului, să mă vedeţi în sala de planificare?

Figura sa sumbră se lumină brusc:

— Şi la urma urmelor, la dracu, dacă n-o să reuşiţi să le distrugeţi statul major, poate că o să aveţi bafta să vă întâlniţi pe-acolo cu Jane Fonda!

Jake izbucni în râs:

— Abe, să ştii că dacă o să ni se întâmple aşa ceva, o s-o răpim şi o să ţi-o aducem ţie!

Se opri brusc din râs şi-l privi pe Abe cu un aer serios:

— Abe, să ştii că demult aveam de gând să-ţi cer scuze că te-am insultat.

— Eh, a fost vina mea. N-ar fi trebuit să-ţi vorbesc cum am făcut-o, însă pe moment m-am gândit că trebuie s-o ştii. Dar pe urmă mi-am zis că şi eu, dacă aş fi fost în situaţia ta, aş fi ţinut să nu se afle toată* chestia aia. Una este să-ţi vezi duşmanul şi alta să nu-l vezi. Şi dacă tot nu-l vezi, la ce-ţi foloseşte atunci să afli ceea ce ai fi făcut*?*

183

Harta era larg deschisă pe masă. Trecuseră două zile de când Jake şi Cole îl atrăseseră de partea lor pe Steiger, la tentativa lor nebunească. Acesta nu reuşise să descopere nicio informaţie privitoare la amplasamentul sediului partidului comunist din Hanoi, în toate documentele de care dispunea serviciul de informaţii al portavionului. Le împărtăşi acest lucru celor doi complici ai săi:

— Aş putea să fac rost de aşa ceva, dar pentru asta trebuie să fac o cerere, care va rămâne în arhiva. Ar fi ca şi cum am da o spargere şi ne-am iscăli pe pereţi.

În cele din urmă, se puseră de acord. Obiectivul lor avea să fie sediul Adunării Naţionale.

Soarta fu de partea lor, uşurându-le lucrurile. Pentru misiunile de noapte, avioanele *Intruder* erau dotate în general cu douăsprezece bombe de câte două sute cincizeci de kilograme, care n-ar fi putut decât să producă nişte pagube nesemnificative unei clădiri masive. În acea zi, Abe îi anunţă pe Jake şi pe Cole:

Dacă ne hotărâm, o putem face la noapte. Problema bombelor este rezolvată: o să aveţi la bord douăsprezece

Snake-uri de câte cinci sute de kilograme.

Snake-urile erau bombe cu multiple întrebuinţări prevăzute cu aripioare de întârziere, ce se desfăceau în aer cu o cădere mult încetinită, bombele cădeau aproape vertical. Datorită acestui lucru, bombardierul le putea lansa chiar şi de la cinci sute de picioare, fără a exista pericolul de a fi lovit de schijele exploziilor prea apropiate.

— O să lansăm mai întâi patru bombe asupra centralei electrice şi apoi opt asupra Adunării Naţionale. În Hanoi, precis că n-o să ne aştepte nimeni după ce o să bombardăm centrala. Or să se gândească că ne-am înapoiat spre ocean, aşa că o să ajungem în centrul oraşului fără probleme.

Ca hipnotizaţi, cei trei priviră itinerariul pe care Abe şi „Tigrul” îl pregătiseră împreună, mârcându-l cu creionul printr-o linie.

Cole luă o fotografie a centralei, făcută cu doi ani în urmă, şi o puse în faţa lor:

— Aici o să lansăm patru bombe, la interval de şase secunde una de alta.

Apoi puse deasupra o fotografie veche de şase ani, în care se vedea clădirea Adunării Naţionale.

— Ast. A-i adevăratul nostru obiectiv. O să ne rămână opt bombe, pe care le vom lansa în două grupe de câte patru, la interval de şase secunde.

Jake clătină din cap:

— Asta ne micşorează şansele să atingem ţinta, dar dacă o atingem, atunci distrugem clădirea din temelii.

Steiger puse peste cele două fotografii încă una. Reprezentând o vedere din avion a Hanoiului, foarte amănunţită. Cu vârful creionului, indică sediul Adunării Naţionale.

— Din păcate, este înconjurat pe trei laturi de alte blocuri asemănătoare. N-am nicio idee ce s-ar putea afla în ele. Poate nişte birouri guvernamentale, cine ştie.

Jake spuse gânditor:

— Poate că ar trebui să urcăm mai sus, pentru a nu întârzia căderea Snake-urilor, Dacă astea cad prea încet, s-ar putea să nu străpungă clădirea, şi atunci, n-o să facem nicio scofală.

Cole aprobă dând din cap:

— O să vedem la faţa locului, după cât de puternic o să fie tirul antiaerienei.

Jake era din ce în ce mai gânditor. Nu slăbea din ochi fotografia în care se vedea clădirea Adunării Naţionale, întvebându-se în sinea sa care ar putea fi modul care să-i asigure o distrugere totală.

— Dacă aripioareje bombelor or să le încetinească prea mult căderea, atunci, ultimele bombe care vor fi lansate or să ţopăie pur şi simplu pe acoperiş. Clădirea asta mi se pare al naibii de solidă.

Ceilalţi doi începură să examineze din nou fotografia. Într-adevăr, Grafton avea dreptate. Bombele trebuiau să fie lansate de la o înălţime de cel puţin două mii

cinci sute de picioare, pentru a proteja avionul împotriva schijelor.

Jake luă harta Hanoiului, pe care nu îndrăznise să i-o ceară lui Steiger în prima seară când îi vorbise. O desfăşură pe masă, pentru a vedea oraşul aşa cum aveau ei să-l vadă din avion. Se forţă să memoreze cursul fluviului, orientarea bulevardelor şi amplasamentul obiectivului acea clădire pierdută printre altele care îi semănau. Dacă în ultima clipă avea să aibă ghinionul să nu-i funcţioneze radarul, atunci poate că ar mai fi fost suficientă lumină să atace fără ajutorul acestuia.

Vocea lui Steiger rupse liniştea:

— Luna nu se va ivi înainte de zece şi patruzeci de minute noaptea. Acum este în descreştere.

Vestea nu era deloc îmbucurătoare. Însă cu lumininile pe care aveau să le degajeze bateriile artileriei antiaeriene, obiectivul ar fi fost cu siguranţă vizibil, se gândi Jake.

Trebuiau musai să dea de el, indiferent care ar fi fost modalitatea.

— Şi carburantul? întrebă el.

— N-o să ducem lipsa. Bineînţeles că după ce o să traversăm coasta la întoarcere vom fi în întârziere faţă de ceilalţi, pentru a anunţa că avem „picioarele ude”, dar nimeni n-o să observe. Dacă o să fim întrebaţi, o să spunem că am făcut două tururi deasupra centralei, în loc de unul singur.

— Şi cealaltă echipă, ce-o să bombardeze?

— Joe Wagner trebuie să caute camioanele pe şoseaua numărul 1, departe de voi, răspunse Abe.

— Şi A-6B?

— Nu iese în noaptea asta.

Afacerea se prezenta deci bine. Printre cei din escadrilă. Nu va fi, nimeni care să se întrebe de tirul neaşteptat al antiaerieniei din jurul Hanoiului. Doar câţiva de pe A-7 şi F-4 aveau să Vadă de departe focul de artificii declanşat de Jake şi Cole, dar nimeni nu avea de ce să-şi pună vreo întrebare, întrucât niciun avion american nu

se putea găsi prin apropiere. Vietnamezii comiteau destul de des asemenea erori.

Încă o dată Jake examina cu atenţie şi îndelung fotografia şi sectorul unde se afla Adunarea Naţională. Mai privi clădirile din apropierea obiectivului, aproape lipite de acesta, care, privite de sus, îi păreau asemănătoare şi având aceleaşi dimensiuni. Oftând, spuse:

— N-o să fie uşor să izolăm obiectivul printre atâtea construcţii. Nu trebuie să greşim deloc.

Se gândi la imaginea pe care Cole avea s-o vadă pe ecranul radarului său. Acesta dădu din umeri, fără să spună nimic.

— Ai mai survolat până acum centrul Hanoiului? îl întrebă Jake, pradă unui brusc presentiment.

— Mda… răspunse „Tigrul”.

Şi atunci, de ce nu-i spusese până acum niciodată? Abe

interveni şi el:

— De câte ori?

— De câteva ori…

Abe insistă;

— Ce înseamnă asta, de câteva ori?

— De patru sau cinci ori…

— Nu poţi să spui exact?

— Exact? De mai multe ori. De opt ori. Asta se întâmpla în 1967, la sfârşitul verii, sau la începutul toamnei. Preşedintele de atunci, Lyndon Johnson, a vrut să le dea o lecţie.

Abe, din ce în ce mai mirat, ciocănea în masă cu vârful creionului:

— Şi cum a fost?

— Nu prea a fost nostim…

— Au tras zdravăn, nu-i aşa?

— De fiecare dată, aveam impresia că mă aflu într-un roi de viespi, şi nu mă gândeam decât cum să scap de-acolo. Am pierdut ceva avioane şi camarazi.’ Nu prea sunt convins că tentativa. Asta de lecţie a servit la mare lucim, doar că i-a învăţat pe ăia cum să ne doboare.

În timp ce se pregăteau să iasă din încăpere, Steiger îl luă pe Jake de umeri şi-l strânse la piept:

— Ai grijă de tine.

187

În spatele lentilelor ochelarilor, ochii larg deschişi îl priveau clipind.

Pe culoar, Jake îl întrebă pe Cole:

— Auzi, „Tigrule”, de ce ai acceptat să mergi cu mine în raidul ăsta?

— Fiindcă mi-ai cerut-o tu.

Când Cole coborî prima treaptă a scării, el se întoarse şi adăugă:

— …şi fiindcă este imposibil să câştigi un război atâta timp cât nu ai chef să te lupţi. __

1?

JL’easupra mării, lumina dispărea încet-încet din cerul ca de cărbune. Avionul era condus de pilotul automat şi motoarele huruiau normal, Jake controla indicaţiile instrumentelor în timp ce Cole supraveghea radarul şi sistemul de navigaţie inerţial. Jake spera ca ceaţa să se împrăştie deasupra pământului, însă în adâncul sufletului său nu credea că una ca asta avea să se întâmple.

Cerul era monoton şi uniform, indefinit, ca şi oceanul. Se părea că nu ascunde niciun pericol. Dar Jake ştia că un aer prea umed reduce vizibilitatea. Pe o asemenea vreme, nu se puteau observa nici loviturile antiaerienei, nici exploziile obuzelor şi nici globurile de foc ce se formau la coada rachetelor Sam, în momentul lansării. Moartea putea, aşadar, să-i lovească fără niciun avertisment.

Trase de chinga harnaşamentului său, deja întins la maxim, şi mai consultă încă o dată harta în care Cole trasase itinerariul lor cu o linie neagră, ce părea atât de logică şi de sigură.

„Ar fi trebuit să-mi fac testamentul. Da, trebuia să-mx găsesc timp pentru asta. Aş fi scris ceva de genul: Vezi, Morgan, raidul ăsta pentru tine îl fac. Pentru tine şi pentru toţi cei care au murit degeaba. Numai că raidul ăsta nu este degeaba, Morgan. Cu foarte puţin noroc, câţiva dintre cei care poartă întreaga răspundere a acestui măcel vor vedea în noaptea asta cum infernul se prăbuşeşte peste Adunarea lor Naţională şi cum cade peste ei, înghiţindu-i în flăcări. Adu-mi noroc, de acolo de unde eşti, din înaltul cerului, măi Irlandezule, cum îţi spuneam eu pe vremuri..»

189

Callie, ştii că în momentul ăsta mi-e cam frică! Da, îmi este puţin frică, Dumnezeu ştie…”

— Dă-i drumul, spuse Cole.

O Avionul zbura într-o beznă totală. Umiditatea deosebită absorbea orice lumină. Întrucât nu avea ce să vadă în Kfară, Jake îşi concentră atenţia asupra instrumentelor de bord. Din când în când, mai arunca câte-o privire pe beam, convins că

dacă avea să vadă fâşia albă a plajei, pra un semn bun. Tocmai scruta întunericul nopţii, când tl auzi pe Cole semnalând Vulturului Negru că aveau „picioarele uscate” şi-l văzu pe acesta pornind cronometrul, apoi deblocând colierul de siguranţă ce înconjura comutatorul principal al sistemului de armare şi acţionându-l. Totul era pregătit.

J Peste un minut, Jake observă la sol focuri de arme uşoare. Apoi, exploziile unor obuze de calibru mai greu… probabil de 57 milimetri, deşirară ceaţa deasă. Patru obu-; ze, care lăsaseră în urma lor dâre lungi şi albe. Într-adevăr, erau obuze de 57. Estimă vizibilitatea la aproximativ o milă, suficientă pentru a observa din timp dârele lăsate de obuze, dar insuficientă pentru rachetele Sam. Făcând un calcul rapid, ajunse la concluzia că o asemenea rachetă, zburând cu o viteză de trei Mach, ar fi parcurs acea milă în circa două secunde.

Verifică altimetrul radar, care începuse să funcţioneze, şi cu un gest care-i devenise reflex îşi şterse transpiraţia care-i curgea pe ochi.

Jos, antiaeriana trăgea la întâmplare, aşa cum făcea de fiecare dată când se auzea huruitul vreunui avion ce se apropia.

Tunurile vietnamezilor se aflau de obicei amplasate de-a lungul digurilor ce compartimentau orezăriile, grupate în baterii de câte două până la şase piese. Gloanţele şi obuzele trasoare roşii-portoealii ale armelor uşoare automate, de calibru până la 23 de milimetri, luminau cerut cu dârele lor lungi care pluteau, deformându-se în urma fiecărui proiectil. Exploziile făceau să tremure ceaţa ce umplea noaptea. Cu toate acestea, în interiorul carlingii vacarmul de jos abia se auzea şi se confunda cu huruitul motoarelor şi cu bâzâitul staţiei radio.

i

— Viteza vântului este de abia două noduri, spuse Cole, care verifica indicaţiile furnizate de calculator.

Pe tabloul de bord, becurile se aprinseră şi începură să pâlpâie într-un mod îngrijorător, întrucât, concomitent, începură să răsune în difuzoare semnalele de avertizare ale radarurilor inamice de căutare. Însă *Intruder* zbura deocamdată prea jos, pentru a fi reperat. Jake îşi concentră atenţia asupra înălţimii la care zbura, de cinci sute de picioare, şi a direcţiei pe care o avea de urmat. Câteva obuze explodară la întâmplare, în stânga sa, aidoma unor blitzuri gigantice.

— Văd obiectivul şi sunt în poziţie de atac, spuse Cole.

Fără să părăsească din ochi radarul, Cole întinse mâna spre panoul rezervat armamentului şi acţionă o serie de comutatoare. Jake admiră dexteritatea acestuia, gândindu-se, că el trebuia să se uite de fiecare dată la comutatorul pe care-l acţiona, pentru a fi sigur de ceea ce făcea.

În ciuda echipamentului electronic de supraveghere, pilotul era cel ce trebuia să fie atent la proiectilele trasoare, acele snopuri de gloanţe şi obuze care ieşeau din ceaţă şi urcau încet spre el. Luminozitatea lor era deosebită. Întrucât poziţia lor relativă nu se schimba, Jake nu avea decât să-şi înalţe avionul deasupra acestui torent de foc sau să coboare dedesubtul lui. În decursul acestor manevre, fu reperat de un radar de control al tirului, ce oprea în dreptul orei zece. Jake proiectă imediat un nor de pilitură în spaţiu pentru a-şi înşela inamicul şi se plasă la altitudinea precedentă. Întrucât mai expediase câţiva nori de pilitură, ca o măsură suplimentară de securitate, îl surprinse strălucirea unui fulger care ţâşni chiar sub ei.

— Ce naiba a fost asta? întrebă el.

— Un fascicul infraroşu care a izbit norul de pilitură, răspunse Cole imperturbabil.

Furios că fusese surprins, Jake se concentra din nou asupra ecranului radarului şi asupra tirurilor sporadice ale antiaerienei.

— Aproape încă treizeci de secunde… Blochează direcţia.

În faţa sa, Jake nu vedea decât bezna nopţii, dar centrala electrică trebuia să se afle acolo, dacă „Tigrul” spu-

nea aşa. Îl auzi pe acesta cum se adresa duios radarului de intercepţie al *Intruder*-ului:

— Jncă puţin, dragul meu…

Dacă undele emise de radar aveau să cadă asupra centralei, calculatorul urma să determine distanţa exactă până la ea, validând astfel manevrele ulterioare.

— Hai, nu fi aşa de discret în noaptea asta, radarul meu mititel…

Bombănind, Jake fu nevoit să plonjeze la două sute de picioare, pentru a lăsa să treacă deasupra lor un nou torent de obuze ale antiaerienei. După cinci secunde „trase de mai multe ori de manşă, ca şi cum ar fi acţionat o pompă, pentru a se înălţa rapid.

— Mai încet! îi reproşă Cole, neliniştit la vederea mişcării instrumentelor sistemului de navigaţie inerţial.

Pe ecranul indicatorului vizual al direcţiei, linia neagră continua să coboare neîncetat. Cu degetul mare, Jake apăsă butonul de comandă, pentru a preveni o eventuală acţionare falsă, datorată unei defecţiufti a calculatorului.

Cele patru bombe fiind lansate într-o cincime de secundă, Jake urcă la două *sute de picioare, virând strâns în acelaşi timp la stânga, pentru a evita fragmentele Snake-urilor, în cazul când aripioarele acestora nu s-ar fi deschis, pentru a frâna căderea. În timp ce accelera, zări în spatele lor strălucirile provocate de exploziile bombelor. Se întoarse să vadă ce se întâmplase, apoi privi din nou înainte.

Din acea clipă, începea marele lor raid, având ca obiectiv Hanoiul.

— Ce dracu’ se întâmplă? Simbolul de direcţie al calculatorului a luat-o spre dreapta!

— Nu-l băga în seamă. Păstrează direcţia spre doi zero cinci.

— Da’ ce naiba nu merge?

— Ştiu şi eu, ori sistemul inerţial, ori caludatorul. În liniştea care urmă, Cole verifică fără să se grăbească ambele

aparate.

— Calculatorul ăsta este de rahatŢ N-avem ce face, nu-l putem folosi pentru bombardament.

Şi trase un şut postamentului dintre picioarele sale, pe care se afla montat calculatorul. Era procedeul de depanare cel mai folosit. Însă de această dată, nici şutul nici înjurăturile ce urmară nu ajutară la nimic. Îşi luă ochii de pe ecran şi începu să regleze manual cursorul radarului cu distanţa calculată deja pe navă, până la punctul de lansare a bombelor. Fără calculator, şansele lor de a atinge Adunarea Naţională erau diminuate considerabil.

Jake se apucă se regleze cele opt comutatoare de pe panoul de armament, corespunzătoare celor opt bombe rămase. Unul dintre comutatoare era deosebit de important. În funcţie de poziţia pe care era pus, cele opt bombe urmau să fie lansate împreună sau în grupe de câta patru. După un moment de gândire, Jake puse comutatorul pe poziţia „Ansamblu”. În acest fel, posibilităţile de a nimeri obiectivul creşteau, dar în acelaşi timp se mişcorau pagubele produse.

Cole aprobă decizia lui Jake, dând din cap. Avionul se îndrepta spre nord-vest, cu aproape cinci sute de noduri şi din când în când, Cole corecta uşor direcţia aparatului.

Trecură în trombă, la patru sute de picioare, deasupra Bac-Ninhului. De jos, antiaeriana se trezise şi obuzele trasoare de mare calibru ce zburau deasupra lor degajau o lumină atât de violentă, încât în carlingă se vedea ca în plină zi.

Jake îşi înghiţi saliva. Era foarte posibil ca avanposturile sistemului defensiv al Hanoiului să fie redutabile. Când Cole îl anunţă că obiectivul se afla la zece mile, păstră, cum conveniseră, aceeaşi înălţime din patru suta de picioare. Dar tirul antiaerienei devenea din ce în ce mai agresiv, iar numărul gurilor de foc de toate calibrele creştea fără întrerupere.

— Opt mile, anunţă Cole.

Jake se hotărî să mai aştepte şase mile şi apoi să înceapă

să urce. Focul artileriei lumina cerut, iar în depărtare se zăreau periferiile Hanoiului.

— Şase mile.

Jake trase cu regret de manşă, înălţându-se la o mie cinci sute de picioare, înainte ca becul roşu de „Pericol” să-l avertizeze că, în faţa şi în spatele său, tunurile dirijate prin radar, Firecan-urile, începuseră să-l vâneze.

193

Continuă să urce până la două mii cinci sute de picioare. La acea înălţime nu mai putea fi protejat de efectul ce-l avea solul faţă de radar, dar, oricum, vizibilitatea era mult mai bună decât se aştepta.

În faţa lor, intră brusc în acţiune o formidabilă baterie antiaeriană. Neluând în seamă indicaţiile lui Cole privitoare la menţinerea direcţiei, Jake viră pe-o aripă, pentru a se strecura printr-o spărtură ce despărţea aproape în două zidul de foc din faţa sa. Trebui să recunoască în sinea sa că nemernicii de vietnamezi îşi făceau bine treaba. Fără să piardă vremea, stabiliză *Intruder-ul,* pentru a-i da putinţa lui Cole de a regăsi obiectivul.

— Îl am! La cinci grade, drept înainte! spuse acesta.

Acţionând instantaneu manşa, Jake relansă avionul în cel mai scurt timp posibil în direcţia indicată. Marele oraş ce se afla în acele momente sub ochii lor luase o înfăţişare ireală datorită luminii pâlpâitoare a proiectilelor trasoare. Din ce în ce mai numeroase, acestea se înălţau spre ei, venind parcă din fiecare colţ de stradă.

— Un grad la stânga şi tot înainte!

Lipsit de aportul calculatorului, Cole era obligat să determine direcţia cu ajutorul radarului. Sub ei, Fluviul Roşu era aidoma unui şarpe întunecat, care se strecura prin oraş.

— Un minut la stânga… Nu mai mişca…!

Brusc, se aprinse becul „Racheta” iar în difuzoare şi căşti răsună semnalul sonor ce indica apropierea rachetelor Sam. Semnalul emis de dispozitivul de contramăsuri electronice era lung, clar şi puternic, indicând astfel că radarul inamic era

foarte apropiat. Jake încearcă în zadar să distingă ceva prin ceaţă, în direcţia orei două, indicate de dispozitiv. Îşi spuse că zburau prea sus, pentru ca efectul solului să le confere vreun adăpost. Inamicul îi vedea, asta era clar, Grafton se simţi de parcă era complet dezbrăcat.

Mai lansă un nor de pilitură, în speranţa că reflexiile provocate pe ecranul operatorului radar inamic aveau să provoace o derută temporară.

Două globuri enorme de foc se proiectară în ceaţă, parcă hipnotizându-l. Pionjă imediat, din reflex, aruncând din nou în spatele său altă pilitură. Primul glob de fot ţâşni brusc din ceaţă şi îl urmă pe *Iniruder* în coborârea

sa vertiginoasă. Aproape că-l ajunse. Jake trase de manşă şi avionul îşi schimbă brusc traiectoria, înălţându-se. În momentul când racheta trecu pe sub burta *Intruder*-ului, ea explodă. Explozia fu atât de violentă, încât suflul acestuia scutură avionul ca pe-o frunză.

Jake continua să urce. Acceleră şi mai mult. Presiunea creştea. Mai rămăsese cea de-a doua rachetă, care avusese timp să-şi corecteze traiectoria şi care urca după el, mult mai iute decât zbura *Intruder-u*l:

Jake inversă comenzile. De la trei mii de picioare, căzu, cu botul aparatului în jos... două mii... acceleraţia era de 4G...

Vocea lui Cole răsună brusc, crispată, imperativă:

— Repede un tonou şi ieşi de-aici!

Înainte de a se conforma. Jake aşteptă o secundă, care i se păru o eternitate şi apoi trase de manşă într-o parte. La o mie de picioare, în continuare cu botul în jos, trăgea, trăgea mereu de manşă, fără să-i schimbe deloc poziţia. Eschiva reuşi totuşi. Racheta îi depăşi, explodând într-un vacarm de nedescris. Încă o dată, avionul, fu zdruncinat de suflul exploziei, efectiv ca o frunză. Ceva găuri plexiglasul carlingii şi lovi picioarele lui Jake.

O gaură în carlingă... Mepherson...

După seria de acrobaţii făcute, avionul reveni la patru sute

de picioare.

— Rămâi jos, la adăpostul solului şi fă un cerc pe loc, ca să pot găsi obiectivul.

Jake se execută întocmai. Lângă el, Cole calcula, supraveghind radarul. După câteva clipe, îl preveni pe Jake:

— În faţa ta este o colină, înalţă-te niţel…

Însă, la o mie de picioare, redeveniră vizibili pentru focul inamic, iar becul indicatorului radar se aprinse din nou. Sub efectul atingerii unui fascicul în infraroşu, norul de pilitură deveni incandescent. De această dată, Jake nici măcar nu clipi.

— Eşti gata? îl întrebă Cole. Dă-i drumul înainte!

Păstrând direcţia nord-est, reveniră pe traseul pe care fuseseră nevoiţi să-l abandoneze, ieşind din oraş, ca pentru a-şi lua elan. Jake coborî la cinci sute de picioare, în oglinda retrovizoare, văzu dezlănţuirea de trasoare ce acoperea cerut Hanoiului. Pentru întâia oară în acea

noapte, îşi dădu seama cât de nebuneşte îi bătea inima.

— Şi acum, Jake, întoarce-te jumătate de cerc. Încercăm din nou!

Care erau oare cuvintele ce-i veneau în minte? Un cântecel din copilărie „Ce bine-mi pare că merg prin vale…”

— Şapte mile. Hai să urcăm să vedem dacă reuşim să-i buşim ca lumea!

„… Şi nu-mi este frică de nimic…”

Nu trebuia să se gândească decât să urce până la două mii cinci sute de picioare şi să rămână la acea înălţime, orice s-ar fi întâmplat.

— Îl am, Jake… Trei grade la dreapta… începe bine…

Întreg cerul era plin de fâşii luminoase ce se intersectau în mijlocul exploziilor.

— Eşti gata?

În aceeaşi clipă, un Firecan, unul din teribilele radare de control, îi prinse în raza lui şi patru obuze ţâşniră din ceaţă, lăsând în urmă dâre luminoase enorme, îngrozit, Jake lăsă

câţiva nori de pilitură. Trebuia oare să schimbe direcţia, pentru a evita obuzele? Nu, asta ar fi însemnat să refacă din nou tot traseul, nu, în nici-un caz. De altminteri, vocea lui Cole se auzi în interfon, categorică:

— Un grad la stânga… NU MIŞCA DELOC!

Doamne Sfinte!

Proiectilele zburau sub el şi în spatele său.

— ACUM!

În momentul când cele opt bombe se desprinseră, provocând zgâlţâiri, care durară o fracţiune de secundă, Jake zări mingea de foc a unei rachete ce decola de la sol. Vizibilitatea era mai bună. Trebuia să continue să înainteze, până când racheta avea să se înalţe şi să-şi regleze traiectoria după a sa. Între timp, auzi cum bombele pe care le lansase explodaseră sub el. Semnalul „Rachetă” se aprinse. Venise clipa să se joace cu Sam-ul.

Jake plonjă şi viră pe aripa dreaptă, îndepărtându-se de bateria antiaeriană dirijată prin radar şi tăind traiectoria rachetei. În ciuda piliturii de fier aruncate în văzduh, operatorul radar vietnamez îşi ghida cu profesionalism racheta, care, rapid, se apropia de el. Jake înjură printre dinţi, dbntinuând să coboare până la o sută de

picioare. Acul altimetrului radar parcă înnebunise. Zburau razant cu acoperişurile oraşului. Pe dispozitivul de contramăsuri electronice, flash-ul se lungea, se mărea, Strălucind din ce în ce mai mult. Jake murmură:

— Nu se poate… Ar trebui să ne găsim chiar deasupra radarului ăstuia!

— Fii atent! Nu mai avem pilitură! îl anunţă Cole.

— Asta ne mai lipsea!

Racheta se apropia, când dinspre direcţia orei unsprezece, când dinspre ora zece. *Iniruder* zbura mult prea jos, dar, cu toate acestea, Jake îşi puse avionul la orizontală, de parcă l-ar fi oferit pe tava rachetei. Altitudinea la care zbura era atât de redusă, încât gurile tunurilor formau în faţa sa, exact la

înălţimea la care zbura, un nou orizont artificial.

În cele din urmă, racheta îşi schimbă direcţia de zbor şi începu să coboare, pentru a-l intercepta.

Se apropia din ce în ce mai mult. Trebuia să se stăpânească, pentru a aştepta încă puţin, doar puţin…

Şi, brusc, trase de manşă, iar *Intruder* începu să urce. Să tot urce. Acceleraţia gravitaţională creştea, devenind de nesuportat, ajungând până la 6G. Iar botul aparatului continua să se ridice. Acul altimetrului se mişca necontenit către valorile superioare ale cadranului.

Racheta îşi continua coborârea, neputând face altminteri. Plin de nervi, Jake apăsa pe butonul care comanda împroşcarea în atmosferă a piliturii de fier, uitând că aceasta se terminase.

Cu o viteză de aproape de 3 Mach, racheta trecu prin spatele lor, lăsând în urmă o trenă de gaze încălzite până la alb. Şi dintr-odată explodă.

Cei doi auziră uşuraţi zgomotul provocat de ciocnirea fragmentelor rachetei de carcasa avionului.

— Uite încă una! strigă Cole.

Pericolul nou apărut se îndrepta spre ei din acelaşi loc ca şi cel precedent. Aflat încă destul de jos, urca.

Altimetrul indica trei mii de picioare. Jake trăgea în continuare manşa spre el, dar înclinând-o uşor spre stânga, ca şi cum ar fi intenţionat să facă un tonou complet. Zburau pe spate. Deasupra capetelor, le apăru un oraş fantomă. Îi înconjurau limbi de foc, dar ochii lui Jake erau aţintiţi numai asupra rachetei.

— Zboară către orizont, cu cinci grade mai jos, spuse Cole.

Zburau în continuare pe spate, la o acceleraţie de 4G;

— Două mii cinci sute de picioare…

Racheta continua să se înalţe spre ei.

— Zece grade în jos, rotaţie cu o sută douăzeci de grade, două mii de picioare.

Indicaţiile lui Cole se succedau rapid, întrucât şi racheta îşi

corecta traiectoria, numai că operatorul de la sol reacţiona cu întârziere. O să-l dăm şi pe-ăsta gata, se gândeau atât Jake cât şi Cole, dar încă nu îndrăzneau s-o spună.

— Cincisprezece grade mai jos…

Cole vorbea din ce în ce mai tare, şi vocea i se frângea pe alocuri. Brusc, radarul renunţă să mai lupte, abandonându-şi racheta care deveni un simplu proiectil, supus legilor balisticii, incapabil să mai reacţioneze. Dar când ochii lui Jake reveniră asupra tabloului de bord, tresări din toată fiinţa sa. Doamne, Dumnezeule! Coborâm în vrie!;

Intruder se învârtea din ce în ce mai repede, acceleraţia creştea, strivindu-i de scaune, iar acul altimetrului cobora, cobora exasperant. Continuau să coboare din ce în ce mai jos, către moartea ce-i aştepta.

Acul altimetrului radar se imobiiiză la cincizeci de picioare. Jake continuă să tragă de manşă. Ceva mai negru decât noaptea trecu pe sub ei ca un meteorit, ori îi se păru că acel lucru ar fi putut înhaţa din zbor rezervorul detaşabil şi să-l ia cu el.

În cele din urmă, reuşi să stabilizeze avionul la două sute de picioare şi să se îndrepte spre sud-est. Iniţie un arc larg de cerc. Înclinarea avionului era atât de mare, încât i se păru că zboară pe sub oraş. Avea impresia că străfulgerările tunurilor şi umbrele clădirilor se aflau deasupra lor. Iluzia optică de moment îl dezorienta o clipă şi trebui să acţioneze manşa şi sistemul de direcţie pentru a nu se izbi de pământ. Ştia că pentru a ieşi cu faţa curată din situaţia în care se găsea trebuia să se încredinţeze indicaţiilor instrumentelor de bord şi să nu ia în seamă nici reflexele sale, nici ceea ce vedea în afară. „Nu-ţi pierde capul, îşi repeta într-una. Aproape am câştigat.”

Apoi, apăru câmpia. O survolau la patru sute de picioare, într-o deplină siguranţă. Numărătorul uneia dintre cele patru pompe hidraulice se afla la zero. În oglinda retrovizoare, Jake văzu pentru ultima oară oraşul, deasupra căruia încă urca un

nor de foc. Ca o fiară, tirul artileriei se încăpăţâna să se agaţe de intrusul care se afla însă departe. Încetul cu încetul, proiectilele se răreau şi, în curând, doar câteva reflexe luminoase mai tulburau suprafaţa orezăriilor.

Strecurându-se pe furiş, *Intrudex* reuşi să părăsească Vietnamul de Nord, îndreptându-se spre ocean cu o viteză de croazieră.

Farurile de anticoliziune ale *Iniruder-ulm* se reflectau de casca Marelui Augie, aflat în avionul de alimentare. Acesta examină partea din spate a bombardierului ce zbura în faţa sa:

— Jake, totul mi se pare normal. Ai doar o pată între ţevile de eşapament, care provine dintr-o scurgere de lichid hidraulic. Altminteri, arăţi bine. S-ar putea să mai fie nişte găurele pe care nu le pot vedea de-aici.

Din acel moment, se despărţiră. Zborul *Intruder*-ului era neregulat.

Cole rupse liniştea:

— O să vezi, apuntarea o să fie fără probleme.

— Mda…

— Doar puţină salată din partea postului de comandă. Altminteri, marea este calmă, iar „chifteaua” o să fie nemişcată, ca o stâncă.

— Hm…

Cole tăcu, şi ca de fiecare dată când trebuia să se schimbe direcţia Jake o făcea cu nervozitate. Ceea ce-l determină pe Cole să-şi desfacă fermoarul vestei de salvare şi să scoată dinăuntru o sticluţă de plastic, căreia îi deşurubă dopul-:

— Trage o duşcă zdravănă. O să-ţi facă bine.

Jake întinse mâna, luă sticluţa, o duse la gură şi bău o înghiţitură. Băutura îi arse gâtlejul şi coborî cu greutate late de-a lungul esofagului.

— Doamne Sfinte! Ce naiba-i aici?

— Coniac!

— Rahat, nu aveam nevoie de aşa ceva!

— Ba bine că nu! Aveai nevoie de ceva tare. Şi acum, eaâmează-te, ca nu cumva să ne izbim de parapet. Uită-te unde eşti.

Jake realiză că se apropiase de portavion la cinci mile şi zbura la altitudinea de abia două sute de picioare, aşa că-şi corectă imediat înălţimea.

— Tigrule, eşti un pui de căţea, asta eşti.

— Jake, ascultă-mă cu atenţie.

Vocea lui Cole era calmă şi sigură:

— Poţi s-o faci. Ai putea se treci avionul şi printre urechile unui ac, dacă ai vrea. Dă-i drumul cu grijă, cască ochii şi păstrează direcţia… da, aşa cum o faci acum. Ai mai apuntat de sute de ori până acum, şi în condiţii groaznice. Aşa că, unde e problema?

Trase de o manetă, coborând ampenajul în forma de T.

— Şi acum, dacă vrei, niţel mai repede. Avem carburant, şi oricum, alimentatorul nu este departe.

— În regulă, bunicuţă. Mă simt mai bine acum.

— Şi mie îmi vine să vorbesc, ceea ce mi se întâmplă destul de rar. Le-am făcut o figură clasa-ntâi, viermilor alora. Tot ce ne-a mai rămas de făcut, este să aterizăm la bord, rânjind cât putem, ca nişte tipi de nota zece, ce suntem! O să vezi, ăia de pe navă n-o să mai vadă niciodată o asemenea apuntare cum o s-o faci tu. O să agăţi exact cel de-al treilea cablu, ca la antrenament. O să rămână toţi cu gura căscată. Sunt convins că eşti în stare s-o faci. Dacă nu, ce, crezi că aş fi mers să-l bombardez pe Ho-Chi-Minh în compania ta?

Cole vorbea atât de liniştit şi de convingător, încât nu aveai cum să te simţi nervos alături de el. Raidul de deasupra Hanoiului probabil că eliberase în el o cascadă de cuvinte pe care şi le reţinuse de mult timp, încât continua să vorbească potolit:

— Cred că data viitoare, când o să mai facem escală la Cubi, o să-mi-cumpăr un casetofon stereo. O chestie de-aia nemaipomenită cu o mie de butoane şi nu ştiu câte şmecherii din care nu înţeleg nimic, dar pe care o să le studiez eu când o să am timp liber. Până acum nu am avut aşa ceva. Curios,

nu? Poate că o să-mi cumpăr acelaşi model ca al lui Cowboy.

200

Controlorul de zbor îl întrerupse pentru a da ultimele instrucţiuni înainte de apuntare. __ „

Gole continua să pălăvrăgească despre viitorul sau casotofon, dar apăru şi portavionul. Se găseau la o milă de traiectoria de coborâre, Revenindu-şi, Cole începu să dirijeze ultimele manevre ale pilotului său:

— Ai aripile orizontale, să le laşi aşa... Viteza de coborâre începe de la şase sute de picioare... Mai dă-i nişte gaz... Eşti chiar deasupra... Perfect...

Roţile se izbiră de oţelul punţii şi *Intruder* agăţă din prima încercare cel de-al treilea cablu, aşa cum prevăzuse Cole.

— Aţi reuşit? întrebă Steiger.

Îşi aşteptase complicii afară, pe culoar, în timp ce aceştia îşi dădeau raportul. Erau îmbrăcaţi tot în combinezoanele de zbor şi miroseau a transpiraţie şi a fum de ţigară. Jake îşi desfăcuse combinezonul până la jumătatea pieptului, lăsând să se vadă un maieu mototolit şi jilav, de parcă ar fi ieşit cu el din apă.

Jake răspunse dând din umeri şi plecându-şi capul. Urmărindu-i privirea, Steiger văzu câteva pete de sânge pe combinezonul acestuia, în dreptul pulpei. Jake făcu o grimasă. Deşi rănile nu erau cine ştie ce, începuseră să-l doară. „Şarlatanul” urma să aibă de lucru, trebuind să extragă unul câte unul cioburile ce-i pătrunseseră prin buzunarul combinezonului, până în carne, în unele locuri destul de profund. „O să-mi trebuiască un alt combinezon, se gândi el.”

Cole îşi lăsă o mână pe umărul lui Abe.

— Ai auzit ce-am spus în sala de adunare, că ne-a lăsat calculatorul?

Arăta obosit şi nu părea deloc că se simte în largul său. Îşi scoase casca şi se scărpină în creştet:

— Pe ecranul radarului, cursorul este doar o linie subţire, care în realitate reprezintă două sute de picioare de teren. Gândeşte-te şi tu ce am încercat noi să facem, a fost să

nimerim un obiectiv de cinci sute de picioare, aflat la sol. Un avion care zboară cu o viteză de cinci sute de noduri parcurge distanţa asta într-o cincime de secundă. Am lansat bombele împreună pentru a ne mări şansele la

maximum. Fiind lansate împreună, fiecare a plecat cu o întârziere de o şesime de secundă faţă de cea de dinaintea ei, aşa că la viteza de cinci sute de noduri diferenţa dintre ele a fost de cincizeci de picioare în momentul în care au ajuns la sol. Fă şi tu socoteală…

Dădu din cap, vădit nemulţumit.”

— Fără calculator, interveni Jake, am avut şanse foarte mici de a nimeri ţinta. Am încercat totul, ca să ne ţinem de cuvânt, dar fie vorba între noi, am avut baftă că n-am atins vreun spital sau vreun bloc de locuit.

Steiger îi asculta, muşcându-şi buzele şi neputându-şi dezlipi privirea de pe figurile trase ale celor doi oameni, care crezuseră că vor putea pune capăt războiului. Când în liniştea cabinei, înconjuraţi de hărţi şi de fotografii, puseseră la cale acel plan nebunesc, păruse extrem de uşor.

— Aţi făcut tot ce se putea, sunt sigur de asta.

Îi privi cum se îndepărtară pe culoar, unul după celălalt, păşind greoi, cu umerii lăsaţi.

18

Trei zile după raidul Hanoiului, Abe Steiger îl luă pe Jake în biroul de pregătire a zborurilor, pentru a-i arăta un raport al serviciului de informaţii. Nord-vietnamezii convocaseră presa internaţională de orientare comunistă pentru a se plânge că o bombă căzuse la mai puţin de patru metri de Adunarea Naţională, provocând stricăciuni serioase faţadei şi spărgând toate geamurile clădirii. Datorită faptului că nu se menţionase nimic despre celelalte şapte bombe, Jake şi Steiger traseră concluzia că ele căzuseră în stradă. În faţa clădirii. Vietnamezii protestaseră vehement împotriva acestui act de „piraterie internaţională a yankeilor”, al cărui obiectiv

deliberat era distrugerea sediului guvernului lor. Apoi, anunţau în câteva cuvinte şi moartea a trei persoane ce fuseseră de faţă.

În nota sa de răspuns, serviciul american de informaţii respinsese cu hotărâre aceste acuzaţii, punându-le pe seama propagandei comuniste, adăugând că dacă era vorba de pagube, atunci acestea se datorau probabil căderii vreunei rachete Sam sau a vreunei salve de artilerie.

— Crezi tu că într-adevăr vietnamezii sunt convinşi că Washingtonul a intenţionat să le bombardeze Adunarea Naţională? Doar cu un avion? întrebă Steiger.

— De unde vrei să ştiu, Abe? E ca şi cum m-ai întreba dacă bunul Dumnezeu are mustaţa, sau dacă Hitler era guraliv, sau dacă îngerii au sex.

— Totuşi, de asta ţi-ai riscat pielea, ca să-i faci să creadă aşa ceva.

— Mda. Sper din tot sufletul să creadă asta… sau mărar să-şi fiarbă creierii o vreme, fără să găsească răspunsul.

203

Mai târziu, Jake îi comunică lui Cole cele discutate cu Steiger.

— Asta e! răspunse acesta laconic.. Hai să mâncăm ceva.

Cei doi se duseră în „sala cămăşilor murdare”, cum era denumită încăperea în care, după un raid, indiferent care ar fi fost ora, echipajele găseau întotdeauna ceva de mâncare. Întorşi după o misiune executată la prânz, aveau o foame de lup. După ce fiecare dintre ei îşi umplu farfuria de aluminiu cu felii de friptură şi pâine prăjită, sau, cum i se mai spunea, „rahat la tavă”, cei doi îl zăriră pe Cowboy Parker, care le făcea semn să se apropie de masa sa. Alături de el se afla un ofiţer îmbrăcat în uniforma verde a armatei aerului. Cowboy îl prezentă ceremonios pe acesta:

— Dumnealui este comandantul Frank Allen. Am fost colegi la universitate.

— Acolo unde ai învăţat să nu citeşti? îl întrebă Cole.

Frank Allen zâmbi, dar Cowboy sări imediat să-şi apere

universitatea:

— La universitatea de la Austin.

Frank Allen vizita nava *Shiloh* cu ocazia unui schimb de experienţă între aviatorii forţelor aeronavale, cei subordonaţi marinei, şi aviatorii forţelor aeriene. Scopul acestei întâlniri era de a se asigura un contact permanent între cele două grupuri ale fiecărei armate staţionate la Nakhom Phanom, în Tailanda, loc poreclit de militarii americani „Fundul gol”. Cu două luni în urmă, un căpitan dintr-o unitate a forţelor aeriene stabilite la Nakhon Phanom, dotată cu avioane model F-105 Wild Weasel, echivalentul celor A-6B ale marinei, vizitase portavionul. Iar Marele Augie fusese şi el în vizită la „fraţii noştri de arme” din Tailanda. La întoarcere, le povestise tot felul de istorii, pe care pretindea că le trăise prin barurile şi bordelurile de-acolo. După cum spusese el, barurile şi bordelurile pe care le ştiau ei din Filipine erau, în comparaţie cu cele din Tailanda, nişte grădiniţe de copii. Povestirile Marelui Augie avură efectul scontat, declanşând o serie de cereri din partea ofiţerilor tineri de a lua un nou contact cu armata aerului. Cel mai zelos se dovedise a fi

fost Boxerul, care solicitase în trei rânduri o deplasare la Nakhon Phanom.

Bineînţeles că fiecare cerere îi fusese respinsă.

— Pilotezi un F-105? întrebă Jake.

— Nu, un A-l *Skyraider,* un *Spad,* cum îi spuneţi voi, cei din marină. Sarcina mea este de a executa misiuni de recunoaştere şi de salvare, atunci când însoţim bombardierele.

Parker interveni:

— Mâine, o să-l luăm cu noi pe Frank. O să piloteze un alimentator. Şi o să vadă cu ochii lui ce înseamnă aia o catapultare şi o apuntare. S-ar putea să se înscrie şi în asociaţia noastră şi să participe la următoarea noastră întâlnire de la Las Vegas.

Aproape toţi aviatorii forţelor aeronavale făceau parte din

„Asociaţia Cârligului din Coadă”, iar week-end-ul de la Las Vegas era considerat ca o încununare a chefurilor de pe pământ.

După ce terminară de mâncat, cei patru se retrasiră în cabina lui Cowboy Parker şi începură să joace poker. Jake pomeni despre cele relatate de Marele Augie din timpul sejurului în Nakhon Phanom, cât şi despre efectul acestora asupra Boxerului. După ce se amuzară copios, toţi hotărâră să-l invite pe Boxer la joc, să-l lase să câştige la început ca să-l binedispună şi apoi să aducă discuţia despre Tailanda şi despre oraşul plăcerilor ce se afla lângă baza aeriană unde era staţionată unitatea lui Frank Allen.

Când Frank consideră că Boxerul se încălzise suficient, luă un aer confidenţial şi spuse:

— Acolo unde stăm noi, există cel mai mare bordel de la Port Said încoace. Este într-adevăr o minunăţie. Are mai mult de o sută de fete, toate tinere, una şi una, şi gata mereu la orice. O noapte întreagă costă numai cinci dolari şi poţi dispune de câte fete vrei de banii ăştia.

Boxerul fila cărţile, dar ochii îi erau lipiţi de Frank Allen, pe care-l asculta cu gura căscată. Acesta continuă, coborând vocea:

— Tipele alea ştiu meserie, nu glumă. Mă întreb cum o să mă obişnuiesc cu albele, după ce o să mă întorc în America… Ce-mi place mie mai mult, e faza aia când mai multe tipe, te dezbracă, te întind pe spate, gol puşcă, pe o

masă şi încep să te lingă peste t. Ot. E o chestie de nu vă vine să credeţi. Şi atunci, tipa care-ţi place ce! mai mult se urcă într-un fel de aparat spânzurat de tavan, deasupra ta, şi altele îl reglează şi îl coboară încet, în aşa fel încât reuşeşti s-o pătrunzi pe aia de sus fără să faci nicio mişcare. Va să zică te afli în ea, dar aşa, în contact pur sexual, fără s-o atingi deloc.

Se opri şi un fior îi parcurse corpul ce simula extazul. Jake profită şi trase cu ochiul la cărţile lui Boxer. Erau doi popi. Hotărât lucru, acesta nu mai ştia ce făcea, însă voia mai

multe amănunte:

— Tipele astea sunt curate, adică, vreau să spun, nu sunt bolnave?

„De ce naiba întrebarea asta?” se miră Jake. Doar Box contractase cel puţin trei blenoragii de la începutul campaniei, de care îl scăpase Jack Nebunul.

— Ah, păi se recunosc foarte uşor. Răspunse cât se poate de serios Allen. Alea care nu sunt bolnave poartă şosete albe.

De data asta, Jake, Gole şi Cowboy nu se mai putură, stăpâni şi izbucniră în râs. Începu şi Box să râdă în cele din urmă, dar cam mânzeşte.

A doua zi, dimineaţa. Boxerul înaintă o nouă cerere prin care solicita o detaşare în capitala orientală a păca-; tului. Şeful, care fusese prevenit îi rupse cererea în faţa tuturor celor prezenţi în sala de adunare, care abia de-şi mai puteau păstra aerul serios.

19

Într-o dimineaţă însorită, Jake Grafton tocmai îşi strângea chinga ce-l lega de scaunul ejectabil din carlingă, când Cowboy Parker traversă puntea alergând. Grafton şi „Tigrul” Cole erau gata de zbor pentru a bombarda ceea ce se presupunea a fi un depozit de carburant. Aveau să fie însoţiţi de încă un avion, al cărui echipaj era format din cei doi Augie. Dacă într-adevăr acest depozit exista, atunci urmau să-l bombardeze cu cele şaisprezece rachete Rockeye cu care era dotat fiecare din cele două *Intruder.* Boxerul, împreună cu pilotul său, Corey Ford, forma echipajul celui de-al treilea avion, pe post de rezervă, dotat cu şaisprezece bombe de tipul Mark 82, de câte douăsute cincizeci de kilograme fiecare. Acest din urmă aparat nu avea să ia parte la zbor, decât dacă unul dintre primele două păţea ceva înainte sau în timpul catapultării.

Văzându-l pe Cowboy cum alerga, Grafton simţi cum i se strânge stomacul. Nu care cumva să fie vreo schimbare de ultim moment, datorită căreia să fie nevoit să decoleze fără a mai pregăti cu grijă toate detaliile care asigură securitatea

unui zbor.

Cowboy se caţără pe scara din dreptul pilotului şi-i spuse lui Grafton.

— Jake, ai un obiectiv nou. Uită depozitul ăla de carburant, care probabil nici nu există în realitate. Dedata asta, este ceva ca lumea.

Ţinea în mână o bucată dintr-o hartă, pe care Jake zări înconjurată cu creionul o zonă pe care o ştia. Era vorba despre un aeroport nord-vietnamez.

— Şi ce-i acolo?

— Nişte *Mig*-uri. Unul sau doua, sau poate chiar trei. Au aterizat abia acum vreo două ore. Şi noi am luat hotărârea să le distrugem la sol, înainte de a-şi lua iarăşi zborul. Tu o să fii şeful de escadrilă. O să iei şi avionul de rezervă, aşa că o să fiţi trei care o să atacaţi. După ce o să alcătuiţi formaţia în aer, o să primeşti prin radio instrucţiuni suplimentare de la serviciul tactic.

Cowboy îi întinse lui Jake harta şi câteva fotografii aeriene cu aeroportul ce urma să fie bombardat. Coborî o treaptă, şovăi şi apoi, privindu-l fix pe Grafton, îi zise:

— Jake, o să fie greu. Aeroportul este foarte bine apărat.

— Spune-le celorlalţi că ne întâlnim deasupra navei, la zece mii de picioare.

Cowboy îi făcu un semn din cap, coborî de pe scară şi dispăru.

Jake începu să examineze harta împreună cu Cole, care înjură imediat:

— Mama mă-sii de treabă, aeroportul ăsta nu este în Vietnam ci în Laos!

Într-adevăr, aeroportul se găsea de cealaltă parte a frontierei laoţiene şi a trecătorii Bartolomeu, la o mie două sute nouăzeci de metri deasupra nivelului mării. Conform previziunilor meteorologice de dimineaţă, nori joşi aveau să se lase până deasupra vârfurilor acelor munţi.

Jake, încă buimăcit, îşi tot freca bărbia şi privea fix. În

depărtare, marea agitată de hulă.

— Ce crezi, Tigrule? Drept înainte, spre ţintă, sau ne întoarcem?

— Drept înainte.

Pe punte, „căpitanul avionului” dădu semnalul de plecare. Jake îi întinse lui Cole harta şi fotografiile pentru a se concentra asupra manevrelor pe care le avea de făcut. În adâncul sufletului său rămăsese însă atât de îngrijorat, că nici nu mai gustă beţia pe care i-o provoca de obicei catapultarea.

După cum spusese, cele trei *Intruăer*-uri se întâlniră la zece mii de picioare deasupra *Shiloh*-ului. Jake se instală în fruntea formaţiei, avându-l la dreapta pe Micul Augie şi pe Corey Ford la stânga sa. Cu un gest al mâinii, le făcu

semn să-şi regleze staţiile radio pe frecvenţa sa, după care începu să se înalţe uşor.

— Numărul doi în regulă, se auzi vocea Micului Augie.

— Numărul trei în regulă, răsună ca un ecou şi cea a lui Corey.

— Acţionaţi bruiajul, comandă Jake.

Prin intermediul dispozitivului de bruiaj, dacă nu se cunoştea codul zilei respective, orice convorbire era auzită ca un zgomot de fond confuz şi ininteligibil. Din acel moment, Grafton putea vorbi în clar, fără a se mai teme de o eventuală inţereepţie din partea inamicului.

— O.K... Ne îndreptăm direct asupra obiectivului. O să traversăm graniţa de nord a Vietnamului, apoi o să trecem pe sub nori deasupra trecătorii şi o să cădem asupra aeroportului ca Judecata de Apoi. Este vreo întrebare?

Îi răspunse o linişte adâncă.

— Precis că aeroportul ăsta este orientat spre est-vest, în valea aia în care se află.

Cole, care examina fotografiile, aprobă, ridicând degetul mare.

— Micul Augie o să ia aeroportul de-a lungul, dinspre

dreapta, iar Corey şi cu mine dinspre stânga. Să vă aruncaţi jucăriile în interiorul perimetrului copacilor. Mai mult ca sigur ca acolo şi-au camuflat Mig-urile, pot să pariez că este aşa. Dar dacă le vedeţi că stau frumuşel pe aeroport, ştiţi ce vă rămâne de făcut. Până acum e vreo problemă?

Drept răspuns, auzi cele două păcănituri obişnuite în staţia radio.

— Încă ceva. După câte văd eu în harta asta, obiectivul este ascuns într-o vale care face un cot spre stânga, cu munţi de ambele părţi. Să fiţi atenţi la dreapta unde se înalţă până la şase mii două sute de picioare. După ce aţi terminat cu bombardamentul, tu, Micul Augie, o să rămâi singur. Dar, pentru mai multă siguranţă, te sfătuiesc să virezi totuşi scurt spre dreapta, ca să te îndepărtezi cât mai repede de aeroport. Corey, tu o să mă urmezi şi o să virăm amândoi spre stânga. S-ar putea ca în clipa în care ne vom despărţi, unul dintre noi să descopere un Sam lipit de fundul său. O ultimă recomandare: evitaţi cu orice preţ să intraţi în norii de lângă munţi. Ne-am înţeles? Dacă

da, atunci schimbaţi din nou frecvenţa.

Cei trei navigatori puseră imediat staţiile radio pe frecvenţa notată „Raid”.

Jake rămase câteva clipe gânditor.

— Ce crezi, o să-i luăm prin surprindere? îl întrebă pe Cole, care răspunse dând negativ din cap.

— Nici eu. Şi nici nu cred că chestia asta este o pleaşcă pentru noi. Auzi tu, în sfârşit un obiectiv periculos, ceva ca lumea. Am impresia că suntem pe cale de a fura bucăţica de brânză dintr-o cursă de şoareci.

Depăşiră coasta în punctul ales de Cole, la două zeci de mile nord de Vinh, apropiindu-se prin sud-est. Luă poziţie la douăzeci de mii de picioare, pentru a scruta orizontul. Coasta se întindea oblic în stânga sa, iar în depărtare erau norii ce învăluiau vârfurile munţilor.

Jake ordonă din nou celorlalte două echipaje să conecteze

dispozitivele de bruiaj, după care le transmise:

— Diavol trei, fiindcă tu eşti singurul care ara bombe explozive, trebuie să urci destul de sus, ca amorsele lor să aibă timp să se armeze în decursul căderii.

Corey Ford păcăni în emiţătorul său.

— Ai grijă, tot gândindu-te să distrugi obiectivul să nu uiţi cumva de creasta munţilor, care poate să se afle chiar în faţa ta.

— În regulă!

— Imediat după ce o să lansezi bombele, să te urci deasupra munţilor şi să o întinzi cât poţi de repede. N-o să ne mai aşteptăm unii pe alţii.

— Am înţeles.

— Box, cum îţi merge radarul?

Întrucât era şeful formaţiei, trebuia să se intereseze de fiecare echipaj în parte.

— Merge bine, Jake. Până acum n-a dat nici-un rateu.

— Trebuie să faci o curbă în formă de S sau să încetineşti înainte de a-ţi lansa bombele, ca să pot avea şi eu spaţiu de manevră.

Corey păcăni în microfonul său. Jake voia să fie sigur că avionul lui Corey va fi în întârziere faţă de el, întrucât, zburând amândoi la altitudine redusă, trebuiau să se ferească de bombe şi de raza exploziilor. Era suficienta o singură secundă de întârziere, sau cel mult două…

Mai exista încă o promemă care îl sâcâia şi pe care avea de gând s-o lămurească, anume cea a pierderilor.

— ’Să fiţi siguri că aeroportul ăla împuţit este bine apărat. Aşa că dacă unul dintre noi o să fie doborât, să se descurcâe singur. Nu cumva ceilalţi să piardă vremea căscând ochii după paraşute şi alte chestii de-astea. Ca regulă generală, să ţineţi minte că tot ceea ce este inutil, este o tâmpenie. Fiecare trebuie să-şi salveze pielea şi să se întoarcă la bază, asta-i valabil pentru toată lumea.

În semn de aprobare, îi răspunseră păcăniturile

microfoanelor.

Coborârea începu. Fiecare echipaj făcea cu vocea tare verificările necesare dinaintea atacului. Când ajunse la cincisprezece mile de coastă. Jake anunţă controlorul din aer că avea să „sugrume papagalul” ceea ce însemna că urma să întrerupă emiţătorul care permitea radarurilor americane să-şi urmărească pe ecrane propriile avioane, distingându-le astfel de cele inamice. De acum înainte, nimic nu-i mai lega de ai săi. Verifică dacă şi celelalte echipaje făcuseră la fel, cerându-le apoi să se mai răsfire. Când distanţa dintre avioane ajunse la vreo sută de picioare, examină peisajul ce se întindea în faţa lor. Nimic altceva decât orezării în care se reflecta soarele de după-amiază.

În sala de programare de la bordul navei, Frank Camparelli stătea aplecat deasupra unor hărţi.

Se opri în faţa aceleia pe care erau însemnate amplasamentele rachetelor Sam şi începu s-o examineze cu interes. Dinspre aeroportul din Nong Het, privirea i se îndreptă spre Hanoi. Şi întrucât era preocupat de Grafton, ochii fixară îndelung sectorul centralei electrice din Bac Giang.

Brusc, se năpusti către sala în care se ţineau fotografiile făcute în urma recunoaşterilor aeriene, strigând cât putea:

— Steiger! Steiger! Unde este Steiger?

Peste nicio jumătate de minut, Abe Steiger, cu figura îmbujorată, se afla în faţa acelei hărţi, privind prin ochelari degetul lui Camparelli lipit de un punct negru, situat pe calea ferată, deasupra căruia stătea scris Bac Giang.

— De ce în locul ăsta nu se află nicio urmă de Sam? Unde sunt însemnate amplasamentele Sam-urilor care au fost lansate împotriva lui Grafton acum câteva zile?

Steiger deschise şi închise de mai multe ori gura, fără a putea să articuleze vreun sunet.

— Nu ţi-am spus să le însemnezi imediat? Şi nu ţi-am mai

spus ca amplasamentele astea să figureze şi în raportul adresat serviciului de informaţii? Steiger, să-mi dai imediat raportul ăsta. Vreau să-l văd!

Se aşternu o tăcere apăsătoare, pe care Steiger o întrerupse primul, cu o voce tremurătoare:

— Amplasamentele astea nu figurează în raport, domnule.:

Nu reuşea să-şi ridice ochii de pe mâna care, parcă lipită de masă, îi rămăsese nemişcată.

— Steiger, cred că ar trebui să mă urmezi în cabina mea. O să avem amândoi o mică discuţie.

Cele trei *Intruder* depăşiră coasta, zburând cu o vi-’ teză de patru sute optzeci de noduri şi la o înălţime de şase mii de picioare, de la care continuau să coboare.

— Zborul Diavol are „picioarele uscate”, spuse Jake prin radio.

Mesajul fusese adresat controlorului de trafic, al cărui *Hawkey* se învârtea întruna, undeva, deasupra golfului Tonkin. Răspunsul pe care-l primi fu cel obişnuit:.

— Baftă!

Plafonul norilor părea că se stabilizează pe la două mii cincisute de picioare, dar Jake continua să coboare. Întrucât era zi şi trebuiau să zboare la o altitudine redusă, era preferabil să zboare aproape razant cu copacii, pentru a îngreuia cât se putea demult sarcina artileriei inamice.

„Cu cât vom zbura mai jos, cu atât mai puţin ne vor vedea”, îşi repeta el întruna.

Încă se aflau la o mie de picioare, când survolau un sătuc situat la o încrucişare de drumuri. În jurul lor, o serie de fulgere demască prezenţa unei baterii antiaeriene. Fără ca formaţia lor să se rupă, evitară cu uşurinţă proiectilele ce le erau destinate. Însă din momentul în care ajunseră la o înălţime de cinci sute de picioare din lipsă de spaţiu nu se mai punea problema de a încerca vreo evi-;

tare. De acum înainte, singura lor armă avea să fie viteza. Jake împinse manetele de carburant până la refuz. Se aştepta

ca, din clipă-n clipă, unul din ceilalţi piloţi să-i ceară să încetinească. Şi, într-adevăr, după niciun minut, vocea lui Corey răsună în difuzoare şi căşti:

— Jake, las-o mai domol.

Reduse viteza, dar nu cu mult, şi blocă fiecare din cele două manete, ca nu cumva să le atingă din neatenţie. Îşi concentra, apoi atenţia asupra coroanelor copacilor, pe care le mai atingea câteodată. Cele trei avioane survolară în continuare o succesiune de orezării, de drumuri şi de lungi şiruri de arbori. „Viteza este nebunească, îşi spuse el brusc.”

Vocea lui Cole îl făcu să tresară:

— Am ajuns în vale.

Pe un drum, i se înfăţişară brusc privirilor câteva tunuri aliniate perfect, aşa cum obişnuiau vietnamezii să facă. Străfulgerările loviturilor acestora semănau cu nişte lămpi care se aprindeau şi se stingeau rapid. Cele trei avioane ţâşniră ca din puşcă şi într-o fracţiune de secundă drumul se găsi în urma lor. Jake se întrebă dacă şi camarazii săi din celelalte două avioane încercau ca şi el acea senzaţie înşelătoare, dar atât de extraordinară, de a fi invincibil.

Starea de spirit care pusese stăpânire pe el îl părăsi imediat, ca şi cum s-ar fi trezit brusc dintr-un vis, în momentul când solul văii se apropie de ei, iar copacii deveniră din ce în ce mai numeroşi. Printr-un gest reflex, intenţionă să împingă până la refuz manetele de comandă ale carburantului, dar îşi aduse aminte la timp că le blocase, aşa că verifică dacă motoarele funcţionau la regimul dorit, pentru a păstra legătura cu cele două *Intrucler*-uri pe care le avea în subordine. Păcat că nu se afla atunci deasupra inamicului. Cu toate că viteza rămăsese aceeaşi, lui Jake i se păru că, brusc, avionul îşi încetinise într-atât de mult zborul, încât din nou avu senzaţia că avea să moară de bătrâneţe. Dar înaine de a zări acel aeroport, unde s-ar fi putut să-l aştepte chiar moartea… cu cât se apropia mai mult de el, cu atât mai mult nesiguranţa devenea de nesuportat.

În mai puţin de o jumătate de minut, de fiecare parte a lor începură să se înalţe ziduri de verdeaţă, care, în curând, li se împreunară deasupra. Mai întâi, apărură colinele cu pante acoperite de vegetaţie tropicală, iar vârfurile lor deveniră rapid creste tot mai înalte, a căror linie zimţuită atingea norii. Jake aruncă o privire altimetrului barometric, care indica o mie şapte sute de picioare deasupra nivelului oceanului.

Sub el, valea şerpuia tot mai mult. De când oprise altimetrul radar, din motive de siguranţă, altimetrui barometric rămăsese singurul aparat care-i indica înălţimea de zbor. Iar aceasta creştea, creştea fără încetare. Nu mai suntem aşa de departe, îşi repeta el. Apoi, ordonă imediat prin radio:

— Comutatorul principal al armamentului.

Asta era. De acum înainte, bombele de la bordul celor trei avioane puteau fi lansate în orice clipă. Ca şi el, ceilalţi doi piloţi trebuiau să verifice chiar atunci, cu mâna stângă, poziţia corectă a tuturor butoanelor şi comutatoarelor de care aveau să se folosească peste foarte puţin timp. Cu siguranţă că şi inima lor, ca şi a sa, bătea mai repede.

În acele momente, îi apăru în faţă capătul văii, iar inima îi încetă o clipă să-i bată. Valea se termina cu un fel de fundătură, a cărei pantă urca domol până la creasta ce aproape că atingea norii. Pădurea verde părea că mângâie burta avioanelor ce se înălţau deasupra pantei ademenitoare ca o cursă, peste care zburau în trombă, deşi nu fusese făcută pregătirea obişnuită a raidului cu avioane de recunoaştere şi nici nu fuseseră studiate aprofundat hărţile şi informaţiile de care dispuneau.

Prin vizorul bombardierului său, Grafton zări imediat şirul de tunuri instalat pe creasta golaşă. Acestea începuseră deja să tragă. Văzduhul începuse să fie brăzdat de dârele albe pe care le lăsau în urma lor proiectilele.

„Nu au cum să nu ne nimerească. Este imposibil! Suntem prea aproape de ei.” Jake văzu cum obuzele trasoare se îndreptau spre carlinga sa şi cum, ca prin miracol, în ultima clipă, deviară şi explodară în stânga şi la dreapta sa,

deasupra, peste tot în jurul său.

514

Numai că chestia asta nu poate continua la nesfârşit, fără să ne nimerească. Este imposibil să scăpăm… Suntem pierduţi…

În timp ce survola creasta, privi în jos. Dacă avea să rămână în viaţă, îşi va aminti întotdeauna această imagine a tunurilor cu gurile lor strălucitoare, cu oameni îmbrăcaţi în uniforme negre mişunând în jurul lor, răbufniturile luminoase iscate în norii de praf declanşaţi de fiecare lovitură.

Îl căută din priviri pe Corey Ford şi pe Boxer, care ar fi trebuit să rămână pe navă, dacă totul ar fi decurs normal. Avionul lor se găsea acolo, la vreo sută de picioare, aproape pe aceeaşi linie ca şi el, numai că o trombă lungă de flăcări se prelingea din burta aparatului. Îngrozit, aşteptă să se producă explozia. Ce altceva putea face? Absolut nimic. Sub privirile sale, *Intruder*-ul se transforma într-un glob de foc gălbui, cu miezul alburiu. Iar acest glob se mişca din ce în ce mai încet, dilatându-se. În cele din urmă, el dispăru de cealaltă parte a crestei munţilor, în timp ce avionul lui Jake şi cel al Micului Augie continuau să pătrundă în vale.

— L-au nimerit pe Ford, transmise prin radio Micul Augie.

— Se vede pista, anunţă Cole.

Lui Jake, valea i se păru plină de filamente multicolore, care se stingeau la fiecare proiectil cu trasoare ce era îndreptat asupra sa. Cursa în care fuseseră atraşi era perfectă. Tunurile instalate de fiecare parte a pistei de aterizare a aeroportului – santinele ale unei lumi infernale –, scuipau jeturi de foc şi nori de praf, luând forme ameninţătoare. Ştiind că Micul Augie avea să rămână la dreapta sa, Jake se îndreptă spre copacii ce mărgineau latura stângă a pistei.

O lovitură teribilă, ca de ciocan, izbi avionul. Jake examină din reflex tabloul de bord. Motorul drept fusese atins. Temperatura gazelor de eşapament ale motorului stâng creştea deja vertiginos. Reacţionând ca un automat, izolă motorul lovit, tăindu-i alimentarea cu carburant. Şi imediat

viră complet la stânga, pentru a încerca să treacă de creasta munţilor şi a se pune la adăpost.

215

Numai că automatismul gesturilor sale nu împiedică panica şi groaza să pună stăpânire pe el. În adâncul fiinţei sale, nu se gândea decât la un singur lucru, anume că trebuia să scape viu de acolo înainte ca vietnamezii să-i lovească şi al doilea motor, şi deci să-l termine definitiv.

Din mijlocul şirului de copaci, cam de la jumătatea pistei, îi atrase atenţia un fulger luminos, ca un reflex metalic. Era un *Mig.*

„Oricum, suntem pierduţi. Însă înainte de a crăpa, o să facem şi noi pe cineva să crape.”

Se năpusti direct asupra Mi. G-ului. În momentul în care racheta îi apăru la baza dispozitivului de vizare, apăsă butonul care lansa toate bombele. Aproape instantaneu simţi seria obişnuită de zgâlţâituri ce se succedau simultan cu lansarea Rockeye-urilor. *Intruder-ul* său lovit le lansase în cadenţa de două bombe la fiecare treime de secundă.

„Trebuie s-o nimeresc, trebuie s-o nimeresc”, îşi repeta el mereu, ca într-un fel de descântec.

Abia reuşi să observe torentul de dâre albe care aproape că atingeau partea superioară a carlingii. Mai multe gloanţe îşi încheiară traiectoria, izbindu-se de coada aparatului său. Acul indicatorului de viteză al aerului căzu brusc la zero. La extremitatea vestică a aeroportului se aflau doar două tunuri izolate, care-şi scuipau proiectilele spre cer.

Întrucât ultimele sale bombe fuseseră lansate bine, nu-i rămânea decât să vireze la stânga şi să încerce să urce deasupra munţilor cu singurul motor ce-i rămăsese. Mai privi pentru ultima oară în urma sa. O minge de foc se ridica dinspre şirul copacilor. Simţi o uşurare imensă.

— Am nimerit unul, murmură el printre dinţii strânşi.

În cele din urmă, norii învăluiră *Intruder-ul.*

— Ne aşteaptă la est. Aşa că trebuie să ne apropiem dinspre vest, îi spuse lui Cole.

Deschise carlinga şi opri motorul.

Câţiva oameni îl aşteptau cu un aer posomorât la capătul scării. Jake începu să-şi facă de lucru prin carlingă: slăbi clapetele de fixare al scaunelor ejectabile, verifică

poziţia tuturor comutatoarelor şi îşi desfăcu centura şi chingile paraşutei. Când nu mai avu ce să facă, ieşi încet din carlingă şi coborî scara.

Jos, îl întâmpină Cowboy:

— Bătrâne, îmi pare tare rău...

Jake Grafton izbucni în plâns Nu mai plânsese aşa, fără să se poată controla, de la moartea bunicului său... avea pe-atunci şaisprezece ani. Cowboy şi Sammv Lundeen îl luară de braţ şi-l conduseră la o scară de serviciu din capătul hangarului. Jake se aşeză pe prima treaptă.

Cowboy trase oblonul metalic care-i izola de hangar şi de gălăgia de acolo, îi dădu lui Jake o ţigară şi i-J aprinse. Jake auzi cum Cowboy îl întrebă pe Sammy:

— De mult timp îi tremură mâinile aşa?

După două ore de stat cu masca de oxigen pe faţă, fumul ţigării era aspru şi-i răzuia plămânii. Când ajunse la filtru, ţigara se stinse singură. Jake băgă mucul în buzunarul din mâneca stângă, aşa cum obişnuiau toţi să facă.

— Acum mi-e mai bine...

Se ridică şi-şi privi tovarăşul de cabină drept în ochi:

— Am ales complet pe dos. Trebuia să mă îndrept spre aeroport dinspre vest.

— De unde puteai s-o ştii? răspunse Sammy, luându-l de umăr, după care adăugă: Rezistă, Jake.

Acesta dădu din cap în semn că da. Avea să încerce. Numai că acest lucru devenea din ce în ce mai greu, iar el se simţea atât de obosit, atât de epuizat, încât nu mai putea.

20

U în programările zborurilor, află că avea să fie de serviciu de două ori, începând de la răsăritul soarelui. Piind miezul

nopţii şi negăsindu-şi somnul, coborî nervos până în „sala cămăşilor murdare”, unde îşi luă un hamburger. Catapultările zilei ce începuse făceau ca în jurul său totul să trepideze. În momentul în care frânele hidraulice blocau catapulta, bubuitura produsă repercuta până în încăperea în care se afla şi unde vesela se bălăn-’ gănea dintr-o parte în alta a bufetului.

Aplecat asupra cafelei sale, fuma ţigară de la ţigară. Se gândi la cei ce erau proiectaţi în întunericul nopţii. După ce primele lansări luară sfârşit, îşi stinse chiştocul ţigării în fundul ceştii şi se duse în sala de adunare a piloţilor şi navigatorilor, sperând să găsească în cutia sa de scrisori un plic de la Callie. Însă nu dădu decât peste nişte hârtii administrative, pe care se apucă să le citească, oftând dezamăgit.

Pe biroul ofiţerului de serviciu, telefonul începu să sune în surdină. Acesta luă receptorul, ascultă, *şi* după ce închise îşi lăsă mâna pe aparat şi spuse:

— Jake, şeful vrea să te duci la el în cabină.

Când Jake bătu la uşa cabinei lui Camparelli, îi răspunse un fel de mârâit nervos. Intră şi dădu cu ochii de Bătrânul, care stătea la biroul său, şi de Cowboy, instalat în unica cuşetă existentă. Amândoi aveau un aer neobişnuit de sever. Camparelli îl privi îndelung, din cap

până-n picioare, şi apoi îi făcu semn să se aşeze şi el pe cuşetă.

Parcă mai şef ca niciodată, Camparelli îşi aprinse o ţigară şi-şi trecu mâna prin păr. Apoi începu să citească o hârtie, obligându-l astfel pe Jake să rămână nemişcat, aşteptându-l să termine. În cele din urmă, se răsuci pe scaun şi privindu-şi fix subordonatul îi spuse:

— Un navigator ucis, un avion care explodează în plin cer şi acum, asta…

Flutura la înălţimea ochilor foaia de hârtie pe care o citise, privindu-l pe Jake, de parcă acesta ar fi fost un animal ciudat,

nemaivăzut până atunci.

— Ştii ce-i asta?

— Nu, domnule.

— Este un mesaj secret pe care-l trimit comandantului flotei a Vil-a şi ale cărui copii vor fi expediate în acelaşi timp tuturor eşaloanelor ierarhice. Iar numele tău figurează în fiecare paragraf. Te interesează să cunoşti amănuntele acestui mic raport care te priveşte personal?

Neştiind ce să răspundă, Jake clătină din cap.

— Închipuie-ţi că ieri, în timp ce mă aflam în sala de pregătire a zborurilor, am căutat degeaba amplasamentele acelor Sam-uri care erau cât pe ce să te nimemerească în timpul raidului vostru asupra centralei din Bac Giang. M-am uitat atunci în rapoartele serviciului de informaţii şi am făcut o anchetă serioasă. După care am avut o discuţie amicală cu prietenul tău Steiger. Ai vreo idee despre ce anume mi-a povestit?

Jake realiză brusc că transpira din abundenţă şi că respiraţia i se accelerase.

— Nu, domnule, reuşi el să articuleze.

— Păcat, zău că este păcat. Aş fi pariat o mie de dolari că ţi-a revenit memoria.

Pe figura sa brusc crispată, venele de la tâmple şi de la gât i se umflaseră, gata să-i plesnească.

— „Domnul” Steiger a fost nevoit să mărturisească, după ce a încercat o grămadă de timp să-mi explice cum de rachetele de care ai scăpat în zona Bac Giang nu se găseau consemnate nici în raportul serviciului de infor-

maţii, nici în hărţile de care răspunde, în pofida ordinului categoric pe care l-a primit în acest sens. A vrut să mă facă să cred că nu ştia de ce şi cum s-a întâmplat că aceste Sam-uri nu se aflau în locurile indicate în raportul pe care l-ai făcut după executarea misiunii.

Vocea i se ridicase încetul cu încetul, devenind un fel de răcnet, ca al unui subofiţer de carieră, aflat pe terenul de

instrucţie, în faţa soldaţilor.

— În sfârşit, a fost nevoit să mărturisească că nici tu, nici Gole, nu vă găseaţi deasupra zonei din Bac Giang, atunci când aceste rachete au fost lansate împotriva voastră. A trebuit să recunoască că în acele momente te aflai într-o călătorie de plăcere prin împrejurimile Hanoiului.

T Jake îşi coborâse privirea, din ce în ce mai stupefiat.

— Aşa este, nu? Ai cea mai mică idee de abaterea pe care ai comis-o acum, în vreme de război? Şi înainte de a termina cu tine, îţi jur că o să regreţi că Mepherson a fost cel care a murit din cauza unui nenorocit de glonţ rătăcit, şi nu tu: Şi „domnule" Grafton, te poftesc să iei poziţia de drepţi.

Jake înţepeni în poziţia de drepţi, cu ochii regulamentar aţintiţi drept înainte, undeva, pe peretele cabinei.

— Sunt în Marină de douăzeci de ani. Da, douăzeci de ani de sacrificii pentru a ajunge, în sfârşit, în postul ăsta de comandă. Şi iată că tu te ascunzi de mine. Mi-ai trădat încrederea şi pa cea a tuturor membrilor escadrilei. Dar, ce naiba, tot n-ai înţeles că o armată trebuie să se bazeze în primul rând pe o încredere reciprocă? De exemplu, navigatorul tău, trebuie să aibă în tine o încredere absolută şi la fel tu în el. Dacă nu vrei să asculţi de ordine sau dacă eşti incapabil de lucrul ăsta, o să devii un rahat de care armata trebuie să se debaraseze.

Începu din nou să urle:

— Înţelegi ce vreau să spun:

Jake îşi ridică ochii, întâlnind o privire ascuzatoarq:

— Când ai devenit ofiţer, Grafton, ai depus un jurământ. Ai jurat că o să aperi constituţia Statelor Unite de orice duşman, exterior sau interior şi să, citez din memorie: „să ascult de ordinele superiorilor mei"… Asta-i ju-

rământul pe care-l depune orice ofiţer al marinei americane, de acum două sute de ani. Ai încălcat jurământul ăsta! Ai nesocotit ordinele!

Se lăsă să cadă greoi în fotoliul său, reflectă câteva

momente şi spuse:

— Va să zică, domnişorul care eşti, ce şi-a zis el, că războiul ăsta de rahat dus în ţara asta de rahat, numită Vietnam, face ca să fie puse în joc onoarea şi adevărata forţă a marinei noastre. Ai crezut că poţi lichida pe nemernicii ăştia de comunişti cu un singur avion şi câteva bombe, sau că asta ar ajunge ca să-i transformi în nişte buni democraţi sau republicani.

Lui Jake i se păru brusc că un miros de carne arsă şi o duhoare de stârv umplură spaţiul mic şi strâmt al cabinei. Picoteala ce-i făcea ochii să se închidă devenise insuportabilă. Îl auzi pe Cowboy tuşind discret pentru a-i atrage atenţia şefului. Uitând de poziţia de drepţi, îşi dădu seama că era vorba de propriile sale mâini care tremurau, tremurau fără să le mai poată stăpâni. Stupefiaţi, cei doi din faţa sa nu reuşeau să-şi întoarcă privirile de la mâinile lui.

Camparelli îşi lăsă capul în jos şi spuse:

— Grafton, după ce ieşi de-aici, o să te duci imediat la Jack Nebunul şi o să-i spui să-ţi facă numaidecât un control general, şi fizic şi psihic. Vreau raportul ăsta până mâine la prânz. Dacă este de acord, o să pleci cu următorul avion-cargou, luându-ţi şi bagajele cu tine. Psihopatul ăla de Cole, care te-a urmat în aventura asta nebunească, o să te însoţească. Ancheta va începe în lipsa voastră, iar voi veţi fi audiaţi la întoarcere. Aşteptăm să ne sosească la Cubi două avioane *Intruder,* care vor traversa Pacificul. Cum sosesc, îmi vei da de ştire. Tu o să pilotezi unul dintre ele până aici. Pentru celălalt, avem deja un echipaj. Cum ajungeţi la Cubi, o să vă prezentaţi comandantului de acolo şi o să continuaţi să i vă prezentaţi în fiecare dimineaţă şi seară, la oră fixă, până o să vă întoarceţi pe navă. Ţi-au fost clare ordinele pe care ţi le-am dat?

Jake, care simţea că se sfârşeşte, înclină doar din cap.

Răspunde, nu da din cap! îţi sunt clare ordinele pe care ţi le-am dat?

— Da, domnule. Îmi sunt clare.

— Atunci, executarea, Grafton! Şi mai presus de orice să asculţi şi să te supui ordinelor!

Dar Camparelli tot nu terminase:

— Să ştii că Steiger se află în stare de arest, fiindu-i interzis să vorbească la telefon sau să se vadă cu cineva. Aşa că să nu încerci să iei legătura cu el. Şi acum, dispari din faţa mea, ca nu cumva să-mi vină ideea să încerc să descopăr ce ai în căpăţâna aia în loc de creier.

21

Jake îl lăsă pe Cole la barul din „Clubul Zero” din Cubi Point. Portul era gol, iar în absenţa unui portavion, oraşul părea fără viaţă. Cu un pahar de scotch în mână, se îndreptă spre cabina telefonică, cu buzunarele burduşite de monede de un sfert de dolar. Cum ajunseseră în oraş, trecuseră pe la Centrul de Cazare, după care se prezentaseră comandantului local, conformându-se ordinelor lui Camparelli. Abia se aşezaseră la bar, că niciuna, nici două, Cole îi spuse:

— Jake, nu mai pierde o secundă. Dă-i telefon.

— Nu cumva mă aştept la prea mult? răspunse Jake:

Cole nu replică nimic, luă paharul cu zaruri de pe tejghea, îl amestecă, după care îl răsturnă:

— Dacă din trei încercări iese cel puţin brelan, o s-o suni.

Opri două zaruri, le amestecă pe celelalte şi mai repetă încă o dată figura, după care spuse:

— Aşa zice soarta. Du-te şi dă-i telefon.

După ce introduse mai multe monede în telefon, Jake avu senzaţia neplăcută că îşi încredinţase destinul mai întâi zarurilor şi apoi unui telefon cu fise. Intenţionă să-şi golească paharul, dar acesta era încă pe jumătate plin, când în receptor se auzi vocea lui Callie.

— Eu sunt, Jake, reuşi el să îngăime.

După o pauză, se auzi:

— Jake! Ce bine-mi pare că te aud! Te credeam pe mare. Unde eşti?

— În Filipine, la Cubi Point. Am venit cu un avion-cargou,

împreună cu un coleg, navigatorul meu.

223

Se lăsă din nou linişte.

— Eşti în permisie?

— Cam aşa ceva…

— Jake, ai fost rănit?

— Nu, nu. N-am decât o zgârietură. Te sun de la „Clubul Zero”, iar în mână am un pahar de scotch, din care am băut jumătate până să-ţi aud vocea.

— Chestia asta îmi convine. Dacă ai băut jumătate din pahar în câteva secunde, atunci înseamnă că e în regulă cu tine.

— Mda, dar în realitate, situaţia mea nu este chiar aşa de bună ca sănătatea. Am probleme.

— Ce fel de probleme? E grav?

Îşi căută în buzunar, pachetul de ţigări.

— Ar fi putut fi şi mai rău, în orice caz, n-or să mă împuşte. O să treacă şi asta. O să mă întorc pe navă peste trei zile cu un avion care trebuie să sosească din Statele Unite. Bineînţeles că vreau să te văd, înainte de a face faţă situaţiei care o să urmeze.

— Şi eu vreau să te văd, Jake.

— Callie, poţi să vii până aici?

— Cum aşa, în Filipine, numaidecât?

— Îmi dau seama că-ţi cer prea mult.

— O să fie cam greu să plec aşa, dintr-odată, fără măcar să anunţ.

— Oh, Callie, am atâta nevoie de tine!

Aşteptându-i răspunsul, îşi propti receptorul între umăr şi cap şi-şi aprinse o ţigare.

— Cum se poate ajunge la Cubi Point?

— Iei avionul pentru Manilla şi acolo o să te aştept eu, după care vom veni împreună la Cubi Point.

— Şi de ce să nu rămânem la Manilla?

— Din păcate nu se poate. Trebuie să mă prezint în fiecare dimineaţă şi seară comandantului de aici.

— Înseamnă că ceea ce ai făcut este foarte grav.

Jake r espiră adânc înainte de a răspunde.

— Mda, să zicem că destul de grav, dacă s-a luat măsura asta.

— Să nu închizi. Mă duc imediat să văd dacă pot pleca. Mai poţi să aştepţi?

224

— Am vreo douăzeci şi ceva de dolari pe care i-am schimbat în monede, aşa că du-te fără grijă.

Minutele se scurgeau cu o încetineală exasperantă. Tresări când o voce impersonală îl preveni că mai trebuia să introducă monede în aparat. În timp ce se conforma, una dintre ele îi căzu pe jos, dar nu o ridică, lăsând-o acolo, ca pe ofrandă adusă zeilor. În cele din urmă, o auzi pe Callie vorbind precipitat, parcă cu sufletul la gură:

— Jake, mai eşti acolo?

— Mai am nişte monede de rezervă.

— Pot să vin abia poimâine.

— Este perfect şi aşa.

— Da, numai că avionul ajunge la Manilla la unu şi un sfert la prânz. Nu vom avea prea mult timp pentru: noi. Ce zici, să vin totuşi?

— Categoric. Nici nu ştii câtă nevoie am de tine.

— Atunci am să vin. Cursa cu care o să ajung este Cathy Pacific 923.

— O să ţin minte. Până când o să te văd, n-o să mă gândesc decât la tine. Îţi mulţumesc.

După ce îi promise lui Callie că până poimâine avea să se odihnească, fără să comită nici cea mai mică imprudenţă, mai dădu un telefon şi reveni apoi la bar.

— Bătrâne, o să vină! îi strigă de departe lui Cole.

Acesta primi vestea cu o mişcare abia schiţată a buzelor. Ceea ce pentru el reprezenta un zâmbet.

— Am vorbit şi cu un pilot pe care-l ştiu aici. Membru al clubului aeronautic, care a fost de acord să mă ducă până la Manilla cu avionul său.

Cole luă din nou paharul cu zaruri, le amestecă şi le aruncă pe tejghea.

— Cinci aşi.

Cei doi se priviră uluiţi. Barmanul, care rămăsese cu gura căscată, le arătă un afiş agăţat deasupra capului său, pe care se putea citi:

„Pentru cinci cărţi identice din prima aruncare, consumaţie gratuită. Pentru cinci aşi din prima încercare, rând de băutură gratis la toată lumea”.

Cu un gest larg al mâinii, Cole făcu o invitaţie generală întregii săli. Din fericire pentru barman, aceasta era goală.

— Barman, dă-ne două pahare din cel mai bun coniac pe care-l ai. Şi toarnă-ţi şi ţie unul.

Ochii albaştri ai lui Cole întâlniră privirea lui Jake.’ Colţurile gurii sale se strâmbară:

— Grafton, nu există nicio îndoială. Eşti cel mai băftos dintre toţi băftoşii pe care i-am cunoscut!

În sfârşit, o ţinea pe Callie în braţe. Fără a mai pierde o clipă, Harold, pildtul, începu să-şi examineze avionul, un *Cessna* 172 de patru locuri, înainte de a zbura înapoi spre Cubi Point.

— Mă întreb dacă nu cumva în avionul ăsta mic o să pătimesc mai mult decât în cel din care am coborât, spuse Callie.

Avea figura trasă şi după ce se sărutară începu să-i povestească lui Jake, pe un ton îngrozit, despre golurile de aer întâlnite în zborul ei între Hong Kong şi Manilla.

Jake o asigură:

— Venind de la Cubi Point, am zburat doar la patru mii de picioare, şi vremea a fost foarte calmă, crede-mă.

Callie îi luă mâna:

— Jake, nu vreau să te sâcâi, dar gândul îmi este numai la problemele tale. Aştept să-mi spui totul, cum o să urcăm în avion.

Jake zâmbi:

— Avioanele astea cu elice sunt atât de zgomotoase; încât ar trebui să strigăm unul la altul ca să ne facem auziţi, şi tot nu ne-am înţelege ca lumea. Aşa că mai întâi o să mergem la hotel şi pe urmă pe o plajă, unde o să fim singuri, doar noi doi. Nisipul este fin de tot şi alb ca zahărul. Am descoperit-o într-o zi când zburam cu avionul şi de atunci m-am gândit numai la asta, să te aduc acolo.’ Este locul visat pentru tot ceea ce înseamnă intimi lata;

Callie zâmbi, răspunzându-i:

— Bine, m-ai convins. O să aştept.

Când roata stângă a avionului luă contact cu solul, se auzi o bufnitură şi apoi încă una, mai slabă, când veni rândul roţii drepte. Jake exclamă:

— Bravo, Harold! în argoul aviaţiei din marină se spune că ai agăţat cel de-al treilea cablu!

După ce luară un taxi până la intrarea principală din oraş, traversară podul pe jos până la cel mai apropiat hotel, unde Jake aranjase, dând un bacşiş gras, să obţină cea mai bună cameră.

Intrând în încăpere, Callie începu s-o examineze cu un ochi critic. Pe tencuiala verde închis a pereţilor, ca şi pe tavan se întindeau pete de umezeală. Într-o chiuvetă din faianţă crăpată, apa curgea în picături.

— Am impresia că am acceptat o întâlnire într-un hotel sordid.

Jake nu răspunse. Se repezise spre chiuvetă să închidă robinetul, dar se oprise brusc, cu mâna pe el, rămânând stană de piatră. Un gândac-enorm, de cel puţin trei centimetri, mişca în gaura de scurgere, în timp ce o antenă îi rămăsese lipită de fundul chiuvetei, care pe lângă faptul că era spartă, mai era şi plină de rugină. Se repezi la toaletă şfse înapoie de acolo cu un vraf de hârtie igienică, în acest timp, Callie se oprise în faţa unui tablou ce reprezenta o vacă bălţată, pierdută într-o pajişte. Privirea vacii era atât de lugubră, încât pe Callie o trecu un fior.

— Precis că vaca asta este o reclamă pentru produsele de lapte, făcu ea.

— Este o mostră a artei americane, destinată numai militarilor noştri şi exportată împreună cu ei.

Aplecat asupra chiuvetei, Jake se chinuia să prindă gândacul cu hârtia igienică, încercând pe cât putea să-şi mascheze activitatea. Callie se întoarse spre el. Întrebându-l curioasă:

— Ce tot moşmondeşti acolo?

— Eh, nimica…

— Poftim? Nu cumva un gândac?

— Mda, cam aşa ceva…

— Ce fel de gândac?

— Unul de-ăla, negru.

Callie oftă şi spuse, ca pentru sine:

— Hm, un gândac…

Apoi se aşeză cu grijă pe colţul patului ale cărui arcuri gemură trist.

227

La toaletă, Jake ridicase capacul de pe vasul de toaletă. Mizeria de acolo îl făcu să tragă mai întâi apa, înainte de a arunca cocoloşul de hârtie. Callie, care stătea ţeapănă, fără să îndrăznească să se mişte, îşi continuă interogator riul:

— Era mare gândacul ăla?…

Ţevile instalaţiei sanitare mugiră şi se cutremurară. Jake stătea în faţa vasului de toaletă, privind cum se umpluse cu apă, după care se golea, încetul cu încetul.

— Nu ştiu, nu l-am măsurat, răspunse el în cele din urmă.

— Las’ că ştiu eu că era mare, zi că nu-i aşa!

Jake aruncă în vas cocoloşul de hârtie, după care trase din nou apa.

— Doamne Sfinte, cred că a fost enorm! De-aia nu l-a luat apa de prima oară!

— Callie, te rog. Calmează-te! Pur şi simplu am încercat să văd dacă funcţionează apa la toaletă. Şi se pare că funcţionează perfect.

— Atunci de ce a trebuit s-o încerci de două ori? i

— Ca să verific dacă merge bine, asta-i tot.

Apa gâlgâi pentru ultima oară, iar cocoloşul de hârtie şi gândacul din el dispărură. Jake reveni în cameră şi se aşeză pe pat, alături de Callie, care stătea cu corpul aplecat înainte ţinându-şi capul între mâini.

„Slavă Domnului că nu plânge”, îşi zise Jake, după care o luă pe după umeri:

— Ştiu că locul ăsta este cumplit şi te rog să mă ierţi pentru asta.

Callie îşi ridică privirea spre el:

— Sunt sigură că aici nu există nici baie, nici duş. Nu-i aşa? Doar o toaletă, ca pe vremea bunicilor.

— Ba nu, există un duş la parter.

— Jake, am o idee formidabilă! Hai să mergem la Hilton sau la Holiday Inn. Poate că acolo este mai bine.

— Peste tot este la fel ca aici. Suntem condamnaţi să rămânem unde ne aflăm.

— Bine, atunci verifică dacă nu cumva stă la pândă pe sub cearşaf, vreo insectă carnivoră. N-am chef să im pe post de hrană pentru vreo lighioană de-asta. Iar dacă

concluziile examenului tău vor fi favorabile, cred că voi trece proba. Dar tu?

— Numai dacă o să fii lângă mine.

Mergeau cu picioarele goale pe nisipul alb strălucitor, pe care valurile îl spălau într-un du-te-vino neîntrerupt. Apa înspumată ce învăluia tălpile lui Jake, retrăgându-se apoi puternic, împreună cu o parte din nisip, îi creau acestuia o senzaţie de plăcere. Erau singuri şi nu schimbaseră nicio vorbă.

— Asfinţitul ăsta de soare este superb, spuse într-un târziu Callie.

— Ar trebui să vezi unul de la zece mii de picioare înălţime.

— Probabil că de-acolo, de sus, este formidabil.

— Dacă n-o să mi se interzică să mai pilotez, sper să-ţi arăt

aşa ceva.

Şi din nou tăcură. Callie era îmbrăcată cu tricoul lui Jake, cel de la Clubul Atletic din Jersey City, care atârna pe ea ca o cămaşă de noapte. Jake, cu bustul gol, îşi suflecase blue-jeans-ii. Se întorceau după o lungă plimbare de-a lungul plajei, către pătura împrumutată de la hotel, pe care o lăsaseră pe nisip. Culoarea acesteia, de un albastru închis, îi trăda originea: stocurilor marinei militare, a Statelor Unite.

— Şi ce ţi se poate întâmpla acum? întrebă brusc Callie.

— Probabil că o să apar în faţa Consiliului de război şi o să fiu condamnat. Mai mult ca sigur că la închisoare/

— Asta-i imposibil. Doar mi-ai spus că aproape toţi camarazii tăi gândesc ca tine.

— Ba dimpotrivă, este foarte posibil. Ancheta a început deja. O să trebuiască să dăm explicaţii. Eu şi Cole, în faţa judecătorilor noştri.

— Dar, de fapt, ce-i aia un Consiliu de război?

— Este versiunea militară a unui tribunal cu juraţi.

— Dar juraţii ăştia, s-ar putea să te şi achite, nu-i aşa?

— Da, dar e foarte puţin probabil.

— Mă rog, se poate întâmpla şi asta.

— Ascultă, ceea ce am făcut eu, este foarte grav. Cum naiba ar putea un tribunal să închidă ochii la un asemenea

act de nesupunere? Iar dacă presa o să înceapă să mănânce, ce-or să zică străinii? Povestea asta poate să ajungă până la Departamentul de Stat, sau, cine ştie, chiar până la preşedinte…

— Mda, înţeleg. Nu încerc să minimalizez gravitatea faptei tale, dar cred că nu trebuie să abandonezi orice speranţă. În afară de închisoare, ce altă pedeapsă ţi s-ar mai putea da?

— S-ar putea să fiu dat afară din marină cu o tinichea care să-mi atârne de coadă, astfel încât nici în aviaţia civilă n-o să-mi mai găsesc loc, câte zile o să am. Sau s-ar putea să mi se ceară să demisionez din aşa numitele „motive personale”, caz în care mi s-ar lăsa o portiţă deschisă pentru companiile

de aviaţie particulare.

— Şi nimic altceva?

— În cazul cel mai fericit, aşi putea primi o pedeapsă administrativă, care mi s-ar trece la dosar. Dar aş lucra în continuare în forţele aeronavale, numai că nici nu s-ar mai pune problema de vreo avansare. Mi-aş păstra gradul pe carej am acum, până la sfârşitul carierei mele, fără să mai ocup vreodată alt post mai important.

— Şi dacă ţi-ar trage o muştruluială, şi s-ar uita totul?

— Aşa ceva nu se poate. Crede-mă, oricare ar fi verdictul, ăsta-i sfârşitul carierei mele în forţele armate americane.

Callie, tăcu, nemaiavând ce zice.

Luna care se afla în al treilea pătrar, înlocuise soarele. Aerul devenise mai răcoros. Stăteau pe pătură, umăr lângă umăr. Callie îşi trăsese tricoul deasupra picioarelor, reuşind să şi le acopere aproape în întregime, rămânând cu braţele încrucişate deasupra genunchilor.

— Şi ce-ai de gând să faci, dacă o să ţi se interzică să mai zbori?

— Habar n-am, o să trebuiască probabil să mă adaptez situaţiei ăsteia. În orice caz, n-o să regret războiul, nici bombardamentele şi nici crimele care se întâmplă. Da, m-am săturat să tot ucid.

— Oricum, ţi-ai făcut cu vârf şi îndesat datoria…

— Callie, ce tot vorbim noi de războiul ăsta? Hai mai bine să facem o baie sub clar de lună!

Se ridică în picioare, păşi până la marginea păturii şi îşi scoase jeans-ii şi chiloţii, continuând s-o privească pe Callie. Aceasta îşi scotea cu greutate slipul pe sub tricou şi brusc, chicoti.

— Ce-i aşa de nostim? întrebă Jake.

— Din profil, aşa gol cum eşti, ai o siluetă interesantă. Trebuia să-mi aduc caietul de schiţe şi să desenez un „Erou antic, văzut din profil”.

Jake se simţi niţel stânjenit şi se întoarse cu spatele.

— Doar nu vrei să rămâi cu tricoul pe tine, în timp ce facem baie?

— Şi de ce nu?

— Fiindcă este cel mai frumos tricou al meu.

— Auzi, Jake, cum te văd eu aşa, din profil, sunt convinsă că eşti gata pentru altceva, decât pentru o baie în mare.

Jake începu să râdă. Stând ghemuit, o ajută pe Callie să-şi scoată tricoul. Încet, semungiră unul lângă altul. Apoi Callie se întoarse pe spate, în timp ce Jake, sprijinit în cot, începu să-i mângâie sânii, care i se întăriră imediat, aplecându-se spre ei, buzele i se plimbau pe piept, coborând până la buric...

— Jake, mă gâdili...

Dar cum buzele sale continuau să coboare, ea tresări brusc. Mâna lui Jake, care coborâse de-a lungul pulpelor, se oprise într-un loc care o făcu să scoată un oftat de plăcere. Se auzi apoi o şoaptă:

— Callie, ce frumoasă eşti!

Sala de mese din „Clubul Zero” din Subic Bay era aproape goală. Chelnerul aprinse o lumânare pe masa lor, iar flacăra pâlpâitoare a acesteia, se reflectă imediat pe fereastra panoramică.

— Am un cadou pentru tine, spuse dintr-odată Callie.

Şi îi întinse un obiect plat, înfăşurat în hârtie. Jake deschise pachetul, în timp ce Callie îi explica:

— Este un exemplar destul de rar din ceea ce se numeşte „trandafirul nisipurilor”. L-am găsit astăzi, pe plaja noastră. Este un exemplar aproape perfect. Se pare că poartă noroc.

— Îţi mulţumesc. Îţi promit că o să am cea mai mare grijă de el, mai întâi, fiindcă vine de la tine şi apoi pentru că într-adevăr am mare nevoie de noroc.

Dădu pe gât o înghiţitură de bere, după care continuă:

— Ce crezi tu cu adevărat despre ceea ce am făcut? Despr§ încercarea asta de a bombarda un obiectiv neautorizat?

Înainte de a răspunde, Callie termină de mestecat un

fursec, apoi bău un strop de vin, se gândi o clipă şi spuse:

— Acelaşi lucru ca şi tine, fără îndoială. Ai fost exasperat, ajunseseşi la capătul puterilor. Nu trebuia să faci lucrul ăsta, dar înţeleg ce anume te-a împins s-o faci. De un lucru sunt sigură şi anume că nu te acuz câtuşi de puţin pentru ceea ce ai făcut. Doar ştii care este concepţia mea despre război, însă nu pot să nu admir faptul că ţi-ai riscat viaţa şi chiar cariera. Ai acţionat după propria ta convingere.

— Nici nu-ţi poţi închipui cât m-a reconfortat prezenţa ta. A fost pentru mine o adevărată fericire că ai putut veni.

— Şi eu sunt fericită că mă aflu aici şi nu regret decât un singur lucru; că nu mi-am luat cu mine caietul de schiţe.

Părăsiră hotelul puţin după şapte dimineaţa. Un taxi îi conduse până la Oficiul de cazare, unde luară micul dejun. Era timpul să se gândească şi la Cole. Ce se întâmplase cu el? Se ridică de la masă şi se duse la cabina telefonică.

Îi răspunse o voce somnoroasă:

Ce naiba s-a mai întâmplat?

— Ai uitat că astăzi plecăm?

— Nu.

— Nu crezi că trebuie să porneşti motoarele şi să-ţi mişti fundul din cearşaf?

— Nici gând! Am verificat ieri ora la Biroul de Operaţiuni.

— Şi?

— Cele două avioane vin abia la zece şi jumătate; abia am fost sunat să mi se confirme lucrul ăsta. N-ai

decât să te prezinţi atunci, cu echipamentul de *zodv.* Mă ocup eu de restuL

— În regulă.

Nu mai este nevoie nici să te prezinţi la comandament. Am rezolvat eu.

— Mulţumesc.

— N-ai de ce. Acum lasă-mă să dorm.

După ce terminară micul dejun, luară un taxi până la aeroportul ce se afla lipit de cheiul de acostare al na velor.

Jake lăsă sacul său sport şi geanta de voiaj a lui Callie în faţa hangarului acoperit cu tablă ondulată.

Nu le mai rămânea altceva de făcut, decât să aştepte, la soare. Era cald, iar mirosul de keroseri, carburantul avioanelor cu reacţie, plutea în aer. După câteva minute în aer se auzi un murmur îndepărtat, şi imediat zări cele două *Intruder-ari* strălucind în soare, chiar deasupra intrării în Cubic Bay.

— Le vezi? o întrebă el pe Callie.

— Nu…

Peste un sfert de minut, fu şi ea în stare să le vadă. Cele două avioane coborâră trenurile de aterizare şi luară contact cu pământul. Jake se repezi în hangar. Înştiinţa şeful echipajelor de sosirea celor două aparate, după care întrebă:

— Aveţi bere?

— Câtă vrei j

Cumpără cu cinci dolari un pachet cu şase cutii de bere scoase din frigider şi se duse apoi lângă CMlie, în timp ce cele două bombardiere se apropiau, „făcând pe taxiul”, lăsând în urma lor o coadă de gaze de eşapament. Zgomotul motoarelor devenise infernal, încât Callie îşi astupă urechile cu mâinile. Dintr-odată, zgomotul încetă, ceea ce însemna că piloţii tăiaseră contactul. Jake alergă să întâmpine cele două echipaje în maniera obişnuită în care se proceda când era vorba despre camarazi întorşi din misiune, adică întinzând fiecăruia câte *o* cutie de bere.

Împreună cu cei patru aviatori, se întoarse lângă Callie şi făcu prezentările. Apoi îi lăsă să-i povestească despre zborul lor deasupra oceanului Pacific şi se întoarse lângă aparatul pe care urma să-l piloteze şi în jurul căruia se adunaseră deja câţiva gură-cască. Asistă atent la veri-

ficarea regulamentară, discutând probleme tehnice cu mecanicii şi dându-le şi o mână de ajutor. În acest timp, o furgonetă cenuşie a marinei veni în căutarea echipajelor al căror rol se terminase.

O strigă pe Callie:

— Vrei să vezi de aproape un bombardier?

— Cu plăcere.

— Uită-te bine la el. S-ar zice că este caraghios, cu botul ăsta turtit. Dar să ştii că zboară extraordinar.

— Are nişte aripi uriaşe.

— Da, au o anvergură de cincizeci şi trei de picioare. Capătul cozii se ridică la şaisprezece picioare deasupra solului, iar lungimea totală a unui *Intruder* este de cincizeci şi cinci de picioare.

— Este un gigant, zău aşa.

— Trebuie să fie, ca să transporte atâtea bombe, în plus şi tot carburantul.

Mângâind botul aparatului, de parcă ar fi fost al unui animal, spuse:

— Este un avion nemaipomenit. Este construit la uzinele Grumman. S-au făcut toate eforturile posibile pentru a se obţine cu el o calitate deosebită a zborului.

Făcu împreună cu ea înconjurul avionului, arătându-i fiecare parte a acestuia şi explicându-i cum funcţionează. Apoi se urcă pe scara de bord şi după ce ajunse pe dispozitivul de kdmisie al motorului stâng se aplecă şi-i întinse mâna:

— Hai, urcă! Trebuie să-ţi arăt cabina mea de pilotaj şi poţi să te aşezi pe scaunul meu.

Callie urcă atât de neîndemânatică, încât se găsi ctî un picior pe scaunul pilotului.

— Nu, nu sta aşa!

— Păi cum să stau cu picioarele?

Jake trebui să-i arate mişcarea de balans a corpului necesară pentru a intra în carlingă. După ce se aşeză, Callie se uită îngrozită în jurul ei:

— Doamne Sfinte, nu este posibil! spuse ea, în cele din urmă. Avionul ăsta e prea complicat ca să poată fi manevrat.

Jake izbucni în râs şi apoi începu să-i explice funcţionarea câtorva instrumente principale.

— De ce trebuie ca butoanele astea, care seamănă cu nişte negi, să se găsească instalate pe manşă?

— Ca pilotul să nu fie nevoit să ridice mâna de pe manşă când trebuie să le acţioneze.:

— Care este ăla care acţionează declanşarea bombeibr?

Jake îi arătă butoiul roşu, situat exact lângă mânerul manşei.

— Aş vrea să te văd aşezat la locul tău.

— Nicio problemă. Treci pe celălalt scaun şi aşa o să fii navigatorul meu.

Callie îşi ridică fusta şi ajutată de Jake trecu pe celălalt scaun.

— Ia spune-mi, ce părere ai? o întrebă el.

— Să fiu sinceră, mă impresionează grămada asta de butoane şi de aparate. Acum îmi dau şi eu seama de ce este nevoie de două persoane ca să conducă un asemenea: avion.

— De fapt, este doar o chestiune de antrenament. Chiar şi tu ai putea să înveţi să pilotezi aparatul ăsta.

— Chestia asta n-o mai cred.

Liniştea se lăsă între ei. Un calm desăvârşit învăluia întreg restul terenului, şi doar fâşâitul palelor compresorului, ce se învârteau încet, în bătaia vântului îl întrerupeau:

— În curând o să zbor pentru ultima oară.

Callie oftă:

— Aş vrea să-ţi pot aranja totul, Jake.

— Ştii, am vrut să mă fac aviator, numai din cauza sentimentului de libertate pe care-l simţi atunci când zbori, şi am ajuns într-o siutaţie fără ieşire, în războiul ăsta. Înseamnă că am plătit scump plăcerea de a zbura. Da, sunt de acord, am fost un prost.”

Îşi întoarse ochii de la ea şi-l văzu pe Cole, care se afla în faţa hangarului. Era echipat în combinezon de zbor şi părea că aşteaptă, cu braţele încrucişate.

— E timpul, spuse Jake.

Îi zâmbi lui Callie şi dădu încet din cap:

— Cred că te iubesc. O ştii, nu-i aşa?

Se aplecă spre buzele ei. Ridicându-şi braţele, Callie îl luă tandra de gât şi-l trase spre ea.

— Ştii, să-i spui navigatorului tău exact cuvintele de care este nevoie. Jake, să ştii că doresc din tot sufletul să poţi zbura în continuare.

— De ce ai fost poreclit „Tigrul”, întrebă Callie.

Sprâncenele lui Cole se ridicară pentru o fracţiune, de Secundă

— Fiindcă în timpul luptelor esfeî ca un tigru, răspunse Jake.

— Ai şi tu o poreclă?

Întrucât Jake se mulţumea să râdă, fără să răspundă, Callie i se adresa lui Cole:

— Are vreo poreclă?

— Mda, i se mai spune uneori, „Jake Mână-rece”.

— Ciudată poreclă. De ce? Am impresia că nu i se cam potriveşte.

— Fiindcă, din momentul în care începe lupta devine un fel de sloi de gheaţă, care nu are decât un singur gând: să-şi ucidă inamicul.

Mda, s-ar putea să fie posibilă chestia asta.. Şi Sammy are o poreclă?

— Are, sigur că da, spuse Jake. Însă doar câţiva dintre noi o jptim. Aruncă o privire spre Cole şi continuă; Da, numai ca-i spunem aşa doar în intimitate.

Callie avea aerul că doreşte să continue discuţia dar: Cole o întrerupse:

— După programarea făcută de serviciul operaţional, ar trebui ca peste patruzeci de minute să ne aflăm la bordul portavionului.

— Cum este vremea?

— Frumoasă, dar bate un vânt puternic din faţă..

— Vreo problemă?

— Niciuna care ne-ar face să transpirăm dinainte.’ Jakge i

se adresă lui Callie:

— Mă duc la hangar, să văd dacă găsesc pe cineva;

care să te ducă până la Clubul Aeronautic. /

Callie şi Cole rămăseseră singuri, privind avioanele;!

— Şi pentru tine s-ar putea să fie ultimul zbor în forţele aeronavale?

— Mda... numai că mie n-o să-mi pară aşa de rău ea lui Jake. El nu se mulţumeşte să piloteze avionul: el se confundă cu el.

Cole stătea nemişcat, privind avionul cu care aveau să zboare, în timp ce Jake o ajuta pe Callie să se urce într-o camionetă parcată lângă hangar.

— Jake, te implor, anunţă-mă dacă se întâmplă ceva.

— Îţi promit.

— Imediat cum vei putea.

— O să-ţi scriu cum o să aflu ceva.

— Ai la tine „Trandafirul nisipurilor”?

— Este aici, răspunse Jake, bătându-se cu palma peste buzunarul din mâneca stângă, după care adăugă:

— Ştiu că ai făcut imposibilul ca să vii. Îţi mulţumesc.

— Sunt fericită că am făcut lucrul ăsta.

Şi în timp ce intra în camionetă, spuse:

— Jake, să ai încredere.

22

Sammy era de serviciu la biroul sălii de adunare când Graf ton şi Cole intrară şi-şi puseră bagajele pe două scaune de lângă uşă. Ceilalţi patru ofiţeri ce se aflau în încăpere rm-i băgară în seamă pe noii veniţi. Cole se aplecă deasupra unei mese şi începu să completeze formularul privitor ia zborul lor, în timp ce Jake se îndreptă spre birou, îşi luă un scaun şi se aşeză în faţa colegului său de cabină, îşi aprinse apei o ţigară.

— Salut.

Figura lui Sammy era trasă.

— Cum era plaja?

— Goaiă. Niciun portavion nu era acostat. Pe plajă nu era nimeni.

— Ai sunat-o pe Callie?

— Aşi venit de la Hong Kong.

Sammy îşi consultă însemnările şi-i spuse:

— Mâine la două o să aibă loc un fel de interogatoriu în foaierul din sala „cămăşilor murdare”. Un căpitan şi doi tipi de la Statul Major din Washington... Probabil că au dat buzna cu primul avion, imediat ce au recepţionat „bomba” lui Camparelli. Au sosit ieri, şi toată lumea, inclusiv eu, este întoarsă pe dos...

Se întrerupse şi-şi privi prietenul.

— Jake, chestia asta este nasoală rău. Cred că se impute treaba. Cineva o s-o păţească al naibii de nasol.

— Da, ştiu, eu o să fiu ăla. Tu ce le-ai spus?

Vocea lui Sammy deveni aproape imperceptibilă:

— I-am minţit. Le-am declarat că nu mi-ai zis niciodată că obiectivele noastre nu sunt altceva decât rahat

şi că nu te-ai gândit vreodată să treci singur la acţiune. Şefu’ n-a înghiţit deloc ce i-am spus şi mi-a făcut o mie de mizerii. Dar nu m-am lăsat. Nu cumva să mă dai de gol.

— Ştii foarte bine că n-am să fac aşa ceva.

Sammy continuă:

— Tu şi Cole nu mai figuraţi în programul zborurilor. Camparelli vrea să vă vadă imediat cum aţi ajuns. Rabla asta pe care ai adus-o, în ce stare este?

— Nişte rahaturi mici, fără importanţă. Până să se primească un nou aparat, pe astea şi noi le-am putea aranja.

Apoi, Sammy îi telefonă imediat lui Camparelli şi-l înştiinţă de întoarcerea lui Grafton şi a lui Cole. După ce ascultă în aparat câteva clipe, spuse simplu „Da, domnule” închise, şi îşi întoarse privirea spre Jake.

— Bătrânul vrea să te vadă peste zece minute. După ce o să termine cu tine, o să-l ia pe Cole în focuri.

Jake îşi strivi ţigara în scrumieră şi se duse lângă Cole, care stătea în continuare aplecat asupra formularelor pe care le completa.

— Se pare că a venit timpul să plătim pentru plimbărica noastră. Acum, mă duc la Camparelli. Şi pe urmă, urmezi tu.

— În regulă.

Calmul acestuia îl scoase pe Jake din sărite:

— Auzi, n-ai putea şi tu, măcar o singură dată, să ai aerul că participi la ceea ce se întâmplă în jurul tău?

Păstrându-şi acelaşi calm, Cole îi răspunse:

— Adevărul este că mi-e aşa o frică, încât îmi vine să fac pe mine.

Jake izbucni în râs:

— Atunci, încearcă măcar să te stăpâneşti şi să-ţi controlezi mai bine emoţiile.

Se îndreptă spre vestiar, îşi închise în dulap combinezonul de zbor, după care coborî pe scara de serviciu, pentru a ajunge mai repede în cabina sa. Acolo îşi aruncă sacul sport în mijlocul încăperii, fumă în grabă o ţigară, după care se îndreptă spre cabina lui Camparelli.

Cowboy fu cel ce-i deschise uşa, Jake intră, salută şi rămase în poziţia de drepţi până când şeful, aşezat la birou, îi făcu semn să ia loc pe cuşetă. În spatele uşii se

afla agaţătă o cămaşă kaki, cu insigna aurită Forţelor Aeriene, cu cele două aripi desfăcute. Bătrânu avea aerul obosit, de parcă nu dormise de o bună bucată de timp, ceea ce se părea că era şi cazul. Ochii săi pătrunzători se aţintiră asupra lui Jake:

— Grafton, adevărul înainte de toate. Ce ai de spuş în apărarea ta?

— Domnule, ce doriţi să ştiţi?

— Vreau să-mi spui exact ceea ce ai făcut, tu şi nebunul ăla de Cole. Vreau să-mi spui, mai întâi mie, ce ai de gând să povesteşti mâine vânătorilor ălora de capete de la Pentagon.

— Domnule, Cole şi cu mine am încercat să distrugem

clădirea Adunării Naţionale din Hanoi, după ce am bombardat centrala electrică din Bac Giang. Dar se pare că am ratat ţinta.

— Ce-a ştiut Lundeen din toată povestea asta?

— Absolut nimic!

— Minţi, Grafton!

Camparelli se ridică de la birou, se îndreptă spre Jake şi se opri la câţiva centimetri de acesta, furios nevoie mare.

— Nu mint, domnule. Dacă în afacerea asta a mai fost şi altcineva în afară de mine şi de Cole, ei bine, atunci nu aveţi decât să mă spânzuraţi.

— Nici Cowoby?

Surprins, Jake îl privi pe Parker, care stătea impasibil, în stilul său obişnuit.

— Nu domnule, nici vorbă. Eu i-am spus lui Cole despre lovitura asta cu Adunarea Naţională şi amândoi l-am copiat pe Steiger. Cowboy n-a avut nici cea mai mică idee despre ce anume aveam de gând să facem, ca de altfel nimeni altcineva.

Cu podul palmei, Camparelli îşi frecă creştetul capului..

Şi întorcându-se spre Parker spuse:

— Cowboy, cred că tu şi cu mine ar trebui să luăm o pauză. O să avem mult de lucru: Grafton nu mai este disponibil. Ne întâlnim din nou la zece seara..

Îşi privi ceasul şi adăugă;

— Fix peste şase ore.

Cowboy se ridică, dar Camparelli încă nu terminase S

— Jake, atunci când o să fii anchetat de tipii ăia de la Pentagon, îţi cer să spui adevărul, nimic altceva decât adevărul. Ca şi cum l-ai spune Bunului Dumnezeu. Şi lasă zarurile să cadă cum or cădea. Cine ştie, poate că o să supravieţuim într-un fel sau altul, din toată povestea asta.

Pe culoar, Jake îi ceru scuze lui Cowboy, care era mai în vârstă decât el. Acesta îl luă de umeri şi-l strânse la piept:

— Jake, nu trebuie să te scuzi. Singurul lucru de care-mi

pare al naibii de rău, este ca n-ai reuşit să le dărâmi Adunarea aia Naţională.

Întors în cabină, Jake închise uşa cu grijă. Simţea nevoia unei băuturi tari, dar se abţinu şi bău o Cola caldă.

În cabină era dezordine, iar pereţii de un verde deschis şi zgomotele navei, mereu aceleaşi, contribuiau şi mai mult la scăderea moralului său. Da, avea nevoie de Callie Mekenzie şi nu numai nevoie de o noapte sau de o zi. Nici măcar nu avea vreo poză de-a ei. Cotrobăi printre hârtiile de pe biroul său, până găsi blocul cu hârtie de scris pe care-l căuta. Îi scrisese deja o jumătate de pagină când îi veni ideea ca, la următoarea în întâlnire, să-i ofere în dar un inel de logodnă.

Bineînţeles, numai dacă nu i se interzicea să meargă pe uscat, sau dacă nu avea să fie închis, la Leavenwoth. Îşi aminti brusc că văzuse câteva inele în magazinul navei, aşa că se hotărî brusc să forţeze soarta. Oare magazinul mai era deschis? Trânti uşa în urma sa şi porni pe culoar, cu carnetul de cecuri în mână.

Se aflau aşezaţi în careul ofiţerilor. Lângă foaierul unde urma să aibă loc interogatoriul. Erau prezenţi Jake şi Cole, Cowboy Parker, Sammy şi Abe Steiger. Camparelli şi adjunctul său, „Iepuraşul” Wilson, erau deja înăuntru. Toţi purtau uniforme kaki, a cărei scrobeai a rigidă o respectaseră de această dată. Cei mai mulţi dintre ei fumau în tăcere, întrucât nu mai aveau ce să-şi spună unul altuia. Un contramaistru de rangul întâi, îmbrăcat la

fel ca ei, în uniformă de oraş, stătea de gardă lângă uşa asupra căreia erau aţintite toate privirile.

În sfârşit, aceasta se deschise, lăsând să apară capul unui ofiţer în uniformă albă.

— Locotenent-comandor Grafton. Vă rog să intraţi.

Jake se ridică. Privirea lui Sammy se încrucişa cu a sa.

— Jake, să ai încredere!

Jake dădu din cap şi înaintă. În spatele său, contramaistrul închise uşa.

— Încredere? De ce? întrebă Abe Steiger.

Sammy se mulţumi să-l privească fără să răspundă.

Ofiţerul care prezida şedinţa era îmbrăcat într-o cămaşă kaki cu mâneci lungi, care părea că ascunde un piept puternic. În fiecare din colţurile gulerului se afla înfipt câte un vultur din argint. Primii doi nasturi de la gât erau desfăcuţi. Insigna cu aripile aurite dovedea că individul era aviator. Mânecile suflecate lăsau să i se vadă; părul negru ce-i acoperea braţele. În schimb, părul de pe cap, tuns scurt, ca o perie, îi era destul de rar.

— Domnul Grafton…

I se adresase lui Jake din spatele unei mese lungi, la care stătea exact la mijloc.

— Luaţi loc vă rog. Sunt comandorul Farleigh Copeland. Vă invit să-l ascultaţi pe doctorul Catton. Care va prezenta rezultatele investigaţiei efectuate recent asupra dumneavoastră.

Era prima oară când auzea numele adevărat al lui Jake Nebunul, Şarlatanul junglei. Dintr-o privire, cuprins©’ toată asistenţa. Comandorul Borna, comandantul *Shiloji*ului se afla şi el de faţă. Uniforma albă, pe care o purta ca de obicei, contrasta vădit în mijlocul celor kaki. Lângă el se afla alt comandor, şeful statului-major al grupului tactic. În afară de doi ofiţeri tineri, Jake îi cunoştea pe toţi ceilalţi, printre care se aflau Camparelli şi Wilson. Cei doi tineri necunoscuţi veniseră probabil împreună cu comandorul Copeland.

— Am procedat la consultarea locotenentului-comandor Grafton, pe data de 7 decembrie, în primele ore ale dimineţii, începu Jake Nebunul.

Se opri şi-şi consultă însemnările.

— Este vorba de un bărbat de rasă albă, de douăzeci şi şapte de ani, sănătos fizic, cu un grad de acuitate vizuală cuprins între 15 şi 20 la fiecare ochi şi cu o excelentă facultate auditivă. Pulsul său şi tensiunea arterială se află în zona valorilor inferioare din gama limitelor admisibile.

Singura boală de care suferă este un debut hemoroidal. Dar, după cum ştiţi, este vorba de o boală profesională, de care suferă majoritatea piloţilor avioanelor cu reacţie, supuşi unor variaţii bruşte de acceleraţie. Altminteri, sănătatea sa esteperfectă.

Jack Nebunul îşi puse dosarul pe genunchi:

— Aş vrea totuşi să menţionez altceva. Locotenentul-comandor Grafton suferă indiscutabil de o paralizie parţială a mâinilor, care se manifestă printr-un tremur puternic, pe care l-am observat atunci când l-am consultat. Acest simpton în general este asociat ori unei vârste înaintate, ori unui dezechilibru nervos. Cred că această paralizie parţială, poate fi atribuită tensiunii extreme la care a fost supus locotenentul-comandor Grafton, timp de o perioadă îndelungată. Am observat aceleaşi simptome în junglă, la puşcaşii marini, după lungi patrulări prin teritoriile inamice, unde au fost supuşi unor hărţuieli neîntrerupte. Aceste paralizii parţiale sunt fără îndoială unu] dintre modurile prin care reacţionează organismul uman la stimularea permanentă a funcţiilor suprarenale. Dar ţinând seama de starea de sănătate generală satisfăcătoare, acest tremur al mâinilor de care suferă locotenentul-comandor Grafton semnifică, medical vorbind, că are nevoie de o eliberare temporară de tensiunile ce apasă asupra psihicului său.

Jake îşi aruncă ochii rapid asupra mâinilor sale, care tremurau uşor.

— Mai aveţi ceva de adăugat, doctore? întrebă Copeland.

— Nu, domnule.

— Dar starea sa mentală?

— Nu sunt specialist în psihiatrie, dar înclin să cred că atunci când l-am examinat starea sa emotivă era aceea pe care te aştepţi s-o aibă cineva care a fost supus unei serioase presiuni psihice. Trebuie să adaug că, după părerea mea, locotenentul-camondor Grafton nu este sin-

gurul ofiţer de pe această navă care să prezinte simpto-*

mele acestui gen de tensiune internă.

— Şi în ceea ce priveştp facultatea sa de decizie?

— Aici este vorba de un domeniu special al medicinii, care necesită o specializare particulară şi în care nu mă pricep. Orice persoană prezentă în această încăpere este tot atât de calificată ca şi mine în această privinţă.

— Vă mulţumesc, doctore. Vă rog să vă completaţi raportul, specificând şi aceste ultime observaţii, după care să-l daţi unuia dintre asistenţii mei.

Privirea comandorului Copeland făcu înconjurul sălii. După o clipă, îi spuse unuia dintre asistenţii săi să cheme pe cei ce aşteptau afară. În timp ce toţi se aşezau, continuă să-şi noteze ceva în carnetul său.

— Domnilor, această anchetă a fost ordonată de comandorul şef al flotei din Pacific şi constituie o măsură preliminară. Sunt însărcinat să redactez un raport pe care-l voi prezenta comandantului şef din Pacific, care va lua hotărârea pe care o va crede de cuviinţă. Ţin să vă menţionez că una dintre hotărârile pe care le poate lua, este de a convoca Curtea Marţială, în faţa căreia vor apărea vinovaţii, dacă se va ajunge la concluzia să există aşa ceva.

În liniştea de mormânt care se lăsase, Copeland se întoarse cu privirea spre Jake:

— Este clar şi pentru dumneavoastră, domnule Grafton?

— Cât se poate de clar, domnule.

— Sunteţi gata să răspundeţi cinstit întrebărilor mele?

— Da, domnule.

— Aţi atacat sau nu un obiectiv neautorizat?

— Da, domnule. Aşa am făcut.

— Când şi unde?

— Acum aproximativ o săptămână, locotenentul-comandor Cole, împreună cu mine, după ce am bombardat obiectivul care ne-a fost repartizat am mai păstrat opt bombe, cu care am intenţionat să distrugem clădirea Adunării Naţionale din Hanoi. Acesta este adevărul întreg.

— Asta-i tot?

— Da, domnule. Absolut tot.

— Sunteţi sigur că nu aţi omis nimic?

Gura lui Copeland, rotunjită ca un cerc, reveni la normal când acesta răspunse:

— Domnule, altceva nu mai am ce să spun.

— Aşa este, domnule Cole?

— Grafton v-a spus-o doar.

Mâna lui Copeland ţâşni ca un fulger, cu degetul întins, spre Cole.

— Încă o obrăznicie ca asta, şi vă veţi trezi reprezentant naval în Nepal. Am să reformulez întrebarea. Mărturia locotenentului-comandor este corectă?

— Este corectă, domnule.

— Cu alte cuvinte, voi doi nu aţi bombardat decât un singur obiectiv neautorizat?

— Acesta-i adevărul, domnule.

Comandorul Copeland îşi recăpătă suflul şi îşi concentra atenţia asupra lui Jake:

— Aţi menţionat despre acest raid suplimentar în raportul înaintat serviciului de informaţii?

— Nu, domnule.

— Nici în raportul înaintat şefului direct, ?

— Nu l-am menţionat nicăieri, domnule.

— Aţi informat pe cineva că veţi bombarda un obiectiv neautorizat_?

— Da, pe domnul Steiger, domnule.

— Nimeni altcineva nu a ştiut ce aveaţi de gând?

— Numai eu, Cole şi Steiger, domnule.

— Şi dumneavoastră, Cole, aţi vorbit despre acest plan cu cineva?

— Nu, domnule. De obicei, sunt cam palavragiu, dar de data asta mi-am. Ţinut gura.

Copeland îşi încruntă sprâncenele, în timp ce Cowboy îşi înăbuşi cu greutate un acces de tuse. Camparelli roşi până la rădăcina părului, iar Grafton îşi strâmbă buza inferioară, încercând disperat să-şi păstreze aceeaşi atitudine

respectuoasă de până atunci. Uitându-se pe furiş la Sammy, observă că acesta reuşise să rămână impasibil

— Şi cum aţi procedat pentru a găsi obiectivul?

Înainte de a răspunde, Jake presimţi că se aventura pe un strat subţire de gheaţă, care cţeja se crăpa sub el.

— Am folosit hărţi şi am împrumutat fotografii de la centrul de informaţii.

— Fotografii înregistrate, provenind din cercetările aeriene?

— Da, domnule.

— Luând aceste fotografii de la centrul de informaţii, aţi încălcat regulile privind securitatea.

— Da, domnule.

În sinea sa, se gândea la faptul că piloţii împrumutau frecvent aceste fotografii în timpul zborurilor de zi, pentru a recunoaşte mai bine obiectivul, dar se abţinu să deschidă gura. Se gândi că dacă tot se afla în cuşca leului, era mai bine să nu-l zgândărească.

— Cu ajutorul domnului Steiger? reluă Copeland atacul.

— Da, domnule. Ajutorul dumnealui era indispensabil. La început, am intenţionat să atacăm sediul general al Partidului Comunist vietnamez. Dar, cu tot ajutorul lui Steiger, nu am găsit nicio informaţie referitoare la acest obiectiv..

— Aşa este, domnule Steiger?

În spatele lentilelor groase ale ochelarilor săi ochii lui Abe Steiger se măriră mai mult ca de obicei.

— …Domnule Steiger, nu v-am auzit răspunsul.

— I-am ajutat pe Graf ton şi pe Cole să-şi întocmească zborul spre Hanoi.

— Vă mulţumesc, domnule Steiger. Din câte înţeleg eu, totul a fost descoperit în momentul când comandorul Camparelli a examinat hărţile şi rapoartele serviciului de informaţii, privitoare la ultimele zboruri. Spre surpriza sa, amplasamentele rachetelor Sam care îl urmăriseră pe domnul Grafton nu figurau în acele hărţi. Dar dacă dumneavoastră aţi ajutat la întocmirea planului acestui zbor, de ce nu aţi

falsificat raportul şi hărţile?

Pleoapele lui Steiger clipiră în spatele ochelarilor;

— Nu puteam să fac aşa ceva. Adevăratele amplasamente ale rachetelor lansate împotriva locotenent-comandorului Grafton erau deja cunoscute, şi înregistrate. Iar eu nu4 aveam de gând să induc în eroare sistemul nostru de reperare, introducând date false.

— L-aţi prevenit pe domnul Grafton că nu puteţi falsifica aceste date?

— Domnule, nu am discutat despre acest lucru cu el. Şi cu atât mai mult, nu puteam s-o fac. Locotenent-comandorul Grafton este un bun american şi un excelent ofiţer, indiferent ce a făcut el, şi ştiam că mai curând preferă, ca şi mine, să fie descoperit, decât să falsifice nişte date atât de importante.

— Concret, care ar fi fost pericolul să figuraţi în hărţi şi să menţionaţi în rapoarte amplasamentele unor rachete care în realitate nu există?

— Navigatorii, studiind dinainte itinerariile zborurilor lor, fac tot posibilul să evite acele zone în care apărarea terestră se ştie că este foarte puternică. Niciunul dintre noi nu şi-ar fi putut asuma responsabilitatea ca vreun avion de-al nostru să nimerească într-o zona reală de apărare, încercând să evite una inexistentă.

Copeland mormăi:

— Este pentru prima oară când, în toată povestea asta, aţi dat dovadă de puţin bun simţ.

Şi începu să noteze ceva. Lui Jake i se păru că, în liniştea care domnea, răsfoitul paginilor răsuna aproape ca nişte focuri de armă.

— Domnule Grafton, de ce un pilot şi navigatorul său, în aparenţă cu mintea întreagă, s-au asociat pentru a încălca regulamentele marinei, în ceea ce priveşte obiectivele bombardamentelor noastre? Haideţi, domnule Grafton! Aruncaţi o lumină asupra acestui mister.

Jake respiră adânc:

— Întrucât mă autorizaţi, voi vorbit însă vorbesc în numele meu. Mă săturasem să-mi risc pielea cât şi pe cea a navigatorului meu, fără a mai pune la socoteală averea pe care o valorează un avion modern, tot bombardând noapte după noapte obiective fără nicio importanţă, adică presupuse concentrări de camioane, un loc pustiu unde unui observator i s-a părut că vede nişte trupe staţionate, şantiere navale unde se repară de fapt nişte prăpădite de şampane şi care au fost bombardate de zece ori până acum, intersecţii de drumuri din ţară… şi tot aşa…

Mai respiră încă o dată, mai adânc:

— Domnule, nu cunosc cine sunt persoanele care aleg aceste obiective, dar sunt în stare să-rni pariez solda pe un an întreg că ele n-au avut niciodată de a face cu

o baterie antiaeriană, încercând să depăşească bariera de foc din faţa lor pentru a bombarda obiective autorizate, bineînţeles dar de cele mai multe ori inexistente…

Privi figurile întinse spre el şi continuă:

— Primul meu navigator, Mepherson, cel mai bun prieten al meu a murit în carlingă, alături de mine. Şi pe lângă el, au mai murit şi alţi cincizeci de mii de americani. Bineînţeles, nu toţi au fost omorâţi de duşman, ca Mepherson. Unii s-au zdrobit, din vina lor, cu siguranţă, pe o punte de aterizare, alţii s-au înecat după o catapultare defectuoasă. Însă toţi au fost angajaţi în acelaşi efort comun. Nu ştiu de ce au murit toţi aceşti americani, dar există oare cineva care să ştie şi care să ne poată spune? În orice caz, sunt sigur de un lucru şi anume că Mepherson nu a murit bombardând un obiectiv adevărat. În acea noapte am bombardat un pâlc de copaci sub care nu se găsea nimic, după cum am aflat mai târziu. Acesta a fost obiectivul care ni s-a repartizat, şi noi l-am atins, de asta sunt sigur, atunci când a fost omorât Mepherson. Ceea ce mi-am dorit atunci şi îmi doresc în continuare şi astăzi, a fost ca tot sufletul pe care l-am pus şi eu şi el, să aibă un rost, cu alte cuvinte, să bombardăm un

obiectiv adevărat, care să merite să ne dăm viaţa pentru el.

Neoprindu-l nimeni, se aplecă în faţă şi continuă:

— Mepherson a fost eu mintea întreagă şi probabil că şi el s-a întrebat, ca şi mine. Dacă aceşti politicieni sunt în toate minţile şi dacă cred că se poate câştiga un război în acest mod. Avem impresia că, în fiecare zi, este sacrificat câte puţin din sângele nostru. Ori punem sfârşit acestui război, luptându-ne cum trebuie, ori continuăm să ne purtăm cu mănuşi, menajând inamicul, caz în care mă întreb dacă America o să mai aibă forţe armate terestre sau maritime pentru a o apăra într-o situaţie de necesitate reală. Cum s-ar mai putea atunci recruta oameni care să dorească într-adevăr să-şi servească ţara, dacă aceştia nu înţeleg de ce? Cum ar mai putea fi convinşi politicienii Congresului să cumpere arme necesare luptei noastre, după o asemenea demonstraţie de neputinţă? Iată, domnule! Puteţi să raportaţi politicienilor şi amiralilor din Washington că ofiţerul neînsemnat care sunt acceptă cu plăcere să se supună ordinelor lor!

Coborându-şi niţel Vocea, spuse;

2A8

— Domnule, nu numai că mi-aţi permis să vorbesc, dar mi-aţi *şi cerut-o. V-am spus, aşadar, ceea ce eu şi numai eu gândesc despre evenimentele care se petrec aici. Am vorbit numai în numele meu. Am nesocotit ordinele superiorilor mei şi regret acest lucu. Nimic din ce-am spus nu poate scuza purtarea mea. Accept dinainte orice pedeapsă pe care conducătorii forţelor armate maritime consideră că o merit.

— Mai doreşti să spui ceva? întrebă Copeland.

Jake se gândi o clipă, după care răspunse:

— Nu, domnule.

— Eine, Poţi pleca.

Jake stătea aşezat de puţin timp în cuşeta sa, când Sammy intră în cabină ca o furtună:

— Barosanii ne-au dat pe toţi afară, aproape imediat după ce ai plecat.

Se aşează în fotoliu, la biroul său.

— Ştii că niciodată nu mi-a venit să fac pe mine de frică, decât adineaori, în timpul interogatoriului tău?

— D-apoi mie... La început, nu prea îmi găseam cuvintele, însă tot le-am spus ce aveam pe suflet de atâta timp. Acum, trebuie să mă recunosc vinovat în faţa Curţii Marţiale.

Îşi băgă mâna în buzunar şi scoase ir olul:

— Ce spui de chestia asta?

Sammy îl privi cu gura căscată, de parcă în viaţa sa nu mai văzuse un inel de logodnă!

— Ce dracu' mai e şi şmecheria asta? Asta este simbolul sclaviei umane! într-un moment ca ăsta, tu te gândeşti să-ţi iei angajamentul bineînţeles că teoretic, să nu săruţi de-apum înainte decât o singură femeie?

— Da, în sfârşit am descoperit ce anume contează cu adevărat în viaţă. Ce părere ai despre obiectul ăsta?

Neîncrezător, Sammy privi inelul, apoi pe Jake, după care ochii săi se uitară iarăşi la inel.

— Zău că ai luat-o razna. Mâine or să te spânzure de catarg şi tu cumperi tinicheaua asta din magazinul navei.

Şi se ciocăni în frunte cu arătătorul.

— Cât ai dat pentru pietricica asta?

— Trei sute de dolari.

— Mda, mi se pare un preţ corect, dar cum nu mă pricep nici la diamante, nici la logodne, refuz orice comentariu pe tema asta.

— Încă nu am cerut-o oficial, dar cred că o să accepte. Vreau să i-o spun cu gura mea, data viitoare când ne-om vedea.

Şi ridică inelul în lumină, pentru a face să strălucească diamantul.

Sammy încă nu-şi revenise din surpriză. Privindu-şi prietenul cu coada ochiului, îşi aprinse o ţigară şi îi ceru lui Jake inelul, pentru a-l examina mai îndeaproape. Tocmai începuse să facă un comentariu elogios, când cineva bătu la

uşă. Peste o clipă, Camparelli îşi făcu intrarea:

— Nu-i aşa Sammy, că vrei să iei niţel aer? Eu am de vorbit ceva cu Jake.

Eătrânul refuză să ia loc. Aşteptă în picioare la marginea cuşetei până ieşi Sammy, după care respiră adânc şi spuse.

— Ei bine, s-ar putea să nu urmeze nicio Curte Marţială, dar nu pot să-ţi garantez mie-n sută aşa ceva.

Îşi aruncă privirea în jur şi-l întrebă pe Jake:

— Prin chichineaţa asta nu se găseşte nimic de băut?

Jake se grăbi să ia din biroul său o sticlă de coniac, turnă patru degete-într-un pahar şi i-l întinse lui Camparelli.

— Ia-ţi şi dumneata un pahar şi toarnă-ţi, Grafton. Ai o Baftă colosală.

— Dar ce s-a întâmplat? Mă şi vedeam chiar as- „tăzi în fundul calei.

Camparelli bău o înghiţitură şi, strâmbându-se, spuse:

— I-ar trebui nişte gheaţă... Mda, se pare că explicaţiile pe care le-ai dat şi-au atins într-adevăr ţinta. Imaginează-ţi faptul că la Casa Albă se estimează că până acum nu ne-am arătat suficient de agresivi. În douăzeci şi patru de ore, preşedintele Statelor Unite îşi va însoţi propunerea de pace cu alternativa unei ofensive generale împotriva Vietnamului de Nord. Vom folosi toate atuurile de care dispunem, mai puţin armele atomice. Nixon chiar a autorizat folosirea celebrelor noastre bombardiere P-52. Bineînţeles că vom continua să evităm construcţiile civile, dar vom lovi fără milă tot ceea ce

poate constitui un interes oarecare din punct de vedere militar. Aşa că s-a considerat la un nivel înalt că marina militară nu ar face impresie bună dacă ar trimite în faţa Curţii Marţiale un pilot de douăzeci şi şapte de ani, care a făcut exact ceea ce preşedintele ne va ordona peste o zi să facem.

Jake dădu din cap. Va să zică, Copeland venise numai pentru a lua pulsul combatanţilor, a nota câteva nume şi pentru a intimida lumea. De acum înainte, conducerea

marinei avea să fie sigură că fusese eliminată orice încercare de nesupunere din rândul forţelor aeronavele. Ţinând seama de conjunctura prezentă, se reacţionase la pişcătura ţânţarului sâcâitor, însă fără a-l strivi.

Camparelli continuă:

— Să fii convins că ai comis o abâtere, o abatere gravă. Singurul motiv pentru care nu vei fi pedepsit, este faptul că în această perioadă armata este confruntată cu o problemă de relaţii publice. În prezent, presa subvenţionată de mafie se află la conducere, aşa că cei din stânga ne fac criminali, în timp ce cei de dreapta nu văd în noi decât o grămadă de guralivi neputincioşi. În aceste condiţii, a te aduce în faţa Curţii Marţiale ar echivala cu un şut tras într-un roi de viespi. Cowboy v-a înscris, pe tine şi pe Cole, în programul de zboruri din această noapte. O să pilotezi în locul meu avionul de alimentare, ceea ce-mi va permite să stau şi eu o noapte în patul meu.

Brusc, ridică vocea:

— Lundeen, nu mai este nevoie să stai să asculţi la uşă. Poţi să intri.

Lundeen apăru cu o figură aproape înmărmurită.

— Grafton o să zboare în noaptea asta, după cum ai auzit.

Sammy înclină capul, înghiţindu-şi saliva. Şeful îi făcu semn să se aşeze, după care luă de pe chiuvetă un pahar, turnă din sticlă două degete de coniac şi i-l întinse, spunându-i cu un ton indiferent:

Închipuie-ţi că cineva s-a răhăţit din nou pe puntea din faţă.

— Şefule, zău că n-am fost eu, spuse Sammy, ţâşnind din locul său.

Camparelli îşi termină băutura din câteva înghiţituri mici.

— Chestia asta o ştiu deja. Dacă ai fi fost tu te-ai fi aflat acum în drum spre Statele-Unite, cu testiculele agăţate de gât. Dar cred că este o idee buna să-i ţii companie lui Jake la bordul navei, următoarea dată când vom acosta în port. Ba

chiar două escale de-a rândul.

— Dar zău că n-am fost eu, protestă Sammy, turnând din nou puţin coniac în paharul gol al lui Camparelli.

— Nu, dar tu ai avut ideea. Aşa că o să fii consemnat. Iar dacă o să te întrebe cineva de ce, te sfătuiesc să spui că ţi-am găsit băutură în cabină.

Bău o înghiţitură şi plescăi din limbă.

— Chiar cald, coniacul ăsta este excelent.

Timp de câteva clipe, băură în linişte. Apoi Camparelli, zărind inelul pe care Jake încă îl mai ţinea în mână, i-l luă şi-l ridică şi el în dreptul luminii, întorcându-l încet, pentru a-i vedea strălucirea, după care, privindu-l îndelung pe Jake, i-l înapoie, fără să zică nimic. Fără să se grăbească şi cu acelaşi *aer* gânditor, îşi termină paharul aproape în acelaşi timp cu ţigara. Strivi chiştocul în scrumieră şi dăţi paharul la chiuvetă. Înainte de a deschide uşa, se opri:

— Fata asta precis că vrea să te întâlnească întreg şi nu făcut bucăţele. Aşa că ai grijă de tine.

Ieşi, închizând uşa după el cât se poate de încet.

23

Pe 23 decembrie, Jake şi „Tigrul” Cole urmau să îndeplinească a cincea lor misiune de distrugere a unei baze de rachete Sam. Obiectivul se afla exact la nord de Hanoi.

— Poate că ar fi mai bine să ocolim oraşul, sugeră Cole.

Jake examină harta de pe perete. Amplasamentele bateriilor antiaeriene şi ale bazelor de rachete erau însemnate cu ace cu gămăliile colorate diferit. Hanoiul era o puzderie de ace multicolore. Se întoarse la masa pe care Cole desfăşurase şi alte hărţi, iar acesta preciză:

— Escadrila de B-52-uri ne va urma la zece minute. Aşa că trebuie să ne aruncăm bombele la 19 şi 33 de minute fix.

— Asta da, e un obiectiv care merită, spuse Jake, bătându-l pe spate pe Cole.

Mai consultă încă o dată harta de pe perete, apoi se duse în sala de serviciu, pentru a bea o cafea înainte de şedinţa operativă.

Când intră, urmat de Cole, cei doi Augie se aflau acolo. Micul Augie întrebă:

— Unde sunteţi trimişi în noaptea asta?

Jake îi explică, în timp ce-şi încărca pistolul, un Magnum calibru 357, pe care-l luase de la magazia de armament, în locul pistolului său de calibrul 38. Se gândise că la nevoie era mai bine să aibă o armă mai pu-ţ ternică.

— Dacă n-o să te întorci în noaptea asta, pot să iau casetofonul tău?

— Cine o să-mi găsească primul casetofonul, al lui să fie, răspunse Jake râzând.

Deşi aproape toţi camarazii săi îşi cumpăraseră din magazinul din Cubi Point câte un asemenea aparat scump, importat din Japonia, el nu făcuse la fel. Micul Augie ieşi, trăgându-i una peste umeri.

Ca de obicei, Jake îşi goli buzunarele şi puse totul în compartimentul de sus al dulapului. Într-unui din buzunarele mari ale combinezonului de zbor îşi băgă un portvizit care conţinea legitimaţia sa verde eliberată de marână, un exemplar al Convenţiei de la Geneva şi o bancnotă de douăzeci de dolari. Dar, ca majoritatea aviatorilor, avea în vesta sa de salvare mai multe plăcuţe de aur, în valoare de câteva mii de dolari. Repartizate de serviciul administrativ, ele permiteau celui aflat într-o situaţie limită să se descurce fără ajutorul banilor. La urmă, băgă inelul pentru Callie în buzunarul-din mâneca stângă, în locul în care păstrase câtva timp „trandafirul nisipurilor”.

Când catapulta îi proiectă deasupra mării, crepusculul tocmai se lăsa, Jake urcă direct la douăzeci de mii de picioare şi, fără să se grăbească, se îndreptă spre goif. Ultimele imagini ale unui apus de soare impresionant, în care predomina roşul, galbenul şi portocaliul, erau filtrate prin norii agăţaţi deasupra Laosului. Apoi umbre albăstrii şi*purpurii izgoniră auriul astrului dispărut. Jake se gândi la Callie, care trebuia neapărat să vadă într-o zi, de sus, un

asemenea asfinţit de soare.

Cuplă pilotul automat. Sunetul continuu al unui radar se făcu auzit. Cole mormăi:

— Javrele astea de comunişti ne-au şi descoperit!

În faţa lor, o stea căzătoare stăbătea cerut. Ce să-mi doresc? se întrebă Jake. S-o revăd pe Callie, teafar. Îşi dori să mai vadă şi alte stele căzătoare, care să-i confirme îndeplinirea dorinţei sale, şi, într-adevăr, altele câteva apărură aproape imediat.

— Uite, farul, spuse Cele.

De ani de zile, farul situat pe peninsula De Son, pentru a semnala navelor intrarea în portul Haiphong, nu mai funcţiona.

254

— Suntem în avans cu şase minute. Ce spui de un mic viraj la dreapta, în timpul ăsta?

— Tigrule, astăzi eşti cam vorbăreţ.

— Verificare, spuse Cole.

Verificară împreună comutatoarele tabloului de armament, dispozitivul de contramăsuri electronice şi controlară rotaţia compasului şi a acelor ceasului de bord. După ce terminară, Cole mai controlă încă o dată poziţia în care se aflau. În faţa lui Jake, indicatorul vizual al direcţiei arăta punctul în care trebuiau să traverseze coasta. Decupla pilotul automat şi coborî până la o mie de picioare. Ajuns la acea înălţime, stinse luminile exterioare şi decuplă radarul „papagal” şi dispozitivul Tacan. Apoi transmise mesajul convenit:

— Aici Diavol cinci zero zero. Am sugrumat papagalul.

Avionul continuă să coboare către suprafaţa oceanului. Sunetele ce înştiinţau despre prezenţa radarului inamic răsunau din ce în ce mai puternic. Era clar că operatorul vietnamez se încăpăţâna să le măsoare viteza şi să le urmărească direcţia. Cobotând până la cinci sute de picioare şi zburând cu patrusute douăzeci de noduri, Jake îl păcăli pe vietnamez. De acum înainte, reflexiile avionului său se confundau cu cele ale oceanului.

— Peste trei mile o să ajungem la coastă, spuse Cole.

Jake clipi din ochi, pentru a scăpa de broboanele de transpiraţie. Zări linia albă a ţărmului. Gândul îl duse numaidecât la Callie.

— Vultur negru, vultur negru. Diavol cinci zero zero are picioarele uscate.

— Am înţeles, cinci zero zero. Picioarele uscate, la 19 şi 19.

Încă paisprezece minute pentru a ajunge deasupra obiectivului.

Stelele. Luminau blând câteva orezării şi un curs de apă care se lărgea, vărsându-se în ocean. Până în acel moment, nu întâlniseră nicio baterie antiaeriană. Îl a darul vietnamez nu-şi abandonase căutarea, după cum indicau semnalele sonore care se auzeau la fiecare douăsprezece secunde. Ajungând însă la patru sute de picioare deasupra câmpiei deltei, *Intnider* se confundă cu reflexiile solului.

255

Din stânga, se văzu prima lovitură de tun îndreptată în direcţia lor.

Aproape că ajunseseră la liziera din apropierea Hanoiului. Sosise momentul să vireze. În acel moment, chiar în faţa sa, Jake văzu ridicându-se un zid de proiectile trasoare. Reacţionă instantaneu, făcând un viraj de aproape nouăzeci de grade, pentru a încerca să străpungă perdeaua de foc. Dar, în acelaşi timp, o altă baterie deschise şi ea focul, făcându-i astfel trecerea imposibilă.

„Parcă este o mână a morţii care se întinde spre noi”, mai avu timp să se gândească. Îngrozit, simţi cum avionul reacţionă violent sub şocul loviturilor care îl atinseseră.

Totul nu durase decât o bătaie a inimii. Avionul se afla în noapte, dincolo de perdeaua de foc, dar fusese lovit în plin. Când Jake încercă să-l stabilizeze, o lumină roşie, a becului indicator de incendiu, umplu dintr-odată cabina. Fusese atins motorul stâng. În oglinda retrovizoare, nu se vedea nicio urmă de foc. Însă temperatura motorului lovit crescuse din cale-afară de periculos, iar puterea sa scăzuse la zece la sută.

Din toată fiinţa sa, prin scaun, prin manşa pe care o strângea în mâini, Jake suferea împreună cu *Inţruder*-ul său. Dintr-un gest reflex, decupla alimentarea cu carburant a motorului stâng, reuşind să câştige timp.

Cole îşi ridicase ochii de pe ecranul radarului, privind şi el tabloul de bord. Lumina indicatorului de incendiu se reflecta pe casca sa.

— E nasol, nu?

— Motorul stâng s-a dus naibii. Vezi obiectivul?

Cole privi ecranul radar şi răspunse:

— Este la zece grade la stânga. Mai avem opt mile până la el...

Mai puteau ajunge până la obiectiv, până să se prăbuşească. Semnalul de „Atac" apăru pe indicatorul vizual al direcţiei. Viteza aerului era de trei sute cincizeci de noduri. Brusc, generatorul stâng nu mai funcţiona. Se puteau folosi în continuare de radar şi de un singur generator, dar nu şi de dispozitivul de contramăsuri electronice. Era, ca şi cum dintr-odată ar fi fost dezbrăcaţi.

256

Jake sesiză că în căşti nu se mai auzea nimic, iar acest lucru nu se datora în niciun caz faptului că vietnamezii renunţaseră să-i mai urmărească. În faţa navigatorului său, toate luminile de la bord se stinseseră.

„Ce baftă pe nemernicii ăştia! Ne-au nimerit din prima!"

Privirea îi înregistra o nouă catastrofă. Într-unui din sistemele hidraulice, presiunea era zero, iar în cel de-al doilea, funcţiona doar o pompă. Din patru pompe, una singură... întrucât becul indicator de incendiu îl orbea, întinse mâna şi acţionă comutatorul. Brusc, carlinga se cufundă într-o beznă aproape totală.

— Obiectiv la trei mile, îl anunţă Cole.

Trebuia să nu ţină seama de antiaeriană şi să se concentreze asupra obiectivului lor. Însă un fulger de un alb strălucitor ţâşni drept spre ei. Jake trase disperat de manşă, făcând ca *Intruder* să-şi modifice brusc traiectoria. Racheta

trecu la palmă pe sub ei. Strălucirea acesteia îi permise să zărească amplasamentul lansatoarelor de rachetă. Cole îi confirma:

— Sunt pe direcţia radarului lor.

Era exact, întrucât semnalul de lansare dispăru din partea de jos a indicatorului vizual al direcţiei, ceea ce însemna că lansarea bombelor fusese deja comandată de către calculator. Pentru mai multă siguranţă, Jake apăsă şi butonul de comandă manuală, dublând astfel comanda.

Dar cu toate acestea, nu se întâmpla nimic.

Ca un disperat, apăsă din nou butonul. Dispozitivul de lansare nu funcţiona, iar antiaeriana din faţa lor se dezlănţuise. Dar asta nu trebuia, nu putea să se sfârşească aşa.

— Poţi să mai găseşti obiectivul? îl întrebă el pe Cole.

— Bine, răspunse acesta.

Jake, turbat de furie, viră pe aripa stângă, pentru a reveni asupra obiectivului. De această dată, avea să folosească dispozitivul de lansare de urgenţă, prin care urma să se desprindă întreg sistemul de fixare al bombelor Rockeye. Iar acestea, nedispersându-se, aveau să explodeze sjmulţan, în acelaşi punct. Idealul era ca acest punct să fie chiar obiectivul lor… Căderea bombelor avea să fie în-

cetinită de sistemul lor de fixare, exact ca un „Snake”, de către aripioarele lor. Prevenit, Cole ştia ce avea de făcut. Obuzele antiaerienei continuau să explodeze în jurul avionului, care semăna cu o mare pasăre rănită, dar căreia nimeni nu-i putea opri zborul.

— Încă nu ne-au terminat, spuse Jake. Dar ar fi bine să preîntâmpini altă belea mai mare.

Viteza maximă pe care o puteau atinge cu un singur motor era de trei sute cincizeci de noduri. Mai repede nu puteau să zboare.

Un nou proiectil nimeri *Intruder*-ul, iar vibraţia aripii lovite se transmisese până la manşă, care tresări între mâinile lui

Jake, gata să-i scape. La stânga nu se vedea nimic, dar în aripa dreaptă se căscau două găuri, din care carburantul ţâşnea în jeturi, pierzându-se în urma avionului.

„Doamne Dumnezeule, ajută-ne să scăpăm cu viaţă…”

— Sunt pe obiectiv şi atacăm, se auzi vocea calmă a lui Cole.

Jake îşi merita porecla de „Jack--mâna-rece”. Era ca un bloc de gheaţă sub care dogorea focul pustiitor al unui vulcan. Cu sânge rece, continua să fie stăpân pe situaţie şi să rezolve problema rezervorului aripii din dreapta. Nenorocirea era că pompa comună celor două rezervoare din aripi nu funcţiona dacă rezervorul unei aripi era gol. Jake nu avea de ales şi nu ezită deloc. Deschise vanele aripii stângi, lăsând carburantul să se piardă inutil în aer. În rezervoarele interne, îi mai rămăseseră patru tone şi jumătate. Dacă ar fi putut ajunge deasupra golfului, întâlnindu-se acolo cu un avion alimentator, atunci el, navigatorul şi *Intruder*-ul său ar mai fi avut o şansă de scăpare.

— Două mile, îl anunţă Cole.

Nerăbdător, Jake avea deja degetul pus pe butonul care acţiona desprinderea dispozitivului de fixare a bombelor.

— Să mă anunţi cu o secundă mai devreme. Îi aminti el lui Cole, întrucât butonul respectiv trebuia menţinut apăsat cel puţin o secundă.

— Acum! urlă Cole.

Jake apasă butonul şi-l ţinu înfundat. Avionul făcu un salt. Bombele, frânate de sistemul de fixare, căzură grupate spre pământ. Jake virase deja la stânga. Presiunea hidraulică şi viteza aerodinamică scădeau periculos

de mult, dar, înainte de orice, trebuia să iasă din acea zonă în care explozia formidabilă şi simultană a celor şaisprezece bombe putea să-i prindă în raza ei de acţiune. Peste câteva secunde se produse explozia. O lumină albă se reflectă în oglinda retrovizoare, orbindu-i, în timp ce avionul se clătina cu zgâlţâiluri, astfel că Jake reuşi să recapete controlul asupra

aparatului abia peste câteva clipe lungi. Vira imediat spre sudul oraşului.

Staţia radio încă mai funcţiona. Cole anunţă avionul de control, pe Vultur Negru, care continua să descrie în deplină siguranţă un cerc deasupra golfului.

— Cinci zero zero părăseşte obiectivul şi se întoarce. Cum o să avem picioarele ude, o să avem nevoie de un alimentator.

Continuând, să evite obuzele trasoare ale antiaerienei, Jake cuplă instrumentul de control pe rezervorul de carburant interior. Aşteptă să se stabilizeze acul şi citi indicaţia. Doamne Sfinte ţ Doar două tone şi jumătate. Nu ajungeau pgntru întâlnirea cu alimentatorul. Aşadar, erau obligaţi să se catapulteze. Dar unde? în orice caz, în afara graniţelor Vietnamului de Nord. Era singura lor şansă de salvare.

Pentru moment, survola Hanoiul, însoţit din toate părţile de exploziile antiaerienei. Zbura atât de jos, încât aproape că atingea acoperişurile caselor. Le-âr fi trebuit într-adevăr* mult noroc ca să iasă teferi din infernul Hanoiului.

De la înălţimea la care zbura, vietnamezii vedeau cu ochii liberi avionul său şi toţi, bărbaţi, femei şi copii, trăgeau plini de bucurie spre el. Răpăitul gloanţelor care găureau fuzelajul dintr-o parte în alta se putea auzi cu claritate.

— Care este poziţia voastră? întrebă o voce îngrijorată în staţia de radio, care se pornise brusc să funcţioneze din nou.

— Suntem chiar deasupra Hanoiului, urlă Grafton.

Nu adăugă că oraşul era o uşă deschisă spre infern, dar se gândi la asta. S-ar fi zis că deasupra fiecărui acoperiş era instalată câte-o baterie antiaeriană.

— De data asta radioul s-a nasolit de-a binelea, constată Cole, după câteva secunde.

259

Alte câteva proiectile, de calibru mai mare; zdruncinară zdravăn avionul. Pe consola de alarmă, în generat întunecată, se aprinseră câteva becuri galbene: generatorul stâng se detectase, ca şi sistemul stâng de antrenare, pompele hidraulice şi filtrul carburant. Dar de ce şi filtrul? Nu mai avu

timp să găsească răspunsul. Câteva limbi galbene de foc îl înconjurară şi resimţi un şoc dinspre aripi.

Marea pasăre era în agonie. Avea să moară.

Jake îl privi pe Cole:

— Tigrule, poţi să sări din barcă, dacă vrei.

— Zarurile încă se mai rostogolesc, răspunse acesta.

Jake vira brusc la dreapta şi urlă la întâmplare, în emiţătorul radio:

— Cinci zero zero virează spre vest, către Laos!

Continuă să zboare deasupra caselor, pentru a complica sarcina celor ce trăgeau asupra sa. O serie de obuze trasoare se năpustiră spre el, dar reuşi să le evite, înălţându-se uşor. Coborî din nou şi evită a doua serie de proiectile, care trecu pe deasupra avionului. Însă artileria nu-i slăbea. Schimbând direcţia uşor spre dreapta, *Intruder* dispăru pentru moment în spatele unei clădiri mai înalte decât celelalte, de care se izbi a treia salvă de obuze.

Brusc, în dreapta lor, cerul fu brăzdat de fulgere gigantice. Fulgere albe, care, câte douăsprezece pe secundă, avansau maiestuos către oraş. În faţa spectacolului grandios ce li se oferea privirilor, cei doi uitară pentru o clipă de situaţia lor:

Întreg Hanoiul era iluminat de acele străfulgerări uriaşe, iar pământul se cutremură sub exploziile bombelor. Cu toate că se îndepărtase de oraş, aflându-se deasupra unor orezării, *Intruder*-ul simţea totuşi efectul undelor de şoc ce se: propagau până la el. În oglinda retrovizoare, Jake văzu cum oraşul fu cuprins de incendii mistuitoare, deasupra cărora continuau să se înalţe exploziile antiaerienei.

Cu vocea răguşită de emoţie, Jake reuşi să articuleze:

— Bătrâne, o să reuşim până la urmă!

Mai avea doar două tone de carburant. Din când în când, câte un tun izolat mai trăgea asupra lor, însă faţă de coşmarul din care scăpaseră, era pur şi simplu un

fleac. Ghidându-se doar după aâtimetrul radar, întrucât cel barometric nu mai funcţiona, Jake menţinea avionul la cinci

sute de picioare.

Cole interveni:

— Cinci grade la dreapta. În faţa noastră se deschide o vale, o să avem de urcat. Calculatorul face figuri, dar radarul merge bine.

Pământul se ridică imediat sub ei şi Jake se forţă să menţină avionul la cinci sute de picioare deasupra neregulari tăţiâor terenului. În jurul lor. Întunericul era deplin. Din când în când, Cole mai dădea câte-o indicaţie.

La stânga tabloului de bord, becul indicator de incendiu se aprinse, orbindu-l pe Jake. Acesta îşi luă lanterna din buzunarul combinezonului şi sparse becul care îl deranja. Ceea ce îl interesa în acele momente, era numai nivelul carburantului. O tonă şi şase sute de litri. După ce trecură de vale, continuă să urce, depăşind altitudinea maximă de la care altimterul radar se bloca automat.

— La stânga zece grade şi păstrează direcţia…

Cole transmitea fără încetare, folosind emiţătorul de avarie pe frecvenţa de urgenţă. Teoretic, ar fi putut fi recepţionaţi, chiar dacă în căştile lor nu se auzea nimic.

Jake simţi deodată o jenă la ochi. Pentru a verifica aerul din cabină, îşi slăbi masca de oxigen şi inspiră aerul acesteia. Ceva ardea, dar ce anume? închise instalaţia de aer condiţionat, dar mirosul persista. Nu-i rămase decât să-şi pună masca la loc şi să şi-o strângă cât mai tare.

Între timp, acul indicatorului nivelului de carburant, pe care nu-l părăsise din ochi, continua să scadă. Chiar prea repede, după cum i se părea. Pe unde naiba s-o fi scurgând? Trebuie să curgă pe undeva, poate prin carterul motorului stâng, prin găurile făcute de proiectile. Dacă o să ia foc, atunci în secunda-următoare o să-i întâlnim pe Corey Ford şi pe Boxer. Mai verifică încă o dată poziţia comutatorului cu care oprise alimentarea cu carburant a motorului stâng. Dacă n-ar fi făcut-o, el şi Cole ar fi fost morţi demult.

Încă o tonă şi o sută de litri. După cum arăta indicatorul, se consumau pe minut cam o sută cincizeci de litri de carburant. O parte din el alimenta motorul drept, iar

restul se pierdea în aer. În acest ritm, mai aveau de zburat vreo opt minute, timp în care puteau parcurge cam cincizeci de mile. Iar fiecare milă parcursă le creştea şansele de a ajunge în Laos şi a nu fi capturaţi în Vietnamul de Nord.

„Dă-i drumul, dă-i drumul înainte, micuţul meu *Intruder!* Nu ne lăsa tocmai acum!”

— Ai mai sărit cu paraşuta? îl întrebă el pe Cole.

— Da, şi mi-am rupt un picior.

Stomacul lui Jake se strânse. Ştia despre acea groază despre care povesteau toţi cei care fuseseră obligaţi să sară cu paraşuta într-un teritoriu inamic. Ceea ce-i aştepta, fără un ajutor imediat, eră ori masacrarea imediată, ori încarcerarea într-o celulă minusculă, un prizonierat în care aveau să devină nişte morţi vii…

Şase sute de litri. Un ultim bec se aprinse, confirmând cu ironie epuizarea carburantului.

O strălucire luminoasă, reflectată, de nori, îi atrase atenţia. Îşi ajustă oglinda retrovizoare şi privi în ea. O flacără galbenă se prelingea pe aripa stângă.

— Ardem I urlă el.

Trebuia să se catapulteze chiar în acea clipă.

Cole întinse braţul şi-l puse pe pieptul lui Jake, reţinându-l:

–

— Nu chiar acum, să mai facem câteva mile.

— Adu-ţi aminte că un avion cu reacţie care arde are prostul obicei să explodeze, îi răspunse Jake, mirându-se de calmul vocii sale.

Văzu brusc în faţa ochilor aliniatul din manualul de instrucţiuni al lui *Intruder* A-6, ca şi cum cartea ar fi fost deschisă în faţa sa: „La primul semn vizibil de incendiu, catapultarea!”

De altfel, botul avionului se lăsa în jos. Jake trase de manşă, dar nu se întâmplă nimic. Nu mai exista presiune deloc. Sub căldura focului, întreg sistemul hidraulic cedase.

Cole încetă să mai vorbească în emiţător. Cei doi se priviră,

fără să-şi spună nimic.

O ultimă tresărire şi botul avionului se ridică încet, iar ca urmare a acestei manevre avionul se lăsă pe partea stângă, rămânând insensibil la comenzile manşei şi ale sistemului de direcţie.

262

Diavol 505 era mort.

Cole ridică mâinile, apucă maneta principală de catapultare aflată deasupra capului său şi trase de ea. Jake îl văzu luându-şi zborul într-un zgomot de tunet, de parcă ar fi fost absorbit de un uragan. Plexiglasul cabinei zburase în ţăndări.

Pentru ultima oară, mai mult din obişnuinţă, privirea lui Jake parcurse întreg tabloul de bord, după care trase de maneta de rezervă de catapultare dintre picioarele sale. În fracţiunea de secundă care precedă saltul său în spaţiu, imaginea tabloului de bord şi flăcările galbene ce se reflectau în oglinda retrovizoare i se întipăriră pentru totdeauna în memorie.

Ceea ce simţea bătându-i pe fiecare centimetru al pieptului, al braţelor, al picioarelor şi al gâtului său erau picăturile de ploaie. Abia îi revenise cunoştinţa, că un şoc extraordinar de puternic îi dădu senzaţia că avea să se rupă în două, începând cu zona dintre picioare. Paraşuta tocmai i se deschisese. Îngrozit, preţ de o clipă, trase de chingile ce-l susţineau, pentru a se convinge că erau bine întinse. După ce se asigură că totul era în ordine, groaza puse din nou stăpânire pe el, crezând că şocul îl orbise. Dar faptul că nu vedea nimic îşi avea explicaţia în absenţa oricărei lumini în acea noapte ca de smoală. Din depărtare, se auzi pentru un moment vaietul prelung al unui avion cu reacţie.

Masca de oxigen... Dacă şi-ar fi pierdut cunoştinţa, în timp ce atingea pământul, ar fi murit sufocat, imediat ce oxigenul conţinut în rezervorul fixat sub scaunul său s-ar fi epuizat. Panica puse din nou stăpânire pe el, întrucât mâna sa dreaptă, nu putea să desfacă masca de oxigen, care devenise un real pericol. Reuşi în cele din urmă şi aruncă masca în

bezna ce-l învăluia. Mâna îi rămăsese crispată pe manetă, pe care continua s-o strângă cu disperare. Încetul cu încetul, sângele rece îi revenea.

Nu mai avea nevoie de postamentul scaunului său care nu i-ar mai fi fost uţil decât în cazul unei carieri în apă. Se chinui o clipă să-l desprindă, mai întâi la dreapta, apoi la stânga. Greutatea ce-o simţea atârnându-i de picioare dispăru brusc.

263

În depărtare, se auzi zgomotul surd al unei explozii. Probabil că fusese *Intruder*-ul său. Diavol 500, Diavol cinci zero zero murise, după ce luptase până la capăt.

O briză uşoară îi învălui chipul. Undeva, mai jos, îl aştepta jungla. Bezna era de nepătruns. Se gândi la lanterna pe care o avea în vesta de salvare, dar nu schiţă niciun gest, de teamă să n-o scape din mâini în timp ce ateriza. Singurele lucruri pe care le simţea erau bătăile inimii şi susurul vântului şi al ploii.

Se gândi unde oare avea să aterizeze. În copaci, într-o orezărie sau într-un râu? Oriunde, numai să nu se izbească de vreo piatră. Îşi îndoi genunchii, îşi puse mâinile cruciş pe umeri şi îşi îngropă faţa între ele.

Nu-i mai rămânea decât să spere. Întreg corpul său crispat aştepta şocul contactului cu pământul, gata să acţioneze.

Ceva îi agăţă picioarele şi îl lovi. Urmă o serie de lovituri şi o durere ascuţită îl săgetă în partea stângă. Mai simţi o serie de izbituri care-i şfichiuiră partea inferioară a feţei, după care îşi pierdu cunoştinţa.

24

Comandantul Frank Allen survola Laosul la bordu! unul *Skyraider,* în căutarea unui obiectiv care să merite atenţia. În urma sa şi la o mie de picioare sub el, se afla tovarăşul său de zbor, de asemenea la bordul unui *Skyrider.* Zburau de vreo oră, când avionul controlor îi anunţă că *Intruder* A-6 al marinei, cu indicativul de apel Diavol cinci zero zero, fusese doborât. Allen verifică nivelul carburantului şi îşi notă ora în

carnetul său de zbor. Controlorul precizase pe cât posibil zona de aterizare a echipajului avionului doborât şi spusese în încheiere:

— Nomad unu şapte, încearcă să iei legătura cu ei prin radio.

După ce-şi consultă harta, Allen se îndreptă spre direcţia indicată. Reglă calm amestecul carburantului şi debitul acestuia. Motorul cu aprindere internă al avionului A-l răspunse lin solicitării, iar viteza crescu încet până la o sută patruzeci de noduri. Al doilea avion din formaţia condusă de Allen veni şi se plasă lângă el, aşa cum trebuia. Conform coordonatelor date de către avionul controlor, mai avea de zburat încă vreo oră. Reglă cea de-a doua staţie radio şi o cuplă pe frecventa de urgenţă, la volum maxim. Din acest moment, putea emite:

— Diavol cinci zero zero, apel care Diavol cinci zero zero, sunt Nomad unu şapte, pe frecvenţa de urgenţă.

Linişte totală. La şapte mii de picioare sub el, norii reflectau lumina palidă a stelelor. Se gândi la cei doi compatrioţi ai săi, care în acele momente luptau să supravieţuiască. Avea în forţele aeronavale un prieten, pe Cowboy

Parker cu care fusese coleg la universitatea din Texas. Dacă, din întâmplare, el ar fi fost cel aflat în dificultate…

Luptătorii din Pathet Laos îşi omorau prizonierii, pentru a nu se mai complica cu ei. Însă, şi vietnamezii patrulau în plin Laos, de-a lungul magistralei Ho-Chi-Minh, aşa că şi ei îi puteau lua prizonieri pe cei doi americani şi să-i ducă la Hanoi, iar acolo să-i lege de un copac şi să-i jupoaie de vii.

Motorul avionului se învârtea regulat. Frank Allen se gândi la sine. Peste trei săptămâni, i se sfârşea stagiul de luptă şi se putea întoarce acasă în Statele Unite, cum avea dreptul. Însă încă ezita, neştiind ce hotărâre să ia.

Privi norii de sub el, gândindu-se că puteau perturba oarecum avionul şi elicopterul care s-ar fi apropiat de

pământ, pentru a-i salva pe cei doi aviatori pierduţi în junglă.

Continuându-şi zborul spre ei, reîncepu să emită. Tre-l buia mai întâi să-i găsească, iar sarcina asta îi aparţinea lui.

Jake Grafton se afla singur într-o încăpere vastă, ai cărei pereţi erau parcă cufundaţi într-o ceaţă densă. Pe podeaua de lemn, se găseau două sicrie mari, deschise. Jake se apropie de ele. Fiecare pas reverbera într-un ecou ce se propaga departe. Într-unul era lungit „Tigrul" Cole, iar celălalt sicriu nu conţinea pe fundul său decât pământ frunze putrezite…

Ploaia care îi biciuia faţa îl trezi. Unde se afla? Ştia doar că este incapabil să se mişte şi că-i venea să vomite, închise gura pentru a respira adânc, dar nasul îi era înfundat. Abia atunci îşi dădu seama că stătea într-o poziţie neobişnuite, cu capul atârnându i sub picioare. În ciuda poziţiei incomode, se hotărî că mai întâi să-şi adune forţele.

Mâna dreaptă atinse ceva moale, dar totuşi consistent. Era noroi amestecat cu frunze. Se afla suspendat la câţiva zeci de centimetri de pământ. Luptând împotriva fricii şi în ciuda durerii resimţite în zona coastelor, încercă să se elibereze. Trebuia doar să-şi desfacă harnaşamentul, dar prima tentativă îl îngrozi. De ce nu găsea agrafele de

fixare, când acestea în mod normal, trebuiau să se găsească chiar sub claviciule? Furios, îşi scoase mănuşile şi îşi reîncepu căutările. Dar tot degeaba. Încercă să se domine şi să lupte împotriva panicii care-l năpădea. Poate că se deplasase harnaşamentul? într-adevăr, o agrafă i se găsea pe umăr, şi după ce o desfăcu reuşi să-şi elibereze capul şi o mână. A două agrafă nu se afla departe de prima Brusc, corpul i se desprinde şi căzu la pământ. Însă rămase în continuare spânzurat de picioare.

Îi trebuia neapărat lanterna. Cu grijă, reuşi să şi-o scoată din vesta de salvare. Când raza îngustă de lumină străpunse întunericul, văzu ca picioarele îi erau prinse *în* suspantele paraşutei care se agăţase de ramurile copacului.

Un lichid i se aduna încet în gură. Gustul de cocleală ce-l

simţea era al sângelui, pe care îl scuipă imediat. Îşi atinse faţa şi începu să-şi scoată din piele, una câte una. Bucăţile plexiglasului spart, al vizierii căştii. Apoi îşi atinse nasul şi tresări de durere. Era fisurat.

După un minut de repaos, în care îşi recapătă sufletul, reuşi să-şi scoată cuţitul din vesta de salvare şi începu să taie cu el suspantele paraşutei care îi prinseseră picioarele că într-o pânză de păianjen, Durerea pe care o resimţea în zona coastelor îi încetinea mişcările şi, din când în când, mai scuipa sângele ce-i curgea din nas în gură. Întreg corpul îi era acoperit cu o materie vâscoasă amestec de ploaie, sudoare, vomă şi sânge scuipat. Reuşi să-şi elibereze piciorul drept şi aproape că stătea lungit la pământ. Piciorul stâng încă îi rămăsese prins.

Succesul obţinut îi mobiliză forţele, încât putu continua să taie chingile rămase. În cele din urmă, piciorul stâng se desprinse şi căzu, iar durerea pe care o resimţi îl făcu, să geamă pentru prima oară şi să rămână mai mult timp. Nemişcat. Când chinul îl mai lăsă, se ridică încet în capul oaselor şi-şi examină piciorul la lumina lanternei. Prin ruptura combinezonului, se vedea genunchiul umflat şi însângerat. Dar de îndoit, îl putea îndoi.

Înainte de a-şi scoate casca a cărei vizieră se spărsese „îndepărtă noroiul şi frunzele adunate în jurul gâtului său. Părul îi era îmbibat de transpiraţie.

267

Se gândi la emiţătorul radio. Îl scoase din buzunarul de la pieptul vestei de salvare. În lumina lanternei, se părea că acesta nu păţise nimic. Cuplă emiţătorul de semnale S.O.S., care ar fi permis celor ce-l căutau să-l localizeze. Apoi îl stinse şi, după ce reglă volumul, începu să emită în fonie:

— „Tigrule”, sunt Jake.

Nu primi niciun răspuns. Încercă de mai multe ori, la intervale de un minut, şi, în cele din urmă, auzi o voce slabă, aproape de nerecunoscut:

— Salut, Jake.

— Unde eşti?

— De unde naiba vrei să ştiu?

— Eu n-am nimic. Dar tu?

— Hm, aşa şi aşa. Nu reuşesc să ies din paraşuta asta.

— Las! că te găsesc eu. Rezistă până o să ajung la tine.

Fasciculul de lumină al lanternei căzuse peste cele două pungi plate umplute cu apă. Luă una şi bău. Oprindu-se doar o singură dată pentru a respira. Îi era sete în continuare, însă păstră a doua pungă pentru mai târziu.

Brusc, o voce se auzi în stafia radio:

— Diavol cinci zero zero. Diavol cinci zero zero, mă auzi? Recepţie.

Inima îi tresări şi reglă febril emiţătorul:

— Diavol cinci zero zero Alpha. Te aud perfect. Recepţie.

— Diavol, aici Nomad unu şapte. Cuplează emiţătorul S.O.S. timp de trec zeci de secunde. Terminat.

Jake cuplă radiofarul S.O.S. şi orientă în sus antena minusculă. După cele treizeci de secunde, transmise:

— Nomad, aici Diavol cinci zero zero Alpha. Ai înregistrat ceva? Recepţie?

— Da. Am recepţionat semnalul S.O.S. Identifică-te.

— Sunt locotenent-comandor Jake Graf ton, număr de înmatriculare şapte trei cinci nouă nouă patru.

— Recepţionat. Aşteaptă.

Stând în întuneric, avea senzaţia că în venele sale curgea odată cu sângele şi speranţa şi uşurarea, care îi dădeau puteri.

— Diavol, aici Nomad. V-aţi întâlnit? Sunteţi răniţi?

— Negativ. Pilotul are răni superficiale. „Tigrule”, eşti rănit? Recepţie.

Însă din partea lui Cole nu se auzi nimic.

— Recepţionat. Negativ pentru întâlnire. Răni superficiale ale pilotului.

— Navigatorul meu a rămas agăţat.

— O.K., Diavol Alpha. Să ai încredere. O să te chem în

câteva minute. Rămâi pe recepţie.

După prima tresărire de bucurie, se simţi dintr-odată deprimat. Ghemuit în întuneric, revăzu în minte ultimul său zbor şi trecu în revistă greşelile comise. N-ar fi trebuit să mai fi revenit asupra obiectivului. S-ar fi catapultat în ocean, iar acum ar fi aşteptat pe plutele de salvare să fie luaţi de acolo... bineînţeles, în timp ce rechinii le-ar fi dat târcoale. Nimic nu putea fi perfect.

— Diavol Alpha, aici Nomad. Mai emite încă treizeci de secunde cu radiofarul S.O.S.

Jake se conformă imediat.

— O.K., Diavol. Acum avem poziţia voastră. O să venim să vă căutăm în primele ore ale dimineţii. Până atunci, ascundeţi-vă. Mai ai ceasul?

Acele fosforescente ale ceasului său străluceau în întuneric.

— Da, este 20 şi 35.

— O.K., Diavol. Acum avem poziţia voastră. O să venim în două ore. S-a înţeles?

— S-a înţeles.

Lăsând emiţătorul radio deschis lângă el, Jake se căzni să-şi ordoneze gândurile. Mai întâi, trebuia să-l găsească pe Cole şi să-l descurce din chingile paraşutei. Dar cum să-l repereze în junglă?

Începu să facă tot soiul de socoteli. Va să zică, în momentul când se catapultaseră direcţia lor era la două sute cincizeci de grade. Între cele două catapultări trecuse o secundă, cel mult două. Ultima indicaţie a vitezei aerului de care-şi aducea aminte era de două sute patruzeci şi cinci de noduri. Făcând calculele, însemna că „Tigrul” nu putea fi decât la vreo mie de picioare în jurul său, adică vreo trei sute de metri, cât lungimea punţii de zbor a *Shi-*

loh-ului. Asta era raza cercului în care trebuia să-şi caute camaradul.

Îşi agăţă busola de gât. De acum înainte avea să-i rămână

atârnată pe piept.

Îşi mai examină încă o dată genunchiul. Sângele, *se* coagula încet. Scoase din vesta de salvare un bandaj şi-şi înfăşură genunchiul cu el.

Luând în mână lanterna şi emiţătorul radio, se sprijini cu spatele de trunchiul unui copac şi se ridică cu greu în picioare. Coastele îl dureau într-adevăr serios. Genunchiul rănit se îndoi sub greutatea corpului. Din cauza loviturilor primite în timpul căderii sale printre ramurile copacului, îl durea aproape fiecare muşchi. Dar dacă îşi ţinea piciorul stâng ţeapăn, putea păşi şchiopătând. Pentru a nu trece de Cole în întuneric şi gândindu-se că poate nu erau singuri în junglă, şopti în emiţător:

— „Tigrule”…

— Da!

Ca şi el, şi Cole vorbea în şoaptă.

— Dacă mă auzi prin preajmă, dă-mi de ştire. O să te scot de-acolo.

— Bine.

Cu emiţătorul lipit de ureche, Jake mai aşteptă ca acesta să-i mai spună ceva, însă degeaba. Îşi băgă aturici aparatul într-un buzunar şi, pentru a fi mai sigur, trase şi fermoarul.

Privi busola şi începu căutarea, cât putu mai metodic.

Mergea cu greu printre plantele căţărătoare, şi tot felul de ramuri şi de liane îi zgâriau faţa. Se mai întâmplă să şi cadă, dar îşi reluă mersul de fiecare dată, după ce se uita la busolă şi.la ceas. Aşa se scurse primul sfert de oră. Ştia din experienţă că un vânător are întotdeauna tendinţa să supraestimeze distanţele parcurse. Dar durerile i se accentuau din ce în ce mai mult. Probabil că avea mai multe coaste rupte. Când îşi aprinse iarăşi lanterna, în jurul său nu se vedea decât un hăţiş de vegetaţie, şiroind de umezeală.

După un sfert de oră, transmise din nou în şoaptă t

— „Tigrule”!

Niciun răspuns. Mai aşteptă un minut, după care repetă

mesajul lipindu-şi apoi urechea de staţia radio. În sfârşit, desluşi o şoaptă:

— Da…

— Cât am mers, cred că am făcut niţel zgomot. Ai auzit ceva?

— Nu..:

Oare de ce Cole vorbea atât de greu?

— Ia zi, bătrâne, eşti rănit? Te doare?

Aşteptă răspunsul. Poate că acesta nu desluşise ce-l întrebase. Ba da, fiindcă auzise ce-i spusese mai înainte. Atunci, de ce nu vorbea?

În cele din urmă, un murmur îi ajunse la urechi:

— Cred că mi-am rupt mijlocul.

Frank'Allen îşi trase un pumn în pulpă. Mijlocul rupt? Cu un asemenea handicap, nefericitul nici măcar nu se putea depărta de duşmanul care probabil că se apropia şi nici nu s-ar fi putut agăţa de elicopter, Trebuia ca o persoană sau două să coboare şi să-l care pe o targă. Iar acest lucru însemna să pună în pericol aparatul de salvare şi echipajul acestuia.

Controlorul cu care luase legătura îi dăduse numele celor doi ayiatori doborâţi. Numele de „Tigru" i se părea familiar. Brusc, asocie acestei porecle o figură cunoscută, însă controlorul interveni, comunicându-i că atât el, cât şi celălalt avion trebuiau să se întoarcă imediat la baza lor din Nakhon Phanom. Statul Major ave-l să-i încredinţeze lui conducerea operaţiunilor de salvare. Avea mâna liberă pentru a acţiona cum credea de cuviinţă. Indicativul său urma să fie „Sandy unu".

Avea o grămadă de lucruri de făcut până la răsăritul soarelui. Mai, întâi, începu să-şi noteze câte ceva. Îi trebuiau pe puţin două elicoptere *Jolly Green* pentru a salva pe cei doi oameni din junglă. Cele două *Skyraider-uii* al? sale trebuiau să localizeze exact pe fiecare dintre ei şi apoi să asigure siguranţa elicopterelor. Iar dacă ar fi fost necesar, ar fi apelat şi la avioanele cu reacţie din toată Asia de Sud-Est, pentru a ataca poziţiile inamice.

Folosind coordonatele pe care le însemnase pe hartă, cât şi

ultima poziţie cunoscută a Infruder-ului, înainte de

prăbuşire, ajunse la concluzia că cei doi se puteau găsi oriunde, într-o rază de zece mile în jurul acestui punct şi al celui indicat destul de aproximativ de radiofarul S.O.S. Al lui Grafton. În interiorul acestei zone se aflau două vârfuri muntoase de aproximativ o mie opt sute de metri şi, de asemenea, două sate, San Neua şi Ban Na Yeung. Un drum traversa San Neua către cursul superior al Mekongului şi câmpia Jars. Un alt drum secundar, orientat în direcţia nord-sud, întretăia magistrala Ho-Chi-Minh. Satele şi drumurile de acolo însemnau oameni, dar şi tunuri şi camioane, deci, într-un cuvânt, pericol. Scrise în carnetul său cuvântul „napalm” şi îl sublinie.

Jake răspunse apelului de la ora 22. Dar Cole nu dădea niciun semn de viaţă. În ciuda curajului pe care şi-l insufla, Grafton se simţea părăsit şi deznădejdea începu să pună stăpânire pe el. Oboseala şi durerea îl copleşiseră. I se făcu brusc sete şi simţi o nevoie imperioasa de i fuma. Apa mai putea aştepta. Îşi şterse mâinile pe combinezon şi se scotoci prin buzunare. Primul pachet găsit în buzunarul din mânecă era strivit şi jilav. Din fericire, găsi în buzunarul stâng al combinezonului încă un pachet şi o brichetă. Mâinile îi tremurau în asemenea hal, încât izbuti cu greu să desfacă bentiţa de celofan.

Fumul de ţigară îi umplu plămânii, dându-i o senzaţie de voluptate, dar în timp ce-l expira, îi reveni durerea de la nas, simţind, ca şi cum ar fi fost înţepat cu mii de ace. Pentru o clipă, se gândi că mirosul de fum i-ar fi putut trăda prezenţa şi fu cât pe ce să-şi stingă ţigara. Dar admise că temerile sale erau totuşi prea exagerate şi continuă să fumeze. Ceea ce nu-l împiedică să-şi scoată pistolul şi să stea la pândă, cu degetul pe trăgaci şi ţeava aţintită drept în faţa sa.

Greutatea armei, forma şi duritatea ei. Contactul cu oţelul rece îl ajutară să-şi cahneze nervii. Era convins că jucăria din mâinile sale n-ar fi putui ţme piept unor oameni înarmaţi cu

pistoale mitralieră. Dar oricum, se simţea mai liniştit.

Gândul îl duse la inelul cumpărat pentru Callie. Îşi pipăi buzunarul din mâneca stângă. Inelul se afla acolo, mic şi tare. Diamantul nu se desprinsese.

272

Zgomotele junglei îi ajungeau la urechi fără contenire. Tot felul de şoapte, mereu aceleaşi. Încercă să se gândească la ceea ce avea să se întâmple. După ce „Sandy unu” i-ar fi reperat, urmau să intervină elicopterele *Jolly Green.* Mai întâi l-ar fi luat pe Cole, pe o targă. Apoi aveau să coboare spre el aşa-numitul „deschizător de junglă”, acea greutate de metal, în formă de obuz, care, trecând printre hăţişul de ramuri şi de liane, avea să ajungă până la el. Şi totul ar fi luat sfârşit. Aşa că sarcina care-i revenea era, să pregătească pe cât putea acest moment.

Îi trebuia un baston sau mai curând un băţ. La lumina lanternei, zări un vlăstar care părea să fie potrivit pentru ceea ce-i trebuia. Îl tăie cu cuţitul de la rădăcină şi apoi îl ajustă la propria-i înălţime, un metru optzeci. Ajutându-se de el, se ridică în picioare. După ce verifică direcţia de mers cu ajutorul busolei, o luă înspre est.

Cădea destul de des. Faptul că trebuia să-şi ridice mereu piciorul rănit, devenise un supliciu care nu se mai termina. Degeaba se sprijinea cu amândouă mâinile de băţ, că terenul neregulat şi desimea vegetaţiei luxuriante îi împiedicau înaintarea la fiecare pas. Uitând de busolă. Îşi concentră eforturile spre a reuşi să-şi ducă un picior în faţa celuilalt. Lanterna îi alunecă din mâini şi-i căzu, fără ca el să-şi dea seama de asta. Nu se gândea decât la un singur lucru: să-l găsească pe Cole.

Se împiedică şi căzu într-un pârâiaş. Nasul spart i se lovi de o piatră. Durerea pe care o resimţi fu parţial anihilată de prospeţimea apei, care îl împiedică să leşine. Începu să bea, ca un animal, fără să se ajute de mâini, cu mici înghiţituri, oprindu-se din când în când să respire. Apoi se întoarse pe spate, în apa râuleţului, zdrobit de oboseală.

Dar trebuia să-l găsească pe Cole Acest lucru devenise pentru el însăşi, justificarea existenţei sale. Bâjbâi în jur. Nu-şi mai găsea băţul. Şi nici lanterna. Se întoarse pe faţă, ieşi din pârâu în patru labe şi începu să înainteze. Avea senzaţia că nasul i se lovea de fiecare creangă căzută, iar genunchiul de fiecare piatră.

Se opri. Nu mai putea. Ajunsese la capătul puterilor. Adormi pe loc.

273

Cu două ore înainte de răsăritul soarelui, ploaia încetă, în timp ce furtuna trecea de crestele munţilor, năpustindu-se prin valea Fluviului Roşu, pentru a coborî înspre ocean. Picături mari de apă continuau să cadă din copaci şi să formeze mici şiroaie ce şerpuiau prin vegetaţie, pentru a ajunge în cele din urmă la solul deja îmbibat cu apă. Mirosul de mucegai devenea din ce în ce mai puternic.

J ake Graf ton continua să zacă în nesimţire, prăvălit în acelaşi loc, inconştient la ceea ce se întâmpla în jurul său.

25

T rank Allen, întors la postul de comandă al unităţii sale, află la un sfert de oră după miezul nopţii că Jake Graf ton nu răspunsese la apelul convenit cu controlorul aerian. Iar Cole, cum era şi de aşteptat, nu mai dăduse niciun semn de viaţă. Veştile nu erau de bun augur.

Prognoza meteo nu era dintre cele mai proaste. Se prevedea că odată cu ivirea zorilor norii s-ar fi putut împrăştia. Însă asta era singura ştire cât de cât bună. În acea regiune de vârfuri muntoase şi de văi adânci ar fi fost relativ uşor ca cei doi oameni să fie salvaţi, dacă s-ar fi aflat pe un vârf «le munte. Dacă însă s-ar fi găsit în fundul unei văi, forţele de salvare ar fi fost expuse focului violent al bateriilor antiaeriene, instalate pe înălţimi.

Pe la ora cinci dimineaţa, Allen decolă în fruntea a zece *Skyraider-uri,* acele avioane cu elice astăzi relicve ale aviaţiei cu reacţie. Către nord, norii începuseră să se împrăştie. În

aripile fiecărui aparat se găseau câte patru tunuri de calibru 20. Toate avioanele erau prevăzute cu câte două rezervoare suplimentare de carburant, amplasate sub fiecare aripă, iar pe lângă tunuri, armamentul mai cuprindea rachete autopropulsate de 6 centimetri, rachete fumigene şi patru bombe cu şrapnele de o sută douăzeci şi cinci de kilograme.

Ajungând la punctul stabilit, opt dintre avioane începură să descrie cercuri în aer, reducându-şi viteza şi rămânând astfel în rezervă, în timp ce Allen, însoţit de încă un avion, îşi continuă zborul spre zona de salvare.

Către est, cerul începuse să se coloreze în roz, iar stelele păleau. Allen cuplă comutatorul principal al armamentului şi îşi regla vizorul. Reciti întrebările pe care urma

să le pună pentru a-i identifica pe cei doi aviatori, astfel încât să elimine orice eventuală cursă de-a vietnamezilor. Aceştia încercau să atragă spre bateriile lor antiaeriene pe aviatorii aflaţi în dificultate, transmiţând în limba engleză mesaje false. Or, într-o operaţiune tje salvare, doar răspunsurile corecte ale celor aflaţi în dificultate, ar fi putut angaja intervenţia elicopterelor.

— Diavol cinci zero zero, aici Sandy unu, pe frecvenţa de urgenţă. Mă auzi?

Era aceeaşi întrebare pe care operatorii radio o repetaseră în timpul nopţii, iar, în continuare, fără răspuns. Printre spărturile norilor, se vedea din când în când pământul. Acolo jos, când avea să se apropie de locul indicat de radiofar, oare cum avea să fie întâmpinat?

Zgomotul unui motor de avion *Skyraider* îl trezi pe Jake din somn. Avionul trecuse chiar pe deasupra copacilor şi deja se îndepărta. O lumină cenuşie luase locul întunericului. Degetele sale manevrară febril comutatorul emiţătorului radio, cuplându-l. La primul apel, nu obţinu niciun răspuns. La al doilea, îi răspunse o voce prietenoasă, veselă:

— Diavol cinci zero zero, aici Sandy unu. Dacă poţi, emite cu radiofarul tău treizeci de secunde. Recepţie.

După cele treizeci de secunde, Jake auzi din nou aceeaşi voce:

— Am recepţionat bine semnalul S.O.S.’Treci pe frecvenţa doi opt doi virgulă zero. Recepţie.

— Am înţeles, Sandy unu.

Era vorba despre frecvenţa secundară de urgenţă. Jake efectuă schimbarea şi auzi imediat sfârşitul unei fraze

— …şi paraşuta se găseşte la circa cincizeci de metr: de drum.

Jake apăsă butonul de emisie:

— Sandy unu, aici Diavol cinci zero zero. Un *Spetd* tocmai a trecut pe deasupra mea, acum câteva clipe Doamne Sfinte, ce bine-mi pare că sunteţi aici!

— Salut, Diavol Alpha. Totul e J în regulă, sunterr aici. Acum o să trecem la întrebările de identificare. Care este cea mai bună maşină care a fost construită vreodată

— Chevrolet 57.

— Şi cea mai frumoasă culoare a celei mai frumoasi maşini?

— Albastru.

— Diavol Alpha, la cincizeci de metri la nord de un drum, se vede o paraşută. Eşti aproape de ea?

Jake privi în jurul său. Nu se vedea nimic altceva decât jungla. Răspunse imediat:

— Nu ştiu, nu-mi dau seama.

— Bine, nu-i nimic. Mai emite încă cincisprezece secunde cu radiofarul, apoi stai liniştit şi anunţă-mă dacă trece vreun avion pe deasupra ta.

— Am înţeles.

Peste bătăile inimii sale, auzea huruitul avioanelor. Această promisiune de salvare şi libertate părea că vine concomitent, din toate părţile. Avea un chef nebun să se ridice în picioare şi să alerge. Însă genunchiul rănit nu-i permitea şi, în afară de asta, trebuia să rămână pe loc. Deodată, auzi zgomotul unui avion mai apropiat decât celelalte. Ridica capul, încercând în

zadar să străpungă acoperişul verde de nepătruns ce-l împiedica să vadă cerul.

— V-aţi apropiat! urlă el brusc în microfon.

Avionul era aproape deasupra sa. Iar zgomotul motorului creştea în continuare, rostogolindu-se năvalnic peste imensitatea junglei.

— Acum! strigă Jake. Da, aţi trecut chiar pe deasupra capului meu!

— În regulă. Eşti la vreo patruzeci de metri est de paraşută. Du-te spre nord-est, cam patruzeci de metri. Paraşuta se află la vreo cincizeci de metri de drum. Este a ta?

Inima îi tresări în piept. Nu putea fi a lui, întrucât umblase destul.

— Cred că este a lui Alpha Bravo, navigatorul meu. ’Aţi primit de la el vreun semnal?

— Negativ.

Stând în picioare, verifică direcţia de mers pe busola, care îi atârna de gât, legată de un fir de nailon.

— Sandy unu, cred că este vorba de paraşuta navigatorului meu. O să verific. A mea trebuia să fie pe undeva, la vest de-aici.

Şi porni imediat, şchiopătând. Doamne, fă ca „Tigrul” să fie în viaţă, sub paraşuta aia!

— Jake, cred că noi doi avem un prieten comun în
Texas.

În Texas? Păi, atunci e vorba de Cowboy!

— Nu cumva Cowboy Parker? întrebă el.

— Ba da, chiar el. Jake, acum ascultă-mă. Te găseşti chiar lângă un drum şi după cum arată pare să fie foarte frecventat de vietnamezii care îl urcă şi îl coboară întruna. Pentru moment, încă nu s-au arătat la faţă şi nici nu au tras asupra noastră. Dar precis că sunt pe-aici pe undeva şi vă caută pe amândoi.

După o clipă de spaimă, Jake reduse volumul emiţătorului şi îşi luă pistolul în mâna dreaptă.

— Jake, să fii atent!

— O.K.

În cele din urmă, zări paraşuta, care părea un fulger alb în verdele infinit, dar nu în vârful unui copac, cum îi era teamă, fiindcă altminteri vietnamezii ar fi descoperit-o încă de la răsăritul soarelui. Se opri să tragă cu urechea. Nu se auzea alt zgomot decât foşnetul frunzelor. Genunchiul îl durea rău de tot. Verifică pistolul. Fără să vrea, ridicase piedica. Dacă s-ar fi împiedicat, arma s-ar fi putut descărca accidental şi nu era momentul potrivit să alarmeze inamicul. Îşi puse emiţătorul sub braţ şi cu amândouă degetele mari împinse la loc, încet, piedica pistolului.

Chiar cu emiţătorul sub braţ, tot auzea vocile salvatorilor săi. I se păru că aceştia vorbeau despre descoperirea celei de-a doua paraşute, a sa. Asta însemna că vietnamezii trebuiau să fie pe undeva, prin preajmă. Reduse la minim volumul emiţătorului.

Avioanele se îndepărtaseră, iar liniştea junglei care îl înconjura i se păru brusc a fi presentimentul unui pericol, înaintă, pas cu pas, către bucata de mătase albă, care părea a fi un semnal pe fondul verde al vegetaţiei.

Dintr-odată, îl văzu…

Cole era lungit pe spate, cu braţele căzute de-o parte şi de alta a corpului. La aterizare, atingând pământul se lovise rău de o piatră, care abia se vedea ieşind din pământ. Avea capul descoperit, casca aflându-i-se lângă piatră. Suspantele care legau paraşuta de harnaşamentul său i se încurcaseră în jurul corpului.

Cole avea ochii închişi şi buzele întredeschise. Figura îi era aproape de nerecunoscut, umflată din cauza înţepăturilor insectelor. Jake întinse mâna şi-i atinse perii ţepoşi

de pe faţa nerasă. Carnea îi era caldă. Iar pieptul i se mişca. În ritmul bătăilor inimii…

Mulţumescu-ţi Doamne, Cole trăia!

Îşi aminti de avioanele care> se învârteau deasupra lor.

Mări volumul emiţătorului, pentru a fi auzit, şi transmise:

— L-am găsit. Trăieşte, dar este inconştient. Suntem amândoi chiar sub paraşuta lui.

— Recepţionat..

Jake ridică încet capul lui Cole şi începu să-i frece obrajii:

— Hei, „Tigrule”! „Tigrule”, trezeşte-te! Eu sunt, Jake!

Pleoapele acestuia se zbătură, apoi se deschiseră. Cele privi mai întâi în sus, spre bolta copacilor. Apoi îşi coborî încet privirea spre camaradul său.

— Jake?

— Da, eu sunt, bătrâne! Ai noştri ne-au găsit înaintea vietnamezilor. Ăia buni o să-i învingă pe ăia răi, ca în filme. Şi tu o să te faci bine cât ai clipi din ochi.

Deschise vesta de salvare a lui Colei scoase o pungă cu apă, îi deşurubă capacul şi ridică apoi capul rănitului.

Ceafa îi era acoperită de sânge aproape închegat. Jake se uită la casca care se rostogolise lângă piatră. Cu siguranţă că numai datorită acestei căşti Cole era încă în viaţă. Jake turnă un firicel de apă printre buzele acestuia. Mărul lui Adam al lui Cole se deplasă pentru a înghiţi. Jake aşteptă o clipă, pentru a-i da din nou să bea, dar Cole scuipă jumătate din ceea ce primise.

— Ajunge, spuse el.

— Unde eşti rănit?

— Mai mult ca sigur. Că la şira spinării. Cred că mi s-a rupt. Nu mă mai pot mişca. Şi nici nu mai văd aşa de bine. Din când în când cred că-mi tot pierd cunoştinţa.

Jake îi luă o mână:

— Simţi că te strâng?

— Da.

Îl apăsă apoi pe pulpă:

— Dar acum, simţi ceva?

— Puţin. Dar nu pot să mă mişc. Du-mă de-aici, de lângă rahatul ăsta de pietroi.

— Nici să nu te gândeşti. O mişcare greşită, şi te-aş putea

omorî.

— Măcar ajută-mă să mă întind pe pământ, să nu mai stau pe piatră.

Jake îi desfăcu curelele harnaşamentului, îi descurcă suspantele, dar nu cedă.

— Aşa o să te simţi mai bine, spuse el. Trebuie însă să rămâi pe loc. Îţi repet că n-am niciun chef să te omor sau să te fac să rămâi paralizat tot restul vieţii. O să-l ajut pe tipul din elicopter să te pună pe o targă.. Nimic altceva.

Cole trase o înjurătură, dar Jake nu îl băgă în seamă. Pentru a face ceva, începu să tragă de suspantele paraşutei, încercând să o desprindă din ramurile de care se agăţase. Eforturile sale rămaseră fără rezultat, însă mişcarea ramurilor şi a frunzelor îi permiseră să vadă norii şi o porţiune din cer.

— „Tigrule”, de data asta suntem pe bune în rahat şi numai eu sunt de vină.

Îşi dădu seama că acesta era pe «de să-şi piardă cunoştinţa. Îşi luă din vestă ultimul bandaj şi îl strecură sub ceafa lui Cole. Oricum, capul acestuia stătea mai comod pe bucata de bandaj decât pe piatra dură. Luă apoi punga cu apă şi-l stropi pe Cole pe faţă, care deschise imediat ochii:

— Ce-i asta, Jake? Botezul, sau ultima împărtăşanie?

— „Tigrule”, trebuie să rămâi treaz. Avem nevoie de două perechi de ochi şi de urechi, ca să ieşim din rahatul ăsta.

— Ce naiba ai pe gât? Seamănă cu o lipitoare.

Era într-adevăr o lipitoare, rece şi vâscoasă. Jake reuşi să şi-o. Desprindă de gât, fără s-o rupă, numai că aceasta se ţinea atât de ferm lipită, încât antrena cu ea şi o bucăţică de piele. Însă o lipitoare nu este niciodată singură. Scârbit, Jake se dezbrăcă şi începu să-şi controleze cornul. Pipăindu-se, mai descoperi una sub omoplatul drept şi încă altele două pe picioare. Toate erau umflate şi îm-< buibate de sânge. Fiind sigur că scăpase de ele, intenţiona să facă acelaşi lucru şi cu Cole.

— Nu, nu-i nevoie, am suficient sânge pentru a mai şi dona. Lasă-mă să mă odihnesc.

Jake îşi trase pe, el combinezonul fără să zică nimici1 închizându-şi toate fermoarele buzunarelor. Apoi se aşează lângă capul lui Cole, cu pistolul pe genunchi. Înainte de a adormi, Cole spuse, într-o şoaptă abia perceptibilă:

— În noaptea asta, am auzit nişte voci. Vietnamezii sunt primprejurul nostru.

Frank Allen se temea. Până în acel moment nu văzuse nici urmă de vietnamezi, cu toate că aceştia ar fi trebuit să folosească frecvent drumul. Dacă şi-ar fi instalat câteva baterii antiaeriene pe vârfurile muntoase care, atât la est, cât şi la vest, se înălţau deasupra plafonului norilor cu câteva mii de picioare, atunci tot ce zbura prin acea vale ar fi fost expus unui foc ucigător. Era posibil ca vietnamezii să aştepte şi sosirea elicopterelor, pentru a deschide focul.

Coborî brusc în picaj şi un timp zbură deasupra drumului, sperând să se tragă asupra sa sau să descopere vreo baterie antiaeriană prost camuflată. Dar în continuare nu se întâmplă nimic.

Peste câteva minute, soarele avea să fie suficient de sus, pentru a lumina întreaga vale, ceea ce ar fi făcut dificilă observarea flăcărilor de la gura tunurilor şi traiectoriile proiectilelor trasoare. În ciuda pericolului de care era conştient, parcurse aproximativ o milă de fiecare parte a zonei în care se găseau cei doi aviatori doborâţi. Al doilea *Skyraider,* comandat de căpitanul Bobby Bartlett, un excelent pilot, îl urmărea ca o umbră, gata să se repeadă asupra inamicului care ar fi deschis focul.

— Bartlett, este prea multă linişte, spuse el, în cele din urmă. Hai să mitraliem partea de sud a drumului ăstuia să vedem ce se întâmplă.

— O.K.

La est, acolo unde cerul devenise deja albastru, cele două avioane constituiau probabil o ţintă atrăgătoare. Allen îl anunţă pe Grafton despre ceea ce intenţiona să facă şi apoi coborî în picaj asupra drumului. La o mie-de picioare, apăsă pe butonul de declanşare a focului. Reculul tunurilor de

calibru 20 cutremură avionul. Apoi veni rândul lui Bartlett.

? S1

Priviră amândoi cum proiectilele lor trasoare se îndreptau spre junglă. Urcară de-a lungul văii, trăgând pe rând. De-abia atunci văzură cum dinspre partea nordică a drumului se îndrepta spre ei un şir de obuze trasoare.

— S-ar putea să fie un tun de 23, de sub o plasă de camuflaj, spuse Bartlett.

Virară amândoi la patru mii de picioare, chiar sub nori, şi se năpustiră asupra inamicului. Aşa cum trebuia, Bartlett se afla în spatele lui Allen, dar nu cu mult şi într-o parte. De această dată, abia începură să tragă asupra obiectivului pe care îl descoperiseră, că din ambele părţi ale drumului, ţâşni o adevărată erupţie de foc, concentrată asupra avionului din frunte. Bartlett strigă:

— Urcă!

Dar era prea târziu.

Tabloul de bord al lui Frank Allen îi explodă în faţa ochilor. El simţi la piciorul stâng o lovitură cumplită. Ţinând strâns manşa, încercă să înalţe aparatul. Acoperişul de plexiglas al carlingii se dezagregă şi fragmente din capota motorului îi fluierară pe la urechi. Pete de ulei îi apărură brusc pe parbriz, orbindu-l pe moment.

Reuşi totuşi să treacă de zona în care se aflau bateriile antiaeriene şi constată că plana deasupra copacilor. Viteza avionului scădea rapid, aceasta apropiindu-se tot mai mult de junglă. Apăsă butonul de lansare, debarasându-se astfel de toată greutatea bombelor. Cu toate acestea, avionul continuă să coboare inexorabil.

Nu-şi mai simţea piciorul stâng. Acţionă cârma de direcţie, dar fără niciun rezultat.

Îşi spuse că era timpul să se catapulteze. Trase maneta de ejectare. Nimic.

De acum. Era prea târziu să mai sară, întrucât se afla doar la două sute de metri deasupra copacilor.

Rămânea drumul. Măcar de-ar fi putut să-şi îndrepte

bătrânul său avion până la acea fâşie de drum bătătorit, pmalel cu direcţia în care zbura. Dar drumul era prea departe de el şi aparatul nu mai răspundea la comenzi.

Skyraider-ul aiinse primele ramuri. Frank Allen tăiase deja contactul şi motorul încetase să se mai învârtească chiar în clipa când şocul violent pe care-l aştepta se produse. Proiectat în faţă, îşi pierdu cunoştinţa. Avu impresia că lumea încetă să mai existe în jurul său.

282

Jake Grafton îl auzise pe Frank Allen când acesta pronunţase cuvântul „mitraliem". Stătea lungit alături de Cole, pe piatra tare şi colţuroasă. Singurul lor adăpost era boita de verdeaţă sub care se aflau. În ciuda imobilităţii forţate, genunchiul îi chinuia tot mai mult.

Afară se luminase complet. Profită de acest lucru şi-şi verifică pistolul. În încărcător se aflau într-adevăr gloanţe şi nu rachete luminoase. Făcu acelaşi lucru şi cu Colţul de calibru 45 al lui Cole, pe care-l păstră asupra sa.

Când zgomotul de tunet al celor două *Skyraider*-uri se apropie de ei, Jake îşi ascunse instinctiv capul între braţe. O mişcare greşită a pilotului şi câteva obuze de calibru 20 puteau să nimerească întâmplător prin junglă, să străbată coroanele copacilor şi să ricoşeze de pământ şi pietre.

Recunoscu după zgomot tirul îndepărtat al unui tun vietnamez de 23. Îşi înălţă capul, pentru a-şi da seama din ce parte se trăsese, dar toate zgomotele reverberau de pereţii văii, părând că vin în acelaşi timp din toate părţile. Distinse totuşi bătaia pistoanelor motoarelor, care estompau vuietul tot mai asurzitor al tunurilor vietnameze. Apoi, brusc, acestea tăcură. Se auzeau doar zgomotele unui motor atins, motorul unui *Skyraider.*

Dintr-odată, simţi cum inima începuse să-i bată mai repede, cum sângele îi pulsa dureros în fiecare rană a corpului,. Şi de ceea ce se temea cel mai mult, se întâmplă: trosnetul înfiorător şi prelungit al unui metal zdrobit, sfărâmat, distrus. Avea impresia că acel zgomot nu se mai

sfârşea. Şi totuşi liniştea se instală din nou, imaterială, supranaturală.

Trecură câteva clipe. Staţia radio îi aduse vestea că era vorba despre Frank Allen. Jake, se întrebă dacă trebuia să se ridice şi să pornească înainte, la întâmplare, pentru a încerca să-l salveze pe prietenul lui Cowboy. Poate că nu murise pe loc. Numai că nu-l putea lăsa singur pe Cole. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi apărut vietnamezii în lipsa sa?

Simţindu-şi neputinţa, o furie oarbă puse stăpânire pe el, şi începu să izbească cu pumnii în piatră. Adevărul îi apăru în toată grozăvia sa: vietnamezii îl foloseau pe el şi pe Cole ca pe o momeală. Înainte de a începe să-i caute, atrăgeau avioanele şi elicopterele ale căror echipaje se îndârjeau să-şi salveze compatrioţii. El era singurul

responsabil de moartea lui Allen şi a celorlalţi. În ruptul capului n-ar fi trebuit să revină asupra unui obiectiv atât de apropiat de Hanoi. Trebuia să se grăbească să ajungă la ocean. Se ambalase prosteşte, stupid, uitând că în timp de război fiecare este răspunzător şi de viaţa celorlalţi. Îşi îndoi piciorul sănătos, îl înconjură cu braţele, îşi puse capul pe genunchi şi începu să plângă încet.

Ce era lumina asta? Era a soarelui? Asta însemna că deasupra sa norii se risipiseră. Auzi apoi un zgomot asemănător unor picături de apă ce se scurg dintr-un robinet.

Reuşi cu greutate să-şi mişte ochii. Se afla în cabina *Skyraider-uhxi* său, numai că nimic nu se mai afla la locul său. Tabloul de bord era străpuns de găuri. Încetul cu încetul, totul i se ordonă în minte. Mai privi încă o dată în jurul avionului: se vedea un noroi de culoare roşie. Să fie oare drumul? însemna că ajunsese până la el, ceea ce explica faptul că se afla în viaţă.

Încercă să se mişte. Imposibil. De ce?

Izbuti să-şi deplaseze capul şi să privească în jos. Tabloul de bord atingea partea din faţă a scaunului său şi îi bloca picioarele. Manşa era strâmbată. Din combinezonul de zbor,

curgea sânge.

Îşi vedea partea de sus a braţului stâng, dar antebraţul îi stătea răsucit într-un mod ciudat şi dispărea pe după scaun. Acesta, smuls din podea, era torsionat. Cel puţin mâna dreaptă părea să-i fie întreagă.

Dar ceva anume continua să curgă, picătură cu picătură. Ce putea fi? Carburantul din rezervor? în faţa sa, în partea de sus a tabloului de bord, se aflau urme de sânge. Aplecându-şi mai mult capul, zări pe vesta de salvare o pată roşie, care se unea, picătură cu picătură, cu sângele ce-i curgea din cap. Casca îi dispăruse.

Era atât de epuizat, încât îl luă somnul. Însă un singur gând îl împiedică cu adevărat să adoarmă: vietnamezii. Ce putea face, dacă aveau să sosească, mergând liniştiţi pe drumul unde se prăbuşise el? Cu siguranţă că nu aveau să-şi piardă vremea încercând să-l elibereze din epava al cărei prizonier era. Probabil că cei din elicop-

terele de salvare ar fi făcut-o, dar ştia că această tentativă ar fi fost fatală pentru cei ce s-ar fi încumetat.

Cu un efort suprem, îşi ridică mâna dreaptă de pe genunchi şi şi-o trase până la tocul pistolului fixat în dreptul pulpei. Raza de soare care îl trezise din toropeală începuse să-l orbească. Chiar că ar fi fost păcat să sfârşească în acest fel. Ce-ar fi spus ea, dacă ar fi aflat că a murit? Au fost atât de fericiţi împreună! De ce îl părăsise? Cu cât îi revenea cunoştinţa, cu atât durerea, până atunci perfidă, îl chinuia ca un călău invizibil, răsucindu-i cuţitul între omoplaţi. Şi ăsta-i doar începutul, se gândi ei. Încet-încet, cu preţul unui mare efort, mâna dreaptă i se deplasă cu pistol cu tot, înapoi, pe genunchi. Efortul făcut îl epuiză. Acel gust de sare de pe buzele sale era transpiraţia care îi scălda faţa.

Suferinţa creştea cu fiecare minut. Încercă să se gândească la ceva, să-şi amintească fiinţe pe care le iubise, pe care le iubea, însă durerea izgonea imaginile trecutului.

Brusc, zări o mişcare în dreptul drumului, într-o zonă

întunecoasă unde soarele nu reuşise să pătrundă. Mişcarea se contură, devenind o siluetă îmbrăcată în negru care înainta, îndreptând spre el ţeava unei puşti. Fiinţa era înaltă, prea înaltă pentru un asiatic, sau poate că era efectul unei perspective cu care nu era obişnuit? Bineînţeles că, aşa era, întrucât avionul său stătea cu burta pe pământ, fără să fie înăjtat pe trenul de aterizare.

Zgomotul unui motor îl făcu pe individ să ezite. Acesta privi cerul, gata să se ascundă printre copaci. În cel din urmă, se apropie încet de avion, se căţără pe aripa stângă şi se aplecă, pentru a privi în carlingă. Privirea lui Frank o întâlni pe cea a intrusului. Îi văzu ochii oblici nemiloşi şi zâmbetul care i se lăbărţă la vederea americanului aflat la discreţia sa.

Pistolul care i se odihnea pe genunchi bubui şi apoi îi alunecă din mână. Reculul armei fusese prea puternic pentru forţele sale. Abia reuşise să-l ridice şi să apese pe trăgaci. Vietnamezul dispăruse cu o expresie de uimire întipărită pe faţă. Fără îndoială că avea să revină. Secundele se succedau într-o linişte covârşitoare.

Dar dacă, deşi nu ochise, reuşise totuşi să-l omoare pe vietnamez? Dacă acesta era într-adevăr mort? îşi ridică

din nou capul, căutându-şi din priviri pistolul. Căzuse pe undeva, precis că între scaun şi panoul din dreapta, cu siguranţă dar nu mai putea ajunge la el.

Desigur că aveau să vină şi alţi vietnamezi şi avea să îndure cele mai cumplite torturi, obişnuite la ei. Oare de ce nu se omorâse în loc să facă gestul ăla instinctiv, ridicol?

Mai multe *Skyraider-uri* începură, cu toată viteza, să se învârtească deasupra locului unde se afla, în timp ce lunurile vietnameze de calibru 23 bubuiau din depărtare. Apoi, ca o răpăială înfundată de tobe, se auziră exploziile bombelor cu napalm.

Emiţătorul radio! Emiţătorul său de urgenţă se afla în vestă. Încet, mâna sănătoasă îi alunecă până în dreptul fermoarului, dar era atât de slăbit, încât nu avu forţa

necesară să-l tragă, pentru a deschide buzunarul. După câteva clipe, încercă din nou şi minunea se produse: gâfâind şi cu ochii plini de lacrimi de durere, reuşi să apuce micul aparat.

La fiecare respiraţie, avea impresia că o piatră de moară îi strivea ceva vital în piept.

Neputincios să-şi ducă emiţătorul până la gură, apăsă cu degetul butonul de emisie şi încercă să articuleze „Sandy unu", dar dintre buze îi ieşi un soi de horcăit, pe care îl crezu neinteligibil. Cu toate acestea, o voce explodă în radio:

— Sandy unu, e în regulă cu tine? Ai reuşit să ieşi din cabină?

— Nu…

Respiră adânc înainte de a continua:

«— Sunt blocat… s-a zis cu mine.

— Frank, rezistă. Elicopterele o să fie acolo într-o jumătate de oră. O să curăţim zona şi o să te scoatem de-acolo. Ai încredere.

Îi curgeau lacrimi de-a lungul obrazului. Se gândi că Bartlett a fost dintotdeauna un mincinos fără pereche. Ca să cureţe valea aia de vietnamezi, le-ar fi trebuit câteva ore bune

— Bob, n-o să pot rezista. Acum trebuie să mă ajutaţi.

— Ba da. O să rezişti acolo unde eşti, Frank. Trebuie, auzi? O să-i împiedicăm pe vietnamezi să se apropie până când o să ajungă *Jolly Green.*

Efortul făcut era peste puterile sale. Mâna îi recăzu pe genunchi. Ce mai putea să facă? Nimic. Doar să se roage. Din gură îi ieşi un geamăt:

— Doamne Dumnezeule… Dacă am greşit, iartă-mă. Fecioară Maria, mamă a lui Isus, gândurile mi se îndreaptă spre Tine, acum, în clipa morţii mele. Vezi sufăr ca El, şi este peste puterile mele. Curmă-mi suferinţa…

Acoperindu-i rugăciunea, auzi zgomotul infernal făcut brusc de motorul unui avion. Zări un *Skvraider* strălucind în soare, a

cărui elice ce se învârtea descria un cerc luminos. Din aripile lui gurile tunurilor scuipau jeturi de flăcări şi proiectile de calibru 20.

Închise ochii şi o noapte subită, mizericordioasă, îl învălui.

26

J ake Grafton, culcat pe piatră, îşi ţinea ochii larg deschişi. Reuşise să nu adoarmă. Ghemuit în faţa staţiei radio, auzise totul: ultimele cuvinte dintre salvatorul neputincios şi rănitul care suferea, apoi gemetele acestuia, rugăciunea sa şi, în cele din urmă, liniştea care se lăsase odată cu dispariţia zgomotului de tunet al motoarelor *Skyraider*-urilor şi al tunurilor lor.

Din cauza sa, un om murise pentru a-l salva.', în depărtare, se aua din nou un zgomot de avioane. De această dată, era diferit, fiind zgomotul unor motoare cu reacţie. Se apropiau cu o viteză vertiginoasă, într-un vacarm de nedescris, inuman. Şi dintr-odată, o ploaie de foc, şi fier aducătoare de moarte, se abătu asupra junglei, sfâşiind-o în bucăţi. Obuzele culcau copacii la pământ, bombele explodau, rachetele şuierau, acoperind cu vuietul lor bubuiturile din ce în ce mai rare ale tunurilor vietnameze care încă mai trăgeau de sub camuflaje. ÎJin când în când, sfârâitul bombelor cu napalm reuşea să se distingă în acea vâltoare de zgomote. Jake pierdu noţiunea timpului, năucit de uraganul ce se dezlănţuise în jurul său. În adâncul sufletului, ultimele cuvinte ale pilotului continuau să-l macine, cum încă nimic din viaţa sa de până atunci nu reuşise s-o facă. De acum înainte, nu avea să mai fie niciodată omul de altădată.

Continuă să aştepte, îngropat în jungla din care doar mirosul de pământ amestecat cu vegetaţie reuşea să-i traverseze nasul zdrobit. Artileria vietnameză fusese redusă la tăcere. Îşi spuse că probabil şi servanţii tunurilor

fuseseră omorâţi, zdrobiţi, înecaţi în tăvălugul de foc şi fier ce se abătuse deasupra lor. Iar piloţii şi navigatorii americani,

constatând că nu mai exista niciun obiectiv de distrus, aveau să înceteze, încetul cu încetul, aproape cu regret, să mai tragă, să mai bombardeze, să mai ardă, să mai ucidă.

Jake îşi întoarse capul pentru a se uita la Cole. Acesta zăcea mai departe pe piatră, ca răstignit, cu braţele depărtate de corp, aproape în aceeaşi poziţie în care îl găsise. Pieptul însă continua să i se ridice şi să coboare, inima continua să-i bată, şi să-i bată…

— Jake…

Vocea „tigrului” nu mai era decât un fel de hârâit. Jake se ridică pe piciorul sănătos, pentru a fi văzut de acesta.

— Nu poţi face nimic pentru el, nimic din ce n-a reuşit să facă nici prietenul lui care l-a încurajat.

— Ai auzit?

— Da.

Jake îşi îngropă faţa în mâini.

— „Tigrule”, pe bune că mi-a fost frică. Să mori aşa, singur ca un câine este ceva groaznic.

Îi luă mâna lui Coie şi i-o strânse.

— Jake, eu ştiu ce înseamnă să-ţi fie frică. De exem plu, niciodată n-aş putea să fiu pilot, fiindcă îmi este frică de reacţiile avionului. Ştiu că este o chestie tâmpită, dar mi-ar fi frică să reduc gazul şi să văd cum avionul pică în bot…

După câteva clipe de tăcere, adăugă:

— …Iar-acum, îmi este frică.

— O să ne descurcăm noi, spuse Grafton, însă vocii sale îi lipsea convingerea.

— Jake, mai taci din gură! Aşa, numai din respect pentru tipul ăla curajos care a murit încercând să ne salveze, mai ţine-ţi fleanca!

Tăcu, epuizaţ, dar aproape imediat, spuse:

— Tu o să scapi. Dar eu nu sunt omul care să se târâie patruzeci de ani într-un scaun cu rotile. Aşa că,

o să-mi faci un ultim serviciu. Colţul meu se află la tine, Ce-ţi cer eu, este să…

Vocea din staţia radio îl întrerupse:

— Diavol, trei sau patru ţipi îţi dau târcoale. Tocmai au traversat drumul şi se pare că v-au văzut paraşuta. S-ar putea să dea de voi, mai înainte de a putea să intervenim. Aşa că ai face bine să te ascunzi undeva, împreună cu camaradul tău, dacă poate să se mişte.

— Recepţionat, spuse Jake, cu vocea înceată.

Lăsă jos staţia radio şi scotoci cu ochii împrejurimile, căutând un loc în care jungla ar fi fost mai de nepătruns. Vocea răguşită a lui Cole se făcu auzită:

— Jake, întinde-o! Cu mine s-a zis! Şterge-o rapid!

Privirea lui Jake se aţinti asupra copacilor de la marginea drumului. I se păru că ţinea deja pistolul în mână. Făcu câţiva paşi cu spatele. Apoi, întorcându-şi faţa de la Cole, începu să alerge. După câţiva metri, căzu. O panică cumplită puse stăpânire pe el. Se ridică, şi după ce parcurse alţi câţiva zeci de metri căzu din nou. De această dată, rămase pe loc, cu faţa lipită de pământ.

Ce naiba fac eu? Cu Frank Allen s-a zis, însă el a fost singur în avion. Până acum Cole n-a fost singur. Doar eu sunt cel care poate să fie alături de el, dacă îşi va da sufletul, sau dacă va sosi elicopterul, să ne salveze. Aş putea trăi oare cu ideea că a murit singur?

Frica îi dispăru brusc, fiind înlocuită de o senzaţie de pace, pe care încă nu o cunoscuse până atunci. Era sigur de un singur lucru: avea să rămână cu Cole şi nu avea să-l părăsească. Asta era ceea ce Frank Allen aştepta de la el. Asta era ceea ce era normal să se întâmple.

Se ridică în picioare. Avea două arme, pe a sa şi pe a lui Cole. Armă Colţul automat şi-l luă în mâna dreaptă, iar în stânga îşi luă Magnumul său 357, însă nu îi ridică piedica.

Se târî înapoi, pe acelaşi drum pe care încercase să fugă. Cole se afla tot acolo unde-l lăsase, nemişcat, cu braţele răstignite. Se ascunse în spatele unui copac gros şi ascultă atent. Nu se auzea alt zgomot decât susurul vântului printre ramuri şi huruitul îndepărtat îl avioanelor.

Redevenise cel tânăr de altădată, care vâna căprioare în Munţii Apalaşi, stând la pândă în aşteptarea pradei, fără să simtă nici cea mai mică senzaţie de teamă.

Dacă avea să moară, asta avea să se întâmple împreună cu „Tigrul” şi cu Frank Allen. Iar dacă avea să supravieţuiască, va rămâne împreună cu Callie. Inelul, ca o promisiune, se găsea în continuare în buzunarul din mânecă.

Totul devenise foarte simplu.

Pentru a avea şansa de a ucide trei vietnamezi, mai înainte ca puştile lor să intre în acţiune, trebuia să se găsească aproape de ei. Era riscant. Cunoscuse destui profesionişti, gata să reacţioneze în orice situaţie neprevăzută, numai că el nu era decât un luptător al văzduhurilor.

Huruitul înfundat al unui *Skyraider* îi atrase atenţia. Avionul se apropia, zburând foarte des, pe deasupra copacilor. Când îşi coborî privirea, observă că nu era singur. Un individ îmbrăcat în negru, stătea cu spatele la el, lângă Cole. Întrucât zgomotul avionului creştea, Grafton îşi permise să părăsească adăpostul şi să înceapă să înainteze. După câţiva paşi, zări un al doiela vietnamez, aplecat asupra lui Cole. În momentul când avionul trecu pe deasupra lor, se auzi un zgomot metalic, specific unei arme automate. Jake privi în jur şi zări un al treilea vietnamez, care tocmai îşi lăsa în jos, cu regret, automatul AK-47. *Skyrai*dsr-ul deja se îndepărta. Jake continuă să înainteze deosebit de precaut, de la copac la copac, aproape invizibil în combinezonul său verde, care*Se confunda cu peisajul.

Cei trei vietnamezi stăteau aplecaţi peste Cole, care zăcea la picioarele lor, fără apărare. Erau într-atât de excitaţi, încât vorbeau cu voce tare, fără să se ferească. Dintr-odată, unul plesni rănitul, iar ceilalţi doi, siguri că se aflau la adăpost de avioanele americane, izbucniră în râs.

Jake strânse din dinţi.

Sunt trei şi sunt înarmaţi cu automate. Fii prudent şi merită-ţi porecla de „Jake mână rece”. Dacă mai există un al patrulea pe care nu l-ai văzut, atunci ăsta o să te omoare,

dacă o să tragi prea devreme.

291

Aşteptă. Se afla la vreo douăzeci de metri de ei, încă prea departe pentru a fi sigur că-i va putea doborî pe toţi, mai înainte ca aceştia să reacţioneze. Evident, dacă ar fi încercat să-l suprime pe Cole, ar fi tras numaidecât. Dar pentru moment, trebuia să mai înainteze, fără să facă zgomot şi să-i surprindă de la o distanţă potrivită.

„Sunt Moartea care umblă!”

Sunetul staţiei de radio îl făcu să tresară, ca şi pe vietnamezi. Unul dintre ei luă aparatul şi-l ridică triumfător deaspra capului. În clipa următoare, toţi trei se adunaseră în jurul emiţătorului nevăzând şi neauzind nimic altceva.

Jake mai făcu un pas înainte, de această dată fără să se mai ferească, apoi încă doi… Şi încă doi.

De-ar mai fi continuat să se uite la emiţător, să asculte apelurile şi să-şi bată joc de acea voce îndepărtată…

Se găsea la vreo douisprezece metri de ei. Abia atunci întinse mâna şi continuând să ochească, mai făcu un pas. Şi încă unui . Cel din mijloc, pe care-l ochea, aflându-i-se în faţă, îşi ridică privirea. Pe figura măslinie i se aşternu surpriza, dar glonţul Coltului îl şi nimeri în piept. Capul, apoi şi corpul îi basculară în faţă, fără, zgomot.

Cel din dreapta, cu un aer mai surprins decât camaradul său, se întoarse spre Jake, încercând să-şi pună arma la umăr şi să ochească. Jake trase. Fiind sigur că, dacă nu-l omorâse cel puţin îl rănise, îşi concentră întreaga atenţie asupra celui de-al treilea. Acesta făcuse un salt într-o parte şi, lăsându-se să cadă la pământ, intenţiona să se rostogolească către tufişurile care i-ar fi servit drept adăpost. Jake trase cu iuţeală, de trei ori la rând.

Nu te grăbi, „Jake mână rece” I Ocheşte şi trage!

Corpul vietnamezului tresări, se prăbuşi, rămase nemişcat şi mai tresări încă o dată. Asta era bine. Atenţie, acum trebuie să revii asupra celui de-al doilea, cel care se ridică cu greu, luptându-se să nu-şi scape arma. Jake trase, dar

grăbindu-se, rată ţinta. Trase din nou. Omul căzu şi nu se mai mişcă. Asta n-o să se mai termine niciodată, se gândi el, fiindcă în stânga sa, vietnamezul pe jumătate ascuns în tufişuri continua să mişte. Jake făcu

câţiva paşi spre el, se forţă să ochească cu calm şi apăsă pe trăgaci. Nu se întâmplă nimic. Încărcătorul Coltului se golise. Îl aruncă jos şi luă în mâna dreaptă Magnumul 357. Era o adevărată execuţie. Cu calm, ridică piedica.

Vietnamezul, culcat pe spate, urla de furie şi de durere. Jake păşi într-o parte, pentru a-l vedea mai bine. Ajuns lângă acesta, încăică un principiu pe care-l ştia foarte bine: prea mult sânge rece poate să strice. Auzi în preajma-i câteva împuşcături şi fluieratul unor gloanţe. Acestea se suprapuseră ca gidnţul său, care, în mod sigur, îl lichidase şi pe ultimul dintre vietnamezi.

Capul îl durea, şi în jurul său totul era tulbure. Încercă să se mişte, dar durerea din cap îi devenise insuportabilă.

— Jake…

Acea voce deformată părea că vine de foarte departe.

— Jake, sunt în spatele tău.

Totul i se învârtea în jur, dar, încetul cu încetul, ameţeala i se risipea. Încercă să se aşeze, dar căzu.

— Un glonţ al ticălosului ăluia din urmă ţi-a zgâriat niţel tâmpla. Da’ l-ai dat gata ca şi pe ăilalţi.

Reuşi să se întoarcă. Silueta aceea nedefinită, lungită la câţiva paşi de el era într-adevăr Cole.

— Grafton, eram sigur că o să te întorci…

Va să zică, Cole nu se îndoise nicio clipă de el.

Reuşi să se aşeze. Durerea provocată de şocul primit în cap, se transformase într-o migrenă violentă. Îşi lăsă privirea să rătăcească în jur, peste junglă, peste Cole, peste vietnamezii prăbuşiţi la pământ, nemişcaţi, tăcuţi, morţi pe vecie. Exact cum şi-i imagina că trebuie să fie după un bombardament.

Se târî până la cel mai apropiat cadavru. Ochii mortului

rămăseseră larg deschişi, privind un punct îndepărtat, situat într-o lume necunoscută celor ce continuau să trăiască. Oare câte drumuri străbătuse el, câte eforturi făcuse, pentru a ajunge în acel loc? Intestinele i se goliseră, iar sfincterul i se relaxase. În ciuda nărilor sale astupate, Jake simţi totuşi acel miros respingător. Aşadar, mirosul morţii unei fiinţe umane este cel al rahatului... Vorbind la concret. Probabil că este un avertisment, de care puţini

dintre noi ţin seama, dar care poate că are totuşi un sens...

Se ridică în capul oaselor, aşteptând că senzaţia de ameţeală să-i dispară complet. Îi trecuse deja destul de mult. Mai privi încă o dată la cei morţi. Frunze, şi ele moarte, păreau că se căţăraseră pe ei, pentru a-i acoperi. Era primul act al întoarcerii în ţărână.

Lângă el, se găsea un pistol mitralieră. Dacă ar mai fi venit şi alţi vietnamezi, atunci ar fi-avut nevoie de el. Înainte de a-l folosi, vietnamezul îl pusese pe „foc automat”. Îl examină îndeaproape, privindu-i cartuşele prin deschizătura chiulasei. Propti patul armei de pământ şi se sprijini de ţeavă, pentru a se ridica.

— Am crezut că ai murit. Te simţi mai bine acum?

— Mda...

— Atunci, de ce nu iei staţia radio să-i anunţi să vină să ne caute? Spune-le că dacă o să mai întârzie, o să fii nevoit să mai împuşti încă vreun regiment de vietnamezi. Să ştii că m-ai dat gata. Zău că semănai cu John Wayne, care, cum trăgea cu pistolul, cum dobora pe cineva, în timp ce vreo cincizeci de tipi trăgeau în el, fără să-l atingă. Dacă am să uit vreodată să stau în poziţie de drepţi în faţa ta şi să-ţi spun „Domnule”, să-mi aduci aminte.

Jake pusese deja comutatorul staţiei radio pe poziţia „Emisie” şi începu să vorbească:

— Gata, s-a terminat! I-am dat gata pe vietnamezii ăia trei. Au murit toţi. Da’ cu elicopterul ăla, ce se aude?

— Care este numărul tău de înregistrare? întrebă o voce

ce-i era necunoscută.

Mut de uimire, Jake privi staţia radio, incapabil pe moment să riposteze.»

— Numărul meu de înregistrare? răspunse el peste câteva clipe. Cum dracu' vrei să mi-l amintesc, cu glonţul ăsta care era cât pe ce să mă nimerească în tâmplă? Doamne sfinte, nu mai pierdeţi vremea, veniţi o dată să ne luaţi, pe Cole şi pe mine?

— Care este cea mai frumoasă maşină din lume?

— Chevroletul 57 şi este albastră!

294

Vasăzică, e adevărat? I-ai omorât pe vietnamezii ăia trei? înseamnă că eşti un tip periculos, aşa că o să ne grăbim. Elicopterul o să fie la voi în cinci minute. Dar ascultă-mă bine. Din elicopter o să coboare cineva cu o targă şi doar navigatorul tău o să urce. Tu o să rămâi pe loc cu tipul din elicopter. Staţi liniştiţi până o să fie lăsat,. Deschizătorul". După ce o să-l vedeţi, o să vă agăţaţi amândoi de ei şi o să vă tragem sus. Terminat.

— O.K., dar fără tâmpenii, da?

— Diavol Alpha, o să cam fie balamuc, să ştii. Se pare că am cam terminat cu artileria, dar prin zonă probabil că mişună o grămadă de tipi înarmaţi. Dacă o să se tragă în aer, s-ar putea ca elicopterul să fie nevoit să-şi ia zborul. Dar se va întoarce, să nu vă faceţi griji.

— Am înţeles.

Micşoră volumul staţiei radio şi-şi şterse firişorul de sânge ce i se prelingea pe ochiul stâng. Se aşeză lângă Cole şi introduse un cartuş în Magnumul din care nu trăsese decât o singură dată. Apoi umplu încărcătorul Coltului. Dacă ar fi apărut alţi vietnamezi, l-ar fi găsit aşezat, cu un pistol mitralieră pe genunchi şi cu câte un revolver în fiecare mână.

Din când în când, scruta jungla din jurul său şi de deasupra sa. Nu se auzea niciun zgomot, în afară vântului care făcea frunzele să foşnească.

— Ar trebui să-i scotoceşti po tipii ăia trei. S-ar putea să

aibă nişte acte asupra lor.

— Lasă-mă-în pace cu prostiile astea.

— Dacă ne prind vietnamezii lângă trei cadavre de-ale lor, or să ne perpelească la foc mititel.

— N-or să ne prindă. O să scăpăm de-aici. Frank Allen doar nu s-a sacrificat de pomană. Trebuie să trăim.

— Te-ai întors şi din cauza lui?

Ce întrebare ciudată! Jake îşi aminti brusc de cuvintele lui Callie, când îi povestise despre moartea lui Morgan:,.Ai făcut tot ce se putea face. Mai mult n-ar fi fost posibil".

Înălţă din umeri:

— 1 Greu de spus. Trebuia, asta-i tot Frank Allen a rezistat până la capăt, ca şi Morgan. Nici tu nu ai cârtit,

atunci când am fost nişte tâmpiţi, crezând că vom putea câştiga războiul doar noi doi, cu un avion şi câteva bombe.

— Bătrâne, să ştii că sunt fericit că am zburat cu tine. Ia ascultă!

Erau atât de obişnuiţi cu bâzâitul îndepărtat al avioanelor cu elice, că nici nu-l mai băgau în seamă. Zgomotul devenea din ce în ce mai puternic. Jake se întinse pe burtă alături de Cole.

Un infern de bombe de toate calibrele se dezlănţui de ambele părţi ale drumului, însoţiţi de mirosul atroce, persistent, al napalmului care lua foc în contact cu aerul. Un fum negru şi acru se răspândi peste tot, împiedicându-i să respire normal.

După câteva minute de acalmie, timp în care reîncepuseră să poată respira, *Skyraider-m'ile* reveniră la atac. De această dată, o pulbere cenuşie se înfiltră printre trunchiurile cufundate în întuneric ale copacilor uriaşi, la care lumina nu ajungea niciodată. Era fosforul alb.

Apoi peste mugetul avioanelor cu reacţie şi pulsaţia rotoarelor elicopterelor auziră zgomotul pe care îl aşteptau de atâta timp. O voce calmă anunţă în radio:

— Gata, am văzut paraşuta.

— Se află chiar sub ea.

Rotoarele îşi intensificară zgomotul. Era ca şi cum salvarea le venea din infern.

Deasupra vegetaţiei supuse unui uragan de nedescris, Jake întrezări o masă metalică, tot Verde, care se balansa ca o navă pe valuri. Vântul care se abătu asupra lor era plin de crăci smulse şi rupte, de frunze învolburate. Strigă în emiţător:

— Suntem aici, suntem aici! Vă aflaţi chiar deasupra noastră!

Se ridicase în picioare, incapabil să-şi stăpânească exaltarea, şi-şi agita mâinile spre cer.

Văzu cum din elicopter cobora o targă, pe care stătea aşezat cineva cu o cască pe cap. Viziera căştii îi ascundea acestuia o parte din chip. Un vârtej de praf umplu văzduhul într-un asemenea hal, încât Jake fu obligat să respire din greu şi să-şi ţină ochii pe jumătate deschişi, pentru

a şi-i proteja. Când targa atinse pământul, Jake se îndreptă spre ea, pentru a o trage lângă Coke.

— Are şira spinării ruptă! urlă el

— Ş-tiu, răspunse cu calm necunoscutul. Dar după ce văzu cele trei cadavre ale vietnamezilor, murmură: Va să zică, este adevărat!

— Păi cum dracu', sigur că e adevărat!

Aplecat deasupra lui Cole, îi examină mai întâi ochii, apoi îi făcu semn lui Jake să-i ridice picioarele, pentru a-l târî până la targa de lângă el. Legară apoi, împreună corpul lui Cole de targă cu ajutorul unor chingi. Cu un ultim efort, prinseră de cârligul care se balansa în aer cele patru bucle ale chingilor tărgii. Dându-se înapoi cu un pas, necunoscutul pronunţă câteva cuvinte în emiţătorul său. Jake nu le putu auzi, ele fiind luate de vârtejul ce sufla asupra lor.

Îl văzu pe Cole cum îl privea, cu ochii plini de lacrimi. Când coarda de care era legată targa începu să se întindă, îi strânse iute mâna. Targa se desprinse de pământ, se ridică balansându-se şi dispăru prin frunziş.

Incapabil să se mai controleze, Jake îl îmbrăţişa pe necunoscut, strângându-l cât putea. Acesta făcu la fel, urlându-i în ureche:

— Am câştigat, nu-i aşa?

Îl luă apoi pe Jake de mână şi îl conduse până la „deschizător”. După ce îi verifică harnaşamentul, îl agăţă deasupra dispozitivului, se căţăra, şi ei şi dădu apoi semnalul convenit.

Pe măsură ce urcau printre ramuri, zgomotul creştea. După care, lucru de necrezut, lui Jake i se păru că vacarmul se atenuează, pentru a fi însă înlocuit de un zgomot de fond îndepărtat, care îi provoca o durere surdă în urechi. Într-o clipă, înţelese că fără casca de protecţie ar fi surzit.

Când atinseră coroana copacilor, elicopterul se puse în mişcare, trăgându-i după el pe Jake şi pe salvatorul său. De sus, de unde se afla, vedea nori uriaşi de fum negru şi limbi de foc în locurile atinse de napalm. Iar când fumul se mai risipi, zări cum din jungla ce acoperea pantele văii nori eterici se înălţau încet, drepţi ca nişte co-

Ioane, transfigurând razele orizontale ale răsăritului de soare.

Se gândi la sufletele ce urcau spre ceruri.

Aerul care îi împrospăta chipul era atât de răcoros, atât de plăcut!

Îşi dădu seama că salvatorul său îl privea zâmbind. Când un alt membru al echipajului îl ajută să urce în elicopter, amândoi se ţineau de mână.